

БЕКА ФИЦПАТРИК КРЕСЧЕНДО

Част 2 от „Ш-ш-шт“

Превод от английски: Надежда Розова, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

Колдуотър, Мейн

Четиринайсет месеца по-рано

Ноктите на глога дращеха по прозореца зад Харисън Грей и той подгъна ъгълчето на страницата, неспособен да чете на този шум. Развилнелият се пролетен вятър цяла нощ връхлиташе къщата, виеше, свистеше и блъскаше капациите в дъсчената облицовка на фермата с повтарящи се трясъци. Календарът може и да беше отгърнат на март, но Харисън прекрасно знаеше, че пролетта е още далеч. Нямаше да се учуди, ако след тази буря на сутринта цялата околност се окажеше скована в бял лед. За да заглуши пронизителния писък на вятъра, той натисна копчето на дистанционното и увеличи „Ombra mai fu“ на Бонончини. После пъхна още една цепеница в огъня и за кой ли път се запита дали щеше да купи фермата, ако знаеше колко дърва отиват за отоплението само на една малка стаичка, камо ли на девет.

Телефонът извънтя пронизително.

Харисън вдигна по средата на второто позвъняване, очаквайки да чуе гласа на най-добрата приятелка на дъщеря си, която имаше дразнещия навик да се обажда възможно най-късно през нощта преди срока за предаване на домашното.

В ухото му прозвуча плитко и ускорено дишане, преди на фона на статичното прашене да се открои глас:

— Трябва да се срещнем. Кога можеш да дойдеш?

Гласът премина през Харисън — призрак от миналото — и смрази кръвта му. Отдавна не беше чувал този глас, а обаждането му сега означаваше само едно — че нещо не е наред. Че нещо никак не е наред. Усети, че слушалката в ръката му е хлъзгава от пот, а тялото му се сковава.

— След час — отговори решително.

Бавно върна слушалката на мястото ѝ. Затвори очи и мислите му неволно се понесоха назад. Някога, преди петнайсет години, направо замръзваше при звъна на телефона, секундите думкаха като барабани и

той чакаше гласът отсреща да заговори. С течение на времето, когато се занизаха спокойни години, Харисън най-сетне се убеди, че е човек, способен да загърби тайните на миналото. Вече водеше нормален живот, имаше прекрасно семейство. Нямаше от какво да се страхува.

В кухнята той се надвеси над мивката, наля си чаша вода и я изгълта на един дъх. Навън съвсем се беше стъмнило и от стъклото на прозореца го гледаше восъчнобледото му отражение. Харисън кимна, сякаш да си вдъхне увереност, че всичко ще бъде наред, но погледът му бе натезжал от лъжи.

Разхлаби вратовръзката си, за да облекчи вътрешното напрежение, което сякаш бе изопнало кожата му, и си наля втора чаша вода. Течността се разплиска неприятно във вътрешностите му и аха да изригне обратно. Той остави чашата в мивката, пресегна се към плота за ключовете на колата си и се поколеба, сякаш можеше да промени намерението си.

* * *

Харисън долепи колата до тротоара и угаси фаровете. Докато седеше в тъмното и от устата му излизаше бялата пара на дъха му, той огледа редицата порутени тухлени къщи в този съмнителен квартал на Портланд. Бяха минали години — петнайсет, по-точно, — откакто не бе идвал насам, затова не можеше да разчита на закърнялата си памет, че се намира където трябва. Отвори жабката на колата и извади пожълтяло от времето листче. *Монро номер 1565*. Канеше да излезе от колата, но тишината на улицата го притесняваше. Бръкна под седалката и извади от там зареден „Смит енд Уесън“ и го мушка в колана на панталона си, на кръста. Беше стрелял само в колежа, и то на стрелбище. Единствената ясна мисъл, която пулсираше в главата му, беше, че се надява и след час да може да се похвали със същото.

Потракването на обувките му отекна силно по безлюдния тротоар, но той пренебрегна ритмичния шум и предпочете да се съсредоточи над сенките, които пръскаше сребрилата луна. Сгуши се още повече в палтото си и мина покрай тесни мръсни дворчета, притиснати между телени огради, с тъмни и зловещи къщи в дъното.

На два пъти му се стори, че го следят, но когато се озърна назад, не забеляза никого.

Когато стигна Мънро №1565, влезе през портата и се запъти към задния вход на къщата. Почука веднъж и видя как зад дантелените пердета се размърда нечий силует.

Вратата се откряна.

— Аз съм — каза Харисън полугласно.

— Проследиха ли те? — попитаха го.

— Не.

— Тя е загазила.

Сърцето на Харисън заби по-бързо.

— В смисъл?

— Когато навърши шестнайсет, той ще дойде да я вземе. Трябва да я отведеш надалеч. Някъде, където никога няма да я намери.

— Не разбирам — поклати глава Харисън.

Прекъсна го заплашителен гневен поглед:

— Когато се споразумяхме, те предупредих, че ще има неща, които няма да разбираш. В моя свят шестнайсет е прокълнатата възраст. Това е всичко, което трябва да знаеш — привърши изречението си отсечено онзи.

Двамата мъже се втрениха един в друг и най-накрая Харисън кимна изтощено.

— Прикрий следите си — обясниха му отсреща. — Където и да отидеш, трябва да започнеш от нулата. Никой не бива да идва с теб от Мейн. Никой. Той никога няма да престане да я търси. Разбра ли?

— Разбирам. — *Но дали съпругата му щеше да разбере? Ами Нора?*

Очите на Харисън привикнаха с мрака и той отбеляза невярващо, че мъжът пред него сякаш не е остарял нито ден от последната им среща. Всъщност не беше остарял от времето в колежа, където бяха съквартиранти и се сприятелиха. Дали не беше зрителна измама, запита се Харисън. Не виждаше друга причина. Едно нещо обаче се бе променило. В долната част на шията на приятеля му имаше белег. Харисън се вгледа по-внимателно в грозната следа и потръпна. Следа от изгорено, изпъкнала и лъскава, малко по-голяма от монета от двацет и пет цента. Имаше формата на юмрук. Харисън с ужас осъзна, че приятелят му е бил дамгосан. Като добитък.

Мъжът проследи посоката на погледа му и очите му придобиха студен и отбранителен блясък.

— Има хора, които искат да ме унищожат. Искат да ме покварят и да ме лишат от човешки облик. Заедно с един доверен приятел основахме тайно общество и непрекъснато посвещаваме нови членове. — Замълча насред изречението, сякаш не знаеше какво още да каже, после довърши рязко: — Основахме обществото, за да си осигурим закрила, и аз съм положил клетва за вярност към него. Ако ме познаваш толкова добре, колкото ме познаваше някога, би трябвало да знаеш, че съм готов на всичко, за да браня интересите си. — Замълча и додаде разсеяно: — И бъдещето си.

— Дамгосали са те. — Харисън се надяваше приятелят му да не е забелязал тръпката му на отвращение.

Другият просто го гледаше.

След миг Харисън кимна, че е разбрал, макар и да не го приема. Колкото по-малко знаеше, толкова по-добре. Приятелят му го бе натяквал по многобройни поводи.

— Мога ли да направя още нещо?

— Просто се постарай тя да бъде в безопасност.

Харисън бутна очилата си нагоре по носа.

— Сигурно ще ти е приятно да знаеш, че порасна здрава и силна. Казва се Нор...

— Не искам да ми напомняш името ѝ — прекъсна го остро приятелят му. — Направих всичко по силите си, за да го изтрия от мислите си. Не желая да знам нищо за нея. Искам да залича от съзнанието всяка нейна следа, за да не мога да издам нищо на копелето. — Обърна се с гръб и Харисън прие жеста като знак за край на разговора. — Позабави се, защото го измъчваха много въпроси, но в същото време съзнаваше, че ако притисне приятеля си, това няма да доведе до нищо в добро. Превъзможна необходимостта да проумее мрачния свят, който дъщеря му с нищо не бе заслужила, и си тръгна.

Беше се отдалечил само на една пресечка, когато силен изстрел раздра въздуха. Харисън инстинктивно приклепна и се завъртя. Приятелят му. Втори изстрел. Без да се замисля, той хукна в неистов спринт към къщата. Прехвърча през портата и прекоси направо страничния двор. Точно преди да завие покрай ъгъла на къщата, се закова на място, дочул спорещи гласове. Въпреки студа целият бе

потен. Задният двор тънеше в мрак, затова Харисън се прокрадна покрай зида на градината, като внимаваше да не подритне някой камък и да се издаде, докато не стигна до място, откъдето виждаше задната врата.

— Последен шанс — разнесе се плавен и непознат спокоен глас.

— В ада да гориш дано! — ядно изрече приятелят му.

Трети изстрел. Приятелят му изрева от болка, а стрелецът подвижна:

— Къде е тя?

С лудешки разтуптяно сърце, Харисън си даде сметка, че трябва да действа. Още пет секунди, и щеше да бъде твърде късно. Посегна към кръста си и извади пистолета. Стисна го уверено с две ръце и се запъти към вратата, приближавайки стрелеца в гръб. Харисън видя приятеля си зад нападателя, но когато погледите им се срещнаха, в очите на приятеля му пролича тревога.

Бягай!

Харисън чу заповедта мощно като камбана и за миг беше убеден, че тя наистина е изречена гласно. Стрелецът обаче не се извърна изненадан, следователно, осъзна Харисън със смразяващо смущение, гласът на приятеля му всъщност бе прозвучал в главата му.

Не, помисли си Харисън и мълчаливо поклати глава, понеже лоялността му натежаваше над нещата, които не бе способен да проумее. С този човек беше прекарал четири от най-хубавите години в живота си. Той го запозна с жена му. Нямахше да си тръгне и да го остави в ръцете на убиеца.

Харисън дръпна спусъка. Чу оглушителния изстрел и зачака стрелецът да се строполи. Стреля отново. И отново.

Тъмнокосият млад мъж бавно се извърна. За пръв път в живота си Харисън наистина се уплаши. Уплаши се от младежа, застанал пред него с пистолет в ръка. Уплаши се от смъртта. Уплаши се какво ще се случи със семейството му.

Усети как изстрелите го раздират с палец огън, който сякаш го раздробява на хиляди късчета. Свлече се на колене. Ликът на жена му замъглено пробяга пред очите му, последван от лицето на дъщеря му. Той отвори уста, мълвейки имената им, и се помъчи да им каже колко много ги обича, преди да е станало твърде късно.

Младият мъж вече беше докопал Харисън и го влачеше към уличката зад къщата. Харисън усети, че губи съзнание, докато безуспешно се мъчеше да стъпи на крака. Не биваше да изоставя дъщеря си. Нямаше кой да я защити. Чернокосият стрелец щеше да я намери, а ако приятелят му беше прав, щеше и да я убие.

— Кой си ти? — попита Харисън и думите разплискаха огън в гърдите му. Вкопчи се в надеждата, че все още има време. Може би щеше да успее да предупреди Нора от другия свят — един свят, който го обгръщаше като хиляди черни пера.

Младият мъж известно време се взира в Харисън, после по лицето му плъзна сянка от усмивка.

— Заблуждаваш се. Определено е твърде късно.

Харисън рязко вдигна поглед, смаян от факта, че убиецът е отгатнал мислите му, и се запита колко ли пъти досега този младеж се е намирал в същото положение и е отгатвал последните мисли на някой умиращ. Едва ли бяха малко.

И сякаш за да му покаже колко е опитен, младият мъж се прицели без никакво колебание и Харисън се ококори пред дулото на пистолета. Последното, което видя, беше просветването на изстрела.

ПЪРВА ГЛАВА

Делфик Бийч, Мейн

В наши дни

Пач стоеше зад мен с ръце върху хълбоците ми и с отпуснато тяло. Беше висок повече от метър и осемдесет и имаше слабо и атлетично телосложение, което дори широките джинси и фланелка не можеха да скрият. Цветът на косата му си съперничеше със среднощния мрак, очите му също. Усмивката му беше секси и вещаеше неприятности, но аз вече си бях решила, че не всички неприятности са неприятни.

Над главите ни фойерверки осветяваха нощното небе и в Атлантика валяха потоци светлина. Тълпата ахкаше и охкаше. Беше краят на юни и Мейн се впускаше в лятото с все сила, празнуваше предстоящите два месеца слънце, пясък и туристи с дълбоки джобове. Аз пък празнувах два месеца слънце, пясък и колко си искам специални мигове с Пач. Бях се записала на летен курс по химия и бях твърдо решена да позволя на Пач да монополизира цялото ми свободно време.

Пожарната изстрелваше фойерверките от един пристан, който се намираше на не повече от двеста метра по-нататък, затова усещах как тътенът от всеки изстрел вибрира в пясъка под краката ми. Вълните се разбиваха в брега малко по-надолу по склона, гръмко звучеше карнавална музика. Във въздуха се усещаше силен мирис на захарен памук, пуканки и цвърчащо печено месо и коремът ми напомни, че от обяд не съм слагала и зальк в устата си.

— Ще си взема един чийзбургер — осведомих Пач, — ти искаш ли нещо?

— Нищо от менюто.

Усмихнах му се:

— Да не би да флиртуваш с мен?

Той ме целуна по главата.

— Още не. Отивам да ти взема хамбургер. Ти се полюбувай на последните фойерверки.

Хванах го за една от гайките на колана, за да го спра.

— Благодаря, но сама ще си купя. Не мога да понеса вината.

Той изви въпросително вежди.

— Кога за последен път момичето на щанда ти позволи да платиш?

— От доста време не се е случвало.

— Никога не се е случвало. Оставаш тук. Ако тя те види, гузната ми съвест няма да ми даде мира цяла нощ.

Пач отвори портфейла си и извади дващсетачка.

— Остави й щедър бакшиш.

— Опитваш се да я възмездиш за всичките пъти, когато си получавал храна безплатно?

— Последния път, когато платих, тя ме догони и ми пъкна парите в джоба. Опитвам се да избегна поредното опипване.

Историята ми звучеше измислено, но като познавах Пач, вероятно беше истина.

Тръгнах да търся края на дългата опашка, която се извиваше около сергията за хамбургери, и я открих близо до входа на закритата въртележка. Съдейки по дължината на опашката, прецених, че ще минат най-малко петнайсет минути, преди да ми вземат поръчката. Една сергия за хамбургери на целия плаж. Стори ми се някак неамериканско.

След като почаках неспокойно няколко минути, се озърнах сигурно за десети път и забелязах Марси Милар през двама човека зад мен. С Марси учехме заедно още от детската градина и през единайсетте години оттогава я срещях адски често. Заради нея цялото училище познаваше белъто ми ненужно добре. В прогимназията тя имаше навика да отмъква сутиена ми от шкафчето и да го окачва на таблото за съобщения пред канцелариите, но понякога я озаряваше творчески проблясък и го използваше като основна атракция в кафенето — двете чашки се оказваха пълни с ванилов пудинг, увенчан със захаросани черешки. Много шик, знам. Марси носеше поли с два номера по-малки и с десетина сантиметра по-къси от нормалното. Косата ѝ беше червеникаво руса, а самата тя беше като клечка за сладолед — обърнеш ли я настрани, на практика изчезва. Ако имаше

табло, което да отчита победите и загубите на всяка от нас в схватките ни, изобщо не се съмнявам, че резултатът на Марси щеше да е два пъти по-висок от моя.

— Здравсти — поздравих я, понеже неволно погледите ни се срещнаха и не виждах възможност да избегна поне поздрава.

— Здравсти — отговори тя със смътно подобие на учтивост.

Имаше нещо доста озадачаващо в присъствието на Марси на Делфик тази вечер. Баща ѝ беше собственик на представителството на „Тойота“ в Колдуотър, семейството ѝ живееше в богаташки квартал и всички се гордееха, че са единствените жители на Колдуотър, които членуват в престижния яхтклуб „Харасекет“. В момента родителите на Марси сигурно бяха във Фрийпорт, ветроходстваха и си поръчваха съомга.

В сравнение с това Делфик беше като плаж на покрайнините. Нелепо беше дори да си помислиш за яхтклуб. Единственото заведение за хранене беше боядисана в бяло сергия за хамбургери, където човек можеше да избира между горчица и кетчуп. Ако имаш късмет, ще ти разпообразят живота и с пържени картопки. Забавленията клоняха към шумни игрални зали и блъскащи се колички, а след мръкнало на паркинга се продаваха повече хапчета, отколкото в аптека.

Беше долнопробно място, на което господин и госпожа Милар надали биха желали да видят дъщеря си.

— Ей, хора, можете ли да действате още по-бавно? — провикна се Марси. — Тук отзад умираме от глад.

— На сергията работи само едно момиче — осведомих я.

— Е, и? Да наемат още хора. Търсенето определя предлагането.

Предвид оценките ѝ в училище Марси изобщо не беше човек, квалифициран да прави икономически изказвания.

След десетина минути напреднах и вече бях достатъчно близо до сергията за хамбургери, за да разчета думата „горчица“, написана с черен маркер на жълтото пластмасово шише. Зад мен Марси изнасяше пълно представление с пристъпване от крак на крак и театрални въздишки.

— Умирам от глад, ама буквално — оплакваше се тя.

Мъжът пред мен плати и си тръгна със сандвича си.

— Чийзбургер и една кола — поръчах на момичето.

Докато тя изпълняваше поръчката ми, се обърнах назад към Марси:

— Е, с кого си тук?

Пет пари не давах с кого е тук, понеже изобщо нямахме общи приятели, но доброто ми възпитание взе връх. Освен това Марси от седмици не беше предприемала нищо отявлено грубо към мен. А и през последните петнайсет минути битувахме съвместно в относителен мир. Може пък това да бе началото на примирие. На загърбване на миналото...

Тя се прозя, все едно разговорът с мен я отегчаваше повече от висенето на опашката и взирането в гърбовете на хората.

— Не се обиждай, но не съм в настроение да си бъбрим. Имам чувството, че чакам на тази опашка най-малко пет часа заради това неспособно девойче, дето не може да приготви два хамбургера едновременно.

Момичето зад щанда беше навело ниско глава и съсредоточено развиваше восъчната хартия от питките, но знаех, че я е чула. Сигурно ненавиждаше работата си и скришно плюеше върху питките, когато беше с гръб. Няма да се учудя, ако в края на смяната плачеше в колата си.

— Баща ти разрешава ли ти да се мотаеш на Делфик Бийч? — попитах Марси и съвсем леко присвих очи. — Може да навредиш на репутацията на многоуважаемото семейство Милар. Особено след като баща ти членува в яхтклуба „Харасекет“.

Марси доби ледено изражение.

— Учудена съм, че твоят баща няма нищо против да идваш тук. А, чакай малко... точно така, той е мъртъв.

Отначало просто се слисах. После се възмутих от безсърдечието й. Гърлото ми се стегна от гняв.

— Какво? — вдигна тя небрежно едното си рамо. — Мъртъв е. Факт. Да не искаш да изопачавам фактите?

— Какво съм ти направила?

— Родила си се.

Беше напълно лишена от чувствителност и това ме разтърси — дотолкова, че дори не й отговорих. Грабнах сандвича и кока-колата си и оставих двайсетачка. Отчаяно копнеех да се върна при Пач, но това си беше между мен и Марси. Ако му се появях в такова състояние,

изражението ми веднага щеше да му подсказе, че нещо не е наред. Не исках да го въвличам в тази история. Исках да остана малко сама, забелязах уединено място на плажа срещу сергията за хамбургери и седнах възможно най-изискано и сдържано — не биваше да допускам Марси да ми провали вечерта. Положението щеше да се влоши още повече, ако усещах, че тя ме наблюдава доволна, задето ме е натикала в дупката на самосъжалението. Отхапах от чийзбургера си, но той остави лош вкус в устата ми. Мислех само за мъртва плът. За мъртви крави. За собствения си мъртъв баща.

Изхвърлих сандвича и тръгнах, усещайки как сълзите се стичат в гърлото ми.

Обгърнах тялото си с ръце, стиснах лактите си и забързах към бараките на тоалетните в дъното на паркинга с надеждата да успея да се шмугна вътре, преди сълзите да рукнат. Пред женската тоалетна се виеше опашка, но аз се промуших вътре и заставах пред мръсното огледало. Дори на мъждивата светлина на слабата крушка виждах, че очите ми са зачервени и изцъклени. Намокрих книжна салфетка и я притиснах към клепачите си. Какъв ѝ беше проблемът на Марси? Какво толкова жестоко ѝ бях направила, че да заслужи всичко това?

Поех си няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокоя, изпънах рамене и мислено си представих тухлен зид и Марси отвъд него. Какво ме интересува какви ги дрънка? Дори не я харесвах. Мнението ѝ не значеше нищо. Беше груба, егоцентрична и нанасяше удари под пояса. Не ме познаваше и определено не познаваше баща ми. Чиста загуба на време си беше да роня сълзи дори заради една нейна думичка.

Преодолей го, наредих си.

Изчаках червенината на очите ми да избледнее и излязох от тоалетната. Огледах тълпата, търсейки Пач, и го открих с гръб към мен да играе на кегли. До него беше Риксън, който сигурно вадеше добри пари от сръчността на Пач. Риксън беше паднал ангел и отдавна се познаваше с Пач, а отношенията на двамата бяха почти братски. Пач не допускаше много хора в живота си и се доверяваше на още по-малко, но ако имаше някой, който да знае всичките му тайни, това беше Риксън.

Допреди два месеца Пач също беше паднал ангел. После спаси живота ми, заслужи си крилете обратно и се превърна в мой ангел пазител. Сега би трябвало да е в отбора на добрите, но тайничко

долавях, че връзката му с Риксън и със света на падналите ангели означава за него много повече. И макар да не исках да го призная, усещах, че той съжалява за решението на архангелите да го направят мой ангел пазител. В крайна сметка не това искаше Пач.

Искаше да стане човек.

Мобилният ми звънна и ме откъсна от мислите ми. Беше мелодията, с която ми звънеше приятелката ми Ви, но оставих гласовата си поща да приеме обаждането. Бодна ме чувство за вина, понеже мимоходом отбелязах, че това е второто нейно обаждане, което отказвам днес. Успокоих вината си с мисълта, че ще се видя с нея на следващия ден сутринта. А Пач щях да видя чак вечерта. Възнамерявах да се насладя на всяка минута, прекарана с него.

Докато го гледах как хвърля топката към шест спретнато наредени кегли, коремът ми се сви от копнеж, когато фланелката му се плъзна нагоре по гърба и оголи ивица кожа. От опит знаех, че всеки сантиметър от тялото му се състои от стегнати и добре очертани мускули. Гърбът му също беше гладък и съвършен, а белезите му като паднал ангел бяха заменени от крила, невидими за мен и за който и да е човек.

— На пет долара, че няма да можеш да го направиш отново — обадих се зад гърба му.

Пач се обърна назад и се ухили.

— Не ти искам парите, ангелче.

— Деца, нека не се отклоняваме от хазарта — намеси се Риксън.

— Всичките три останали кегли — отправих предизвикателство към Пач.

— За каква награда става дума? — попита той.

— Мътните да ме вземат — възкликна Риксън. — Не можете ли да почакате, докато останете насаме?

Пач ми се усмихна тайно и пренесе тежестта на тялото си назад, притиснал топката към гърдите. Отпусна дясното си рамо, изнесе ръката си назад и хвърли топката с всичка сила. Чу се силен трясък и останалите три кегли се пръснаха по масата.

— О, сега вече загази, девойко — провикна се Риксън над гълчавата от възторжените зрители, които пляскаха с ръце и свиркаха в чест на постижението на Пач.

Пач се облегна на сергията и ме погледна с извити вежди. Жестът означаваше — плащай сега.

— Просто ти провървя — казах.

— Тепърва ще ми върви.

— Избери си награда — дрезгаво гракна старецът на сергията към Пач и се наведе да събира падналите кегли.

— Моравото мече — каза Пач и взе отвратителното лилаво плюшено мече със сплъстена козина. Подаде ми го.

— За мен ли е? — попитах и го притиснах към сърцето си.

— Ти обичаш отритнатите. В магазина винаги купуваш вдлъбнатите консерви. Наблюдавам те. — Пъхна пръст в гайката на колана ми и ме придърпа по-близо. — Да се махаме от тук.

— Какво си намислил? — Усетих как ме изпълва топлина и трепет, понеже прекрасно знаех какво е намислил.

— У вас.

Поклатих глава:

— Няма да стане. Мама е вкъщи. Ще трябва да отидем у вас — намекнах.

Бяхме заедно от два месеца, а аз още не знаех къде живее Пач. И не защото не се опитвах да узная. След двуседмична връзка вече си беше редно да ме покани, особено след като живееше сам. А два месеца бяха твърде дълъг период. Мъчех се да запазя спокойствие, но любопитството ме измъчваше. Не знаех нищичко за личните и интимни подробности от живота на Пач — например какъв цвят бяха стените му. Дали използваше електрическа или ръчна отварачка за консерви? С каква марка сапун се къпеше? Памучни или копринени бяха чаршафите му?

— Нека позная — живееш в тайна квартира някъде под земята в центъра на града.

— Ангелче!

— Струпал си чинии в мивката? На пода е разхвърляно мръсно бельо? Много по-непретенциозно е от моята къща.

— Така е, но отговорът продължава да бъде „не“.

— Риксън виждал ли е къде живееш?

— Риксън трябва да знае.

— А аз не трябва, така ли?

Устните му потръпнаха.

— Ролята ми си има и тъмна страна.

— Ако ми покажеш, ще трябва да ме убиеш, така ли? — опитах да отгатна.

Той ме прегърна и ме целуна по челото.

— Почти позна. Кога е вечерният час?

— В десет. Утре тръгвам на лятно училище. — Заради това и понеже майка ми беше взела на всеоръжие каузата да ме раздели с Пач. Ако бях с Ви, вечерният ми час щеше да е поне до десет и половина. Не можех да виня мама, задето няма доверие на Пач — по едно време самата аз се чувствах така, — но щеше да ми е адски удобно, ако от време на време не е толкова бдителна.

Например тази вечер. Пък и нищо нямаше да ми се случи. Не и на сантиметри от моя ангел пазител.

Пач погледна часовника си:

— Време е да тръгваме.

В десет и четири минути той направи обратен завой пред къщата и паркира до пощенската кутия. Угаси двигателя и фаровете и мракът на полето ни погълна. Поседяхме малко така, преди той да попита:

— Защо си толкова мълчалива, ангелче?

Тутакси се стегнах.

— Така ли? Просто съм се замислила.

Сянка от усмивка изви устните на Пач.

— Лъжеш. Какво има?

— Бива си те — отбелязах.

Усмивката му стана мъничко по-широка.

— Доста си ме бива.

— Срецнах Марси Милар на щанда за хамбургери — признах.

До тук с несподелянето на проблемите. Явно продължаваха да тлеят под повърхността. От друга страна, ако не можех да споделя с Пач, с кого другиго? Преди два месеца връзката ни се изразяваше в спонтанни целувки в колата, извън колата, по пейките и върху масата в кухнята. А също и в лутащи се ръце, разчорлени коси и размазан гланц за устни. Но вече беше нещо много повече. Чувствах емоционална близост с Пач. Приятелството му означаваше за мен повече от стотици случайни познанства. Смъртта на татко остави у мен огромна празнина, която заплашваше да ме разяде отвътре. Празнината още си беше там, но болката не режеше толкова дълбоко. Не виждах смисъл

да оставам заклещена в миналото, след като всичко, което исках, беше тук сега. И то благодарение на Пач. — Марси беше така любезна да ми напомни, че татко е мъртъв.

— Искаш ли да поговоря с нея?

— Прозвуча ми малко като в „Кръстника“.

— Защо изобщо започнахте да воювате помежду си?

— Там е работата. Не знам. Преди се съревновавахме кой ще отнесе последното мляко с шоколад в таблата си на обяд. После в прогимназията Марси влетя в училище и със спрей написа на шкафчето ми „уличница“. Дори не го направи тайно. Цялото училище гледаше.

— Откачила е просто така? Без причина?

— Аха. — Поне аз не знаех да има причина.

Той пъкна една къдрица зад ухото ми.

— Кой печели войната?

— Марси, но не с много.

Усмивката му се разшири:

— Дай й да се разбере, тигрице.

— Има и още нещо. Защо ще ме нарича уличница? В прогимназията дори не се бях целувала с момче. Марси трябваше да напише това на собственото си шкафче.

— Започвам да си мисля, че се вманиачаваш, ангелче. — Той пъкна пръст под презрамката на потника ми и от допира му по тялото ми пробягаха искри. — На бас, че мога да отвлека мислите ти от Марси.

Вторият етаж на къщата ни светеше, но понеже не виждах лицето на мама, притиснато към някой прозорец, реших, че разполагаме с време. Разкопчах колана си, приведох се над скоростния лост и намерих устата на Пач в тъмното. Целунах го бавно, наслаждавайки се на соления вкус на кожата му. Сутринта се беше избръснал, но вече наболата му брада одраска кожата ми. Устните му се плъзнаха по гърлото ми и аз усетих как ме близна с език, а сърцето ми задумка в гърдите.

Целувката му се пренесе върху голото ми рамо. Той свали презрамката на потника ми и спусна устни надолу по ръката ми. В този момент ми се прииска да съм възможно най-близо до него. Не исках

никога да си тръгва. Нуждаех се от него в живота си сега и утре, и вдругиден. Нуждаех се от него, както от никой друг.

Прескочих скоростния лост и възседнах Пач. Плъзнах ръцете си нагоре по гърдите му, обхванах тила му и го придърпах. Ръцете му обходиха талията ми и ме закрепиха срещу него, докато се гушвах още по-плътно.

Унесено пъгнах длани под ризата му и си помислих колко ми харесва да усещам как по тях плъзва топлината на тялото му. Щом пръстите ми докоснаха онова място на гърба му, където преди бяха белезите от крилата, някъде дълбоко в съзнанието ми избухна далечна светлина. Пълен мрак, разкъсан от единствена експлозия от ослепителна светлина. Все едно наблюдавах явление някъде в космоса от милиони километри разстояние. Усетих как съзнанието на Пач засмуква моето, как навлизам в хилядите лични спомени, съхранявани там, но той хвана ръката ми и я свали по-надолу, далеч от мястото, където крилете му се събираха на гърба, и всичко отново и внезапно си стана нормално.

— Добър опит — промърмори той и устните му се отъркаха в моите, докато говореше.

Захапах долната му устна.

— Ако ти можеше да надникнеш в миналото ми, като докоснеш гърба ми, трудно щеше да устоиш на изкушението.

— И без тази екстра ми е трудно да сваля ръцете си от теб.

Засмях се, но изражението ми бързо стана сериозно. Колкото и да се мъчех, не можех да си спомня какъв е бил животът ми без Пач. Нощем, докато лежах в леглото, си спомнях съвършено ясно приглушения тембър на смеха му, усмивката, която извиваше устните му малко повече отдясно, докосването на ръцете му — топло, гладко и прелестно върху кожата ми. Налагаше се обаче да полагам сериозни усилия, за да си спомня нещо от изминалите шестнайсет години. Може би защото тези спомени бледнееха в сравнение с Пач, а може би защото там нямаше нищо хубаво.

— Никога не ме напускай — помолих го, като закачих ризата му с извит като кукичка пръст и го придърпах по-близо.

— Ти си моя, ангелче — промърмори той, плъзгайки устни по челюстта ми. Извих шията си още повече, подканяйки го да ме целува навсякъде. — Ще ме имаш винаги.

— Докажи го — отсякох сериозно.

Той се вгледа в мен за миг, после се пресегна към шията си и откопча обикновената сребърна верижка, която носеше от деня, в който го срещнах. Нямах представа откъде се е взела верижката и какво е значението ѝ, но усещах, че е важна за него. Това беше единственото му бижу — носеше го под ризата, прилепнало до кожата. Никога не бях виждала да я сваля.

Ръцете му се плъзнаха до ямката на шията ми, където закопча верижката. Металът натежа върху кожата ми, все още топъл от него.

— Дадох ми я, когато бях архангел — обясни той. — За да ми помага да различавам истината от измамата.

Нежно опипах верижката, благоговеейки пред нейното значение.

— Още ли върши работа?

— Не и за мен. — Преплете пръсти с моите, обърна ръката ми и целуна кокалчетата на пръстите ми. — Сега е твой ред.

Свалих тясната медна халка от средния пръст на лявата си ръка и му я подадох. От гладката вътрешна страна на пръстена беше гравирано сърце.

Пач завъртя халката между пръстите си и я огледа мълчаливо.

— Татко ми я даде седмица, преди да го убият — обясних.

— Не мога да я взема — потрепнаха клепачите на Пач.

— За мен това е най-важното нещо на света. Искам да я вземеш. — Свих пръстите му около пръстена.

— Нора — поколеба се той. — Не мога да взема халката.

— Обещай ми да я задържиш. Обещай ми, че никога нищо няма да застане помежду ни. — Приковах очите му с поглед. — Не искам да те изгубя. Не искам това никога да свърши.

Очите на Пач бяха смолисточерни, по-тъмни от милион тайни, натрупани една върху друга. Сведе поглед към пръстена в ръката си и бавно го завъртя.

— Закълни се, че никога няма да престанеш да ме обичаш — прошепнах.

Той бавно кимна.

Стиснах яката му и отново го придърпах към себе си, целунах го по-пламенно от всякога, за да запечатам обещанието помежду ни. Преплетох пръсти с неговите и острият ръб на пръстена се вряза в дланите ни. Каквото и да направех, все не се чувствах достатъчно

близо до него, никога не ми стигаше. Пръстенът се заби по-дълбоко в дланта ми и ме поряза. Обещание, скрепено с кръв.

Когато ми се стори, че гърдите ми няма да издържат повече без въздух, се дръпнах и допрях глава до неговата. Очите ми бяха затворени, раменете ми се издигаха и спускаха, докато дишах.

— Обичам те — прошепнах. — Повече, отколкото е редно, струва ми се.

Изчаках да отговори, но вместо това Пач ме притисна към себе си по-силно, почти закрилнически. Завъртя глава към гората от другата страна на пътя.

— Какво има? — попитах.

— Чух нещо.

— Да, казах ти, че те обичам — усмихнах се и проследих устните му с пръст.

Очаквах да отвърне на усмивката ми, но той все така не откъсваше поглед от дърветата, които хвърляха играещи сенки с разлюлените си от вятъра клони.

— Какво има там? — попитах и проследих погледа му. — Койот?

— Нещо не е наред.

Кръвта ми се смрази и се преместих от скута му.

— Плашиш ме. Да не е мечка?

Не бяхме виждали мечки от години, но къщата ни беше извън града и се знаеше, че мечките понякога идваха тук след зимен сън, когато са гладни и си търсят храна.

— Включи фаровете и натисни клаксона — предложих. Вперих съсредоточено поглед към гората. Сърцето ми заби малко по-бързо, когато си спомних, че веднъж с мама и татко наблюдавахме от къщата как една мечка клати колата ни, подушила храната вътре.

Зад мен лампите на верандата светнаха. Не се налагаше да се обръщам, за да се уверя, че мама е на верандата, намръщена и потропваща с крак.

— Какво има? — отново попитах Пач. — Мама излезе. В безопасност ли е?

Той запали двигателя и даде джипа на скорост.

— Прибирай се. Трябва да свърша нещо.

— Да се прибирам ли? Майтапиш ли се? Какво става?

— Нора! — повика ме мама, слизайки по стълбите раздражено. Спря на метър и половина от джипа и ми даде знак да смъкна стъклото.

— Пач? — опитах отново.

— Ще ти звънна по-късно.

Мама гневно отвори вратата:

— Пач — рязко го поздрави тя.

— Блайд — кимна разсеяно той.

— Закъсна с пет минути — обърна се към мен тя.

— Вчера се прибрах с четири минути по-рано.

— Когато имаш вечерен час, не може да прехвърляш минути от един ден в друг — оповести тя. — Веднага влизай.

Не исках да си тръгна, преди Пач да ми отговори, но явно нямах избор, затова му казах:

— Обади ми се.

Той кимна веднъж, но от съсредоточения му поглед заключих, че мислите му са другаде. Щом излязох от колата и стъпих на земята, джипът потегли с рев, ускорявайки мигновено. За където и да се бе запътил Пач, явно бързаше.

— Когато определям вечерен час, очаквам да го спазваш — заяви мама.

— Закъснях само с четири минути. — Тонът ми трябваше да ѝ подсказва, че малко прекалява.

С което си спечелих отявлено неодобрителен поглед.

— Миналата година убиха баща ти. Преди два месеца ти самата се размина на косъм със смъртта. Мисля, че имам право на прекалена загриженост.

Мама пое към къщата отривисто, скръстила ръце пред гърдите.

Добре де, аз съм безчувствена и коравосърдечна дъщеря. Схванах.

Насочих вниманието си към редицата дървета от другата страна на пътя. Не забелязах нищо необичайно. Почаках някаква студена тръпка да ме предупреди, че там има нещо, нещо невидимо, но не го долових. Усетих полъх на топлия летен вятър, цвърченето на цикадите се носеше в нощта. Гората изглеждаше напълно спокойна на сребристата лунна светилна.

Пач не беше видял нищо в гората. Беше си тръгнал, понеже му казах две големи и глупави думи, които ми се изплъзнаха неусетно. Какво си въобразявах? Не. Какво си мислеше Пач сега? Беше отпрашил, за да не ми отговори. Не се съмнявах, че знам отговора. И точно затова стоях и се взирах подир джипа му.

ВТОРА ГЛАВА

През последните единайсет секунди лежах по очи, скрила глава под възглавницата в опит да заглуша бюлетина на Чък Дилейни за пътната обстановка в центъра на Портланд, който звучеше от будилника ми ясно и силно. Мъчех се да заглуша и логическата половина на мозъка си, която ми крещеше да се обличам и ми обещавахе наказания, ако не го сторя. Само че закопнялата за удоволствия половина на мозъка ми спечели. Вкопчих се в съня си — или по-точно, в темата на съня си. Той имаше чуплива черна коса и страхотна усмивка. В този момент седеше обърнат назад на мотоциклета си, аз седях, обърната напред, и коленете ни се докосваха. Пъхнах пръсти под ризата му и го придърпах за целувка.

В съня ми Пач усещаше, когато го целувах. Не само емоционално, но долавяше и истинското физическо докосване. В съня ми той беше по-скоро човек, отколкото ангел. Ангелите нямат физически усещания, знаех го, но в съня си исках Пач да усети мекия копринен натиск от докосването на устните ни и как прокарвам пръсти през косата му. Исках да усеща вълнуващото и непреодолимо магнитно поле, което привлича всяка молекула от тялото му към мен.

Точно както го усещах аз.

Пач прокара пръст под сребърната верижка на шията ми, а докосването му изпрати тръпки на удоволствие по цялото ми тяло.

— Обичам те — промърмори той.

Опрях пръсти на твърдия му корем, наведох се напред и спрях точно преди да го целуна. Аз те обичам повече, отвърнах, докосвайки с устни устата му, докато говорех.

Само че думите не излязоха от устата ми. Останаха си заседнали в гърлото.

Докато Пач очакваше отговора ми, усмивката му се стопи.

Обичам те, опитах отново, но думите и този път останаха заключени вътре в мен.

Изражението на Пач стана тревожно.

— Обичам те, Нора — повтори той.

Закимах неистово, но той се извърна. Запали мотоциклета и отпраши, без да поглежда назад.

Обичам те, провикнах се подире му. Обичам те, обичам те!

Но в гърлото ми сякаш бяха изсипали плаващи пясъци — колкото повече се мъчех да изкопча думите оттам, толкова по-надълбоко потъваха те.

Пач се отдалечаваше от мен в тълпа от хора. Само за миг край нас бе паднала нощта и аз едва успях да различа черната му фланелка сред стотиците тъмни ризи на хората. Хукнах да го настигна, но когато стиснах ръката му и той се обърна, се оказа, че това е друг човек. Момиче. Беше прекалено тъмно, за да различа чертите ѝ, но си личеше, че е красива.

— Обичам Пач — призна ми тя и се усмихна с шокиращо червените си устни. — И не се страхувам да го кажа.

— Аз го казах! — възразих. — Снощи му го казах аз!

Профучах покрай нея, оглеждайки тълпата, докато не зърнах неизменната синя бейзболна шапка на Пач. Трескаво си запроправях път към него и посегнах да го хвана за ръката.

Той се обърна, но отново се беше превърнал в красивото момиче.

— Закъсна — осведоми ме тя. — Сега аз обичам Пач.

— А сега Анджи и прогнозата за времето — оповести Чък Дилейни бодро в ухото ми.

Ококорих се, когато чух думата „време“. Поизлежавах се още мъничко, опитвайки се да се отърся от този лош сън, и да се окопотя. Съобщаваха прогнозата за времето двацет минути преди кръгъл час, така че нямаше начин да я чуя, освен ако не...

Лятното училище? Бях се успала.

Изритах завивките и изтичах към дрешника. Навлякох същите джинси, които снощи бях метнала на пода на дрешника, навлякох бяла тениска и отгоре сложих лилава жилетка. Набрах Пач с бутона за бързо набиране, но след три позвънявания се включи гласовата му поща. „Обади ми се“, заръчах и замълчах за миг, питайки се дали той не ме избягва след епохалното ми признание от снощи. Бях решила да се преструвам, че изобщо не се е случвало, докато не се размине и нещата не се върнат в нормалното си русло, но след съня си от тази нощ започвах да се съмнявам, че ще бъде толкова лесно. Може би на Пач

просто му беше трудно да го приеме. Така или иначе, в момента не можех да направя много по въпроса. Макар да бях съвсем сигурна, че той обеща да ме закара.

Наместих лентата за коса на главата си, грабнах раницата си от кухненския плот и се втурнах към вратата.

Навън спрях само колкото да изпищя отчаяно при вида на празната циментова плоча, където преди стоеше моят фиат „Спайдър“ от седемдесет и девета година. Мама беше продала фиата, за да плати сметката ни за тока с тримесечно закъснение и да зареди хладилника с достатъчно продукти до края на месеца. Дори освободи икономката ни Доротейя — моята втора майка, — за да намали разходите. Изпратих една омразна мисъл към съдбата, метнах раницата на рамо и хукнах. Повечето хора смятат старата ферма в селските покрайнини на Мейн, където живееем двете с мама, за очарователно старинна, но истината е, че няма нищо очарователно в това да тичаш километър и половина до най-близките си съседи. Освен ако очарователен не се използва като синоним на ветровита евтина постройка от осемнайсети век, разположена наред атмосферна аномалия, привличаща цялата мъгла от крайбрежието тук, аз определено съм на друго мнение.

На ъгъла на Хоторн и Бийч забелязах признаци на живот — прехвърчаха колите от сутрешния наплив към работните места. Вдигнах едната си ръка с щръкнал палец във въздуха, а с другата разопаковах освежаваща дъвка, заместител на пастата за зъби.

Червена спортна тойота спря до тротоара и предното стъкло се спусна с автоматично бръмчене. Зад волана седеше Марси Милар.

— Проблеми с колата ли? — попита тя.

Да, по-точно пълна липса на кола. Не че щях да си призная пред Марси.

— Да те закарам ли? — попита тя нетърпеливо, понеже не й отговарях.

Не можех да повярвам, че от всички автомобили, които минаваха по този участък от пътя, точно колата на Марси спря да ме вземе. Искях ли да се возя при Марси? Не. Все още ли превъртах мислено онова, което бе казала за баща ми? Да. Щях ли да й простя? В никакъв случай. Искаше ми се да й махна да си продължава по пътя, но имаше малка пречка. Говореше се, че единственото, което господин Лоукс

обича повече от периодичната таблица на химичните елементи, е да наказва ленивите ученици със задържане след часовете.

— Благодаря — приех неохотно. — Отивам в училище.

— Явно дебелията ти приятелка не може да те откара — отбеляза Марси.

Застинах с ръка върху бравата. Двете с Ви отдавна се бяхме отказали да просветляваме хората, че „дебел“ и „закръглен“ са различни неща, което обаче не означава, че проявявахме търпимост към невежеството. С радост бих помолила Ви да ме закара, само че я бяха поканили на обучение за бъдещи редактори на училищното издание „и-Зайн“ и тя вече беше в училището.

— Всъщност май предпочитам да повървя. — Бутнах вратата на Марси и тя се затвори.

Марси се помъчи да си лепне озадачено изражение.

— Да не се обиди, задето казах, че е дебела? Понеже си е така. Какво ти става? Имам чувството, че трябва да цензурирам всяка своя дума. Най-напред баща ти, сега това. Какво стана със свободата на словото?

За части от секундата си помислих, че би било хубаво и удобно все още да имах фиата. Не само нямаше да има нужда някой да ме кара, но щях да мога да си доставя удоволствието да прегазя Марси. Училищният паркинг беше пълен хаос след училище. Ставаха злополуки.

Понеже не можех да видя как Марси отскача от предния ми калник, направих следващото най-приятно нещо.

— Ако баща ми беше представител на „Тойота“, щях да съм достатъчно загрижена за опазването на околната среда, че да си поискам кола с хибриден двигател.

— Да, ама баща ти не е представител на „Тойота“.

— Точно така. Баща ми е мъртъв.

Тя вдигна едното си рамо:

— Ти го каза, не аз.

— От сега нататък най-добре двете с теб да не си се пречкаме взаимно.

Тя огледа маникюра си:

— Хубаво.

— Добре.

— Просто се опитвах да бъда мила, а виж докъде се стигна.

— Мила ли? Каза, че Ви е дебела.

— Освен това предложих да те закарам. — Тя натисна газта до дупка и гумите ѝ запратиха към мен прахоляк.

Не бях се събудила сутринта с намерението да намеря поредната причина да ненавиждам Марси Милар, но ето на.

* * *

Гимназията на Колдуотър е строена в края на деветнайсети век — еkleктична смесица на готически и викториански елементи, която прилича по-скоро на катедрала, отколкото на учебно заведение. Прозорците са тесни и сводести, стъклото е оловно. Камъкът е пъстър, но преобладава сивото. През лятото по външните стени пълзи бръшлян и придава на училището присъщото на Нова Англия очарование. През зимата бръшлянт напомня на дълги костеливи пръсти, които душат сградата.

Вървах бързо, почти подтичвайки по коридора към кабинета по химия, когато мобилният телефон иззвъня в джоба ми.

— Мамо? — обадох се, без да забавям крачка. — Ще ти звънна по-...

— Няма да повярваш на кого се натъкнах снощи! На Лин Парнел. Помниш ли семейство Парнел? Майката на Скот.

Погледнах часовника на мобилния си. Имах късмет да ме докара напълно непознатата жена — отиваше на кикбокс в спортната зала, — но въпреки това закъснявах. Останаха по-малко от две минути преди звънеца.

— Мамо? Часът ми ще започне всеки момент. Да ти звънна на обяд?

— Двамата със Скот бяхте добри приятели.

Започнах смътно да си спомням.

— Когато бяхме на пет — отговорих. — Той не се ли напикаваше?

— Снощи с Лин пийнахме по едно. Току-що е приключил разводът ѝ и двамата със Скот се връщат в Колдуотър.

— Прекрасно. Да ти звънна ли по...

— Довечера ги поканих на вечеря.

Докато минавах покрай кабинета на директора, голямата стрелка се премести с още едно деление. От мястото ми изглеждаше някъде по средата между 7:59 и осем часа. Хвърлих на часовника заплашителен поглед, който казваше: „Да не си посмял да звънеш по-рано“.

— Довечера не е подходящо, мамо. Двамата с Пач...

— Не ставай глупава — прекъсна ме мама. — Скот е един от най-старите ти приятели. Познаваш го много преди Пач.

— Скот ме принуждаваше да ям дървесни въшки — отбелязах, постепенно възстановявайки спомените.

— А ти не го ли принуждаваше да играете с кукли?

— Това е съвсем различно!

— Довечера в седем — заяви мама с тон, който слагаше точка на спора.

Влязох в кабинета по химия броени секунди преди звънеца и се настаних на металното столче до черната гранитна лабораторна маса на предната редица. Седяхме по двама на маса и аз си стисках палци партньорът ми да е някой, който се справя по-добре от мен с точните науки — леснопостижимо, като имам предвид собствените си познания. Бях по-скоро романтичка, отколкото реалистка и предпочитвах сляпата вяра пред студената логика. Поради което поначало не бях на „ти“ с точните науки.

В стаята влезе Марси Милар с обувки на висок ток, джинси и копринена блуза, която фигурираше в списъка ми с желани придобивки. Към Деня на труда блузата щеше да се окаже на рафта с намалени стоки и в постижимия за мен ценови обхват. Тъкмо мислено изтривах блузата от списъка, когато Марси се настани на столчето до мен.

— Какво ти е на косата? — попита тя. — Пяната ти ли свърши? Или търпението? — Усмивка повдигна ъгълчето на устата ѝ. — Или се е наложило да тичаш шест километра, за да стигнеш навреме?

— Нали уж щяхме да стоим далеч една от друга? — Изгледах красноречиво нейното столче и после своето, с което ѝ показах, че половин метър не е достатъчно далеч.

— Трябва ми нещо.

Въздъгнах безшумно, за да стабилизирам кръвното си. Трябваше да се досетя.

— Виж какво, Марси, и двете знаем, че този курс ще бъде адски труден. Ще ти направя услуга и ще те предупредя, че съм най-слаба в точните науки. Единствената причина да се запиша на лятно училище е, че този срок химията щяла да бъде по-лесна. Едва ли ме искаш за партньор. Няма да получиш лесно шестица.

— Да не мислиш, че съм седнала до теб заради успеха си? — нетърпеливо махна с ръка тя. — Трябваш ми за нещо друго. Миналата седмица започнах работа.

Марси? Работа?

Тя се подсмихна самодоволно, явно отгатнала мислите ми по изражението.

— Работа в канцеларията на училището. Един от продавачите на татко е женен за секретарката. Не е лошо човек да има връзки. Ама ти няма как да го знаеш.

Знаех, че бащата на Марси е влиятелен в Колдуотър. Всъщност той даряваше толкова щедри суми на клуба, че можеше да повлияе на всяко назначение в училището, но това беше просто нелепо.

— Понякога някоя папка пада и човек просто няма как да не надникне вътре — продължи Марси.

Да, бе, точно така.

— Знам например, че ти още не си преодоляла смъртта на баща си. Ходиш на консултации при училищния психолог. Всъщност знам всичко за всички. Освен за Пач. Миналата седмица забелязах, че неговото досие е празно. И ме интересува защо. Искам да знам какво крие той.

— Какво ти пука?

— Снощи стоеше на алеята пред къщи и гледаше към прозореца на спалнята ми.

Примигнах.

— Пач е стоял на алеята пред дома ти?

— Освен ако не познаваш друг, който да кара черен джип „Командър“, да се облича в черно и да е супер готин.

— Каза ли нещо? — попитах свъсено.

— Видя ме, че го наблюдавам от прозореца, и си тръгна. Дали да не поискам ограничителна заповед? Присъщо ли му е такова поведение? Знам, че е откачен, но колко?

Не ѝ обърнах внимание, понеже бях твърде заинтригувана от новата информация. Пач? Пред къщата на Марси? Явно е отишъл, след като ме е оставил у дома. Бях му казала „Обичам те“ и той беше отпрашил.

— Няма проблем — изправи се Марси. — Мога да се добера до тази информация и по друг начин, например по административен път. Сигурно ще се разтичат заради празното му досие. Не смятах да съобщавам, но в името на собствената си безопасност...

Не се притеснявах, че Марси ще се обърне към администрацията. Пач щеше да се оправи. Тревожих се заради снощи. Пач си тръгна внезапно, твърдейки, че трябва да свърши нещо, но ми беше трудно да повярвам, че това нещо е било да виси пред къщата на Марси. Много по-лесно ми беше да приема, че си е тръгнал заради онова, което му бях казала.

— Или да попитам в полицията — додаде Марси, потупвайки с пръст по устните си. — Празно училищно досие — звучи ми направо незаконно. Как изобщо е влязъл в училището Пач? Ти май се разстрои, Нора. Напипах ли нещо? — На лицето ѝ грейна приятно изненадана усмивка. — Така е, нали? Това не е цялата история, а?

Изгледах я студено.

— Уж показва недвусмислено, че превъзхождаш всички в училището, пък имаш навика да си вреш носа във всяка подробност от жалките ни скучни съществувания!

Усмивката на Марси изчезна.

— Нямаше да ми се налага, ако ти не ми се пречкаше.

— На теб ли? Училището не е твое.

— Не ми говори така — срязва ме Марси с невярващ и почти неволен тик с глава. — Всъщност изобщо не ми говори.

— Няма проблем — разперих ръце.

— И се премести.

Сведох невярващо поглед към стола си, понеже тя не би могла да...

— Бях тук първа.

Марси ме изимитира и на свой ред разпери ръце:

— Проблемът не е мой.

— Няма да се преместя.

— Няма да седя до теб.

- Радвам се да го чуя.
- Мръдни се — изкомандва Марси.
- Няма.

Звънецът ни прекъсна и когато пронизителният звън отзвуча, двете с Марси си дадохме сметка, че стаята е притихнала. Огледахме се и коремът ме сви, когато осъзнах, че всички останали места в стаята са заети.

Господин Лоукс се настани зад катедрата от дясната ми страна и размаха някакъв лист.

— Държа празна скица на местата. Всеки правоъгълник отговаря на маса в стаята. Напишете си името в съответния правоъгълник и предайте схемата нататък. — Той сложи листа пред мен. — Надявам се да харесвате партньорите си, понеже ще прекарате с тях осем седмици.

* * *

На обяд след края на часовете с Ви отидохме в бистрото на Енцо — любимото ни място, където пиехме студена мока или топло мляко с мед, канела и карамфил в зависимост от сезона. Усетих как слънцето прежуря по ликото ми, докато прекосявахме паркинга, и тогава го забелязах. Бял фолксваген кабриолет с табела, че се продава за хиляда долара.

- Мечтай си — затвори Ви с пръст зяпналата ми уста.
 - Случайно да можеш да ми дадеш назаем хиляда долара?
 - Нямам и пет. Прасенцето ми касичка е станало анорексично.
- Въздъхна с копнеж по белия кабриолет.

— Трябват ми пари. Трябва да си намеря работа. — Затворих очи и си се представих на волана на белия кабриолет със свален гюрюк, а вятърът развява къдравата ми коса. Ако имах кабриолета, нямаше да се налага повече да пътувам на автостоп. Щях да мога да ходя където си поискам и когато си поискам.

— Да, обаче ако се хванеш на работа, ще трябва наистина да работиш. Сигурна ли си, че си склонна да си профукаш цялото лято, като се бъхтиш на минимална заплата? Може здравата да се изпотиш.

Потърсих някакъв лист в раницата си и надрасках телефонния номер от обявата. Може пък да успея да придумам собственика да

свали сто-двеста. А междувременно реших следобед да си потърся временна работа. Щеше да ме откъсне от Пач, но пък щеше да ми осигури мой собствен транспорт. Колкото и да обичах Пач, той винаги беше зает... все правеше нещо. Което го превръщаше в неблагонадежден шофьор.

В „Енцо“ двете с Ви си поръчахме студена мока и пикантни салати с ядки от американски орех, после се настанихме на една маса да хапнем. През последните няколко седмици заведението беше претърпяло сериозен ремонт, за да влезе в крак с дваисет и първи век и сега Колдуотър вече се гордееше с първото си интернет кафене. Като се има предвид, че компютърът у дома беше на шест години, този факт наистина ме вълнуваше.

— Не знам за теб, но аз съм готова за ваканция — отбеляза Ви и бутна очилата си на темето си. — Още осем седмици испански. Направо не мога да преброя толкова много дни. Нуждаем се от нещо, което да ни разсее, което да отвлече мислите ни от безкрайния период на качествено образование, ширнал се пред нас. Имаме нужда от пазаруване. Портланд, пристигаме! В „Мейси“ има голяма разпродажба. Трябват ми обувки, трябват ми рокли, трябва ми нов аромат.

— Ти току-що си купи нови дрехи за двеста долара. Майка ти ще получи удар, когато пристигне извлечението от кредитната карта.

— Така е, обаче ми трябва и гадже. А за да имаш гадже, трябва да изглеждаш добре. Няма да навреди и ако ухаеш добре.

Лапнах парче круша от вилицата си.

— Имаш ли някой предвид?

— Ами всъщност имам.

— Само не ми казвай, че е Скот Парнел.

— Скот кой?

Усмихнах се.

— Видя ли? Вече съм доволна.

— Не знам за никакви скотпарнеловци, обаче аз съм хвърлила око на един адски готин тип. Ама просто страхотно готин. По-готин от Пач. — Замълча. — Е, може би не е чак толкова готин. Никой не е толкова готин. Сериозно, остатъкът от деня ми е скапан. Портланд или нищо!

Отворих уста, но Ви беше по-бърза:

— Опа, познавам това изражение. Ще ми кажеш, че вече имаш планове.

— Върни назад до Скот Парнел. Живееше тук, когато бяхме на пет.

Ви доби вид на човек, който рови из дългосрочната си памет.

— Често се напикаваше — опитах да ѝ помогна.

Очите на Ви грейнаха:

— Скоти Пикльото?

— Връща се да живее в Колдуотър. Мама го е поканила на вечеря днес.

— Схващам накъде отиват работите — поклати мъдро глава Ви. — Ето на това му се вика да срещнеш сладур. Тук се пресича животът на двама евентуални партньори в романтична връзка. Помниш ли, когато Деси случайно влезе в мъжката тоалетна и завари Ернесто пред писоара?

Вилицата ми застина по средата между чинията и устата ми.

— Моля?

— В „Корасон“, испанската сапунка. Не помниш ли? Нищо де, майка ти иска да те сгаджоса със Скоти Пикльото. Моля, заповядай.

— Не, не е вярно. Тя знае, че съм с Пач.

— Знае, ама не е доволна. Майка ти ще вложи много време и енергия, за да промени уравнението от „Нора плюс Пач равно на любов“ на „Нора плюс Скоти равно на любов“. А какво ще кажеш за това? Може би Скоти Пикльото се е превърнал в Скоти Страхотльото. Замисляла ли се?

Не бях и нямаше. Имах си Пач и щях да съм щастлива, нещата да си останат така.

— Не може ли да поговорим за нещо малко по-спешно? — попитах, понеже исках да сменя темата, преди настоящата да вкара още по-безумни идеи в главата на Ви. — Например факта, че новата ми партньорка по химия е Марси Милар?

— Кой, кой?

— Оказва се, че работи в канцеларията и е надникнала в досието на Пач.

— Още ли е празно?

— Май да, понеже тя иска да ѝ разкажа всичко за него.

Включително защо е висял на алеята пред дома ѝ снощи и се е взирал към прозореца на спалнята ѝ. Чувала бях слуха, че Марси подпирала прозореца на стаята си с тенис ракета, когато била склонна да предоставя определени „услуги“, но не ми се мислеше за това. Нали слуховете бяха деветдесет процента измислица?

Ви се наведе към мен.

— А ти какво знаеш?

Разговорът ни се прекъсна от неловко мълчание. Не смятах, че приятелките трябва да имат тайни помежду си. Но има тайни... има и трудни истини. Плашещи истини. Невъобразими истини. Да имаш гадже паднал ангел, превърнал се впоследствие в ангел пазител, попада и в трите горни категории.

— Криеш нещо от мен — заяви Ви.

— Не е вярно.

— Криеш.

Напрегнато мълчание.

— Казах на Пач, че го обичам.

Ви закри устата си с ръка, но не бях сигурна дали сподавя възклицание, или смях. От което се почувствах още по-несигурна. Толкова смешно ли беше? Нима бях направила нещо още по-глупаво, отколкото си мислех?

— И той какво отговори? — попита Ви.

Едва успях да я погледна.

— Толкова ли е зле?

Прокашлях се.

— Разкажи ми за този тип, на когото си хвърлила око. Любов от разстояние ли е, или си говорила с него?

Ви схвана намека:

— Да съм говорила с него ли? Вчера на обяд хапнахме заедно хотдог в „Скипи“. Беше уговорена среща, но се оказа по-приятно, отколкото очаквах. Много по-приятно. За твое сведение, ако беше отговорила на обажданията ми, щеше да знаеш всичко това, вместо непрекъснато да се натискаш с гаджето си.

— Ви, аз съм единствената ти приятелка, но не съм ти уреждала никаква среща.

— Знаем. Гаджето ти я уреди.

Задавих се с топчето сирене горгонзола.

— Пач ти е уредил среща?

— Да, и? — попита Ви почти отбранително.

Усмихнах се.

— Нали нямаше доверие на Пач?

— Нямам.

— Тогава?

— Опитах се най-напред да ти звънна, за да проверя дали всичко е наред със срещата ми, но, повтарям, ти вече не отговаряш на обажданията ми.

— Мисията изпълнена — накара ме да се почувствам като най-лошата приятелка на света. — Усмихнах ѝ се затворнически. — Сега ми разкажи останалото.

Ви изостави опърничавия тон и отвърна на усмивката ми.

— Качва се Риксън и е ирландец. Акцентът му направо ме убива. Адски е секси. Малко е кльошав, предвид факта, че аз съм едричка, но възнамерявам това лято да отслабна с десет килограма, така че през август всичко ще си дойде на мястото.

— Риксън ли? Стига бе! Много харесвам Риксън! — По принцип нямам доверие на паднали ангели, обаче Риксън е изключение. И при него, както при Пач, моралните граници са някъде в сивата зона между черното и бялото. Не беше свършен, но не беше и лош.

Усмихнах се широко и насочих вилицата си към Ви:

— Не мога да повярвам, че си излязла с него. Той е най-добрият приятел на Пач, а ти мразиш Пач.

Ви ме изгледа с погледа на черна котка и козината ѝ буквално настръхна.

— Това, че са най-добри приятели, нищо не означава. Я виж нас двете. Изобщо не си приличаме.

— Направо прекрасно. Четиримата ще се размотаваме заедно цяло лято.

— Ъ-ъ-ъ, няма начин. Няма да се мъкна с откаченото ти гадже. Пет пари не давам какво ми разказа ти, продължавам да смятам, че той по някакъв начин е свързан със загадъчната смърт на Джулс в спортната зала.

Черен облак надвисна над разговора. В нощта, когато Джулс умря, в спортната зала имаше само трима човека и аз бях единият. Не съм разказала на Ви всичко, което се случи, а само толкова, че да

престане да ме подпитва, и в името на нейната безопасност възнамерявах нещата да си останат така.

* * *

През остатъка от деня двете с Ви обикаляхме с колата, събирахме молби за работа от местните заведения за бързо хранене, така че се прибрах чак в шест и половина. Оставих ключовете си върху бюфета и проверих телефонния секретар за съобщения. Имаше едно от мама. Била в Мишо Маркет и купувала чеснови питки, лазаня и евтино вино, но се кълнеше, че ще успее да се прибере, преди да пристигнат двамата Парнел.

Изтрих съобщението и се качих горе в спалнята си. Тъй като сутринта не си бях взела душ, реших, че трябва поне да се преоблека, за да сведа щетите до минимум. Всеки мой спомен, свързан със Скот Парнел, беше неприятен, но какво да се прави. Тъкмо започнах да си разкопчавам жилетката, когато на входната врата се почука.

Пач, с ръце в джобовете.

Обикновено направо се хвърлях в прегръдката му, но днес се въздържах. Предната вечер му бях казала, че го обичам, а той беше изчезнал яко дим и изглежда се беше навъртал край къщата на Марси. Люшках се между наранена гордост, гняв и несигурност. Надявах се резервираното ми мълчание да му подсказже, че нещо не е наред и че ще си остане така, докато не предприеме мерки да оправи положението, като или се извини, или ми даде обяснение.

— Здравсти — поздравих престорено небрежно. — Снощи забрави да ми се обадиш. Къде се изгуби?

— Наблизо. Няма ли да ме поканиш да вляза?

Не го направих.

— Радвам се, че къщата на Марси е, така да се каже... наблизо.

В очите му за миг просветна изненада и потвърди онова, което не исках да повярвам: Марси казваше истината.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попитах по-враждебно. — Ще ми обясниш ли какво търсиш пред къщата й посред нощ?

— Май ревнуваш, ангелче. — Може би малко ме дразнеше, но за разлика от друг път в тона му не долавях закачливост или нежност.

— Може би няма да ревнувам, ако ми дадеш основание да не ревнувам — изстрелях в отговор. — Какво търсеше пред къщата й?

— Имах работа.

Веждите ми отхвърчаха нагоре.

— Не знаех, че двамата с Марси имате някаква работа.

— Имаме, но е само това. Работа.

— Нещо против да обясниш? — Между думите ми беше натъпкана огромна доза укор.

— Обвиняваш ли ме в нещо?

— Трябва ли?

Пач обикновено майсторски прикриваше чувствата си, но този път стисна устни.

— Не.

— След като присъствието ти пред къщата й снощи е толкова невинно, защо ти е трудно да ми обясниш какво си търсил там?

— Не ми е трудно — отговори той, старателно претегляйки всяка дума. — Не ти казвам, понеже причината да бъда пред къщата на Марси няма нищо общо с нас.

Как така да няма нищо общо с нас? Марси беше единственият човек, който се възползваше от всяка възможност да ме нападне и да ме унижи. През последните десет години тя ме дразнеше, разпространяваше ужасни слухове за мен и ме унижаваше публично. Как така Пач ще смята, че тук няма нищо лично? Как така ще си въобразява, че просто ще се примиря с положението и няма да задавам въпроси? И най-вече не проумяваше ли, че съм ужасена да не би Марси да го използва, за да ме нарани? Ако тя подозираше, че той проявява и най-малък интерес към мен, щеше да направи всичко по силите си да ми го открадне. Дори мисълта да загубя Пач ми беше непоносима, а ако ми го отнемеше Марси, това щеше да ме убие.

Завладяна от този внезапен страх, казах:

— Не идвай повече, докато не си готов да ми кажеш какво си търсил пред къщата й.

Пач нетърпеливо се шмугна в къщата и затвори вратата.

— Не съм дошъл да спорим. Исках само да ти кажа, че днес следобед Марси си имаше неприятности.

Пак ли Марси? Не смяташе ли, че вече достатъчно надълбоко рови в раната? Опитах да запазя спокойствие достатъчно дълго, за да

го изслушам, но вече ми идеше да се разкрещя.

— Нима? — попитах хладно.

— Пострада, докато група паднали ангели се опитваха да принудят един нефилим да им се закълне във вярност в тоалетната игралата зала на Бо. Той нямаше шестнайсет, така че не можеха да го принудят, но се позабавляваха да опитат. Доста го понакълцаха и му счупиха няколко ребра. И тогава влезе Марси. Доста понаквасена, затова обърка тоалетните. Падналият ангел на пост извади нож. В момента тя е в болницата, но скоро ще я изпишат. Повърхностна рана.

Пулсът ми се ускори — новината за раняването на Марси ме разстрои, но не исках да го показвам пред Пач. Сковано кръстосах ръце.

— Боже, добре ли е нефилимът?

Смътно си спомнях как преди време Пач ми обясняваше, че падналите ангели не могат да принудят нефилим да им се закълне във вярност, преди да е навършил шестнайсет. Както и той не можеше да ме пожертва, за да получи свое човешко тяло, преди да стана на шестнайсет. Шестнайсет беше загадъчна и вълшебна възраст, дори критична в света на ангелите и на нефилимите.

Пач ме изгледа с едва доловимо гневно негодувание.

— Марси може и да е пила, но е твърде вероятно да си спомня какво е видяла. Знаеш, че падналите ангели и нефилимите се стараят да не се набиват в очи, а човек с голяма уста като Марси е заплаха за тайната им. Най-малко от всичко искат тя да оповести публично какво е видяла. Светът си върви много по-гладко, когато хората не подозират тези тайни. Познавам падналите ангели, които са замесени. — Той стисна зъби. — Ще направят всичко възможно да затворят устата на Марси.

Прониза ме страх за Марси, но го прогоних. Откога на Пач му пукаше какво се случва с Марси? Откога се притесняваше повече за нея, отколкото за мен?

— Опитвам се да проявя загриженост, но ти сякаш си загрижен достатъчно и за двама ни. — Завъртях топката на вратата и отворих широко. — Може би трябва да отидеш да провериш как е Марси и дали повърхностната ѝ рана заздравява както трябва.

Той дръпна ръката ми и затвори вратата с крак.

— Случват се по-важни неща от мен, теб и Марси. — Поколеба се, сякаш искаше да каже още нещо, но в последния момент успя да замълчи.

— Мен, теб и Марси ли? И откога слагаш трима ни в едно изречение? Откога тя изобщо значи нещо за теб? — попитах остро.

Той обхвана тила си с длан — съдейки по вида му, явно прекрасно съзнаваше, че трябва внимателно да подбере думите си.

— Просто ми кажи какво мислиш! — изстрелях аз. — Изплюй камъчето! Достатъчно неприятно е, че нямам представа какво чувстваш, камо ли какво мислиш!

Пач се огледа, сякаш се чудеше дали не говоря на някой друг.

— Да изплюя камъчето ли? — попита той мрачно и невярващо. Дори раздражено. — Нали това се опитвам да направя? Ако се успокоиш, ще успея. Но в момента изпадаш в истерия, каквото и да кажа.

Присвих очи.

— Имам право да се сърдя. Не искаш да ми кажеш какво си търсил пред къщата на Марси снощи.

Пач отчаяно вдигна ръце. Ето пак, качваше жестът му.

— Преди два месеца — подех, опитвайки се да придам на тона си малко гордост, за да прикрия треперенето, — Ви, мама... изобщо всички... ме предупреждаваха, че ти си мъж, който гледа на момичетата като на завоевания. Твърдяха, че съм само поредната резка по колана ти, поредното наивно момиченце, което си съблазнил за собствено удоволствие. Твърдяха, че щом се влюбя в теб, ще си тръгнеш. — Преглътнах мъчително. — Трябва да се уверя, че не са били прави.

Макар да не исках да си спомням предната вечер, споменът изплува пределно ясно. Пред очите ми мина цялата унищителна сцена с ярки подробности. Казах му, че го обичам, а той ме заряза. Можех да тълкувам мълчанието му по стотици начини и нито един от тях не вещаеше нищо добро.

Пач поклати невярващо глава.

— Искаш да те уверя, че грешиш? Обаче имам усещането, че няма да ми повярваш, каквото и да ти кажа — изгледа ме гневно той.

— Отдаден ли си на тази връзка, колкото и аз? — Не можех да не го попитам. Не и след снощи, когато всичко беше започнало да се

разпада. Внезапно си дадох сметка, че нямам представа какви са истинските чувства на Пач към мен. Мислех, че означавам всичко за него, но ако виждах само онова, което ми се иска? Ако ужасно много бях преувеличила чувствата му? Приковах погледа му — не исках да го улеснявам, не исках да му давам нов шанс да заобиколи въпроса. Трябваше да знам. — Обичаш ли ме?

Не мога да ти отговоря, каза ми той, говорейки с мислите ми. Беше дарба, каквато притежаваха всички ангели, но не разбирах защо бе избрал да я използва точно сега.

— Утре ще намина, наспи се добре — додаде той гласно и се запъти към вратата.

— Когато се целуваме, преструваш ли се?

Замръзна на място. Поредното невярващо поклащане на главата.

— Да се преструвам?

— Когато те докосвам, усещаш ли нещо? Докъде стига желанието ти? Изпитваш ли поне бледо подобие на онова, което изпитвам аз?

Пач ме наблюдаваше мълчаливо.

— Нора...

— Искам честен отговор.

След малко отговори:

— Емоционално да.

— Но физически не, така ли? Как може да имаме връзка, след като нямам никаква представа какво означава тя за теб? Да не би да усещам нещата на съвсем различно ниво? Защото точно така се чувствам. И никак не ми е приятно — додадох. — Не искам да ме целуваш, понеже така е прието. Не искам да се преструваш, че това означава нещо, след като в действителност е само преструвка.

— Само преструвка ли? Чуваш ли се какво говориш? — Той облегна глава на стената и отново се засмя мрачно. Стрелна ме с кос поглед: — Приключи ли с обвиненията?

— За смешно ли го намираш? — блъсна ме нова вълна от гняв.

— Точно обратното. — Преди да успее да каже още нещо, той се извърна към вратата. — Обади ми се, когато си готова да разговаряме разумно.

— Какво означава това?

— Означава, че си луда. Направо си невъзможна.

— Аз ли съм луда?

Хвана брадичката ми и положи бърза и груба целувка върху устните ми.

— Аз също съм луд, че го търпя.

Освободих се и недоволно разтърках брадичката си.

— Заради мен се отказа да станеш човек и какво, това ли получавам? Гадже, което виси пред къщата на Марси, но не иска да ми каже защо. Гадже, което ме зарязва при първата разпра. Знаеш ли какво, ти си кретен.

Кретен ли, заговори той в мислите ми хладно и рязко. Опитвам се да спазвам правилата. Не би трябвало да се влюбвам в теб. И двамата знаем, че изобщо не става дума за Марси. Става дума за моите чувства към теб. Трябва да се владее. Навлязъл съм в опасна територия. Влюбването е причината за неприятностите ми. Не мога да бъда с теб така, както бих желал.

— Защо заради мен се отказа да станеш човек, след като си знаел, че не може да бъдем заедно? — попитах с треперещ глас и потни длани. — Какво очакваше от връзката си с мен? Какъв е смисълът... — гласът ми секна и аз неволно преглътнах — ... да бъдем заедно?

Какво очаквах от връзката си с Пач? В даден момент сигурно съм се запитала накъде е тръгнала връзката ни и какво ще се случи. Разбира се, че бях. Обаче толкова се уплаших от онова, което провидях в бъдещето, че прогоних неизбежното. Престорих се, че връзката ми с Пач би могла да се получи, понеже усещах, че колкото и време да прекарам с него е по-добре от нищо.

Ангелче?

Вдигнах очи, когато Пач мислено ме повика.

Каквато и да е близост с теб е по-добра от нищо. Няма да те изгубя. Той замълча и за пръв път, откакто го познавах, в очите му премина сянка на тревога. Но веднъж вече се провалих. Ако дам на архангелите дори най-малкия повод да се усъмнят, че съм влюбен в теб, ще ме изпратят в пъкъла. Завинаги.

Новината ме блъсна като ритник в корема.

— Моля?

Аз съм ангел пазител или поне така ми казаха, само че архангелите не ми вярват. Нямам никакви привилегии, никакво право

на уединение. Двама архангели ме притиснаха снощи на разговор и си тръгнах с усещането, че им се иска отново да се провиня. Каквато и да е причината, са решили да предприемат мерки срещу мен. Търсят си извинение да се избавят от мен. В изпитателен срок съм и ако оплета конците, историята ми няма да има щастлив финал.

Вперих поглед в него, понеже смятах, че преувеличава, че не е възможно нещата да са чак толкова зле, но щом зърнах изражението му, разбрах, че е никога не е бил толкова сериозен.

— И сега какво? — запитах се на глас.

Вместо да ми отговори, Пач въздъхна отчаяно. Истината била, че цялата работа ще свърши зле. Колкото и да се пазим, да отстъпваме и да извърщаме поглед на другата страна, съвсем скоро животът ни ще стане на пух и прах. Какво ще стане, когато завърша и замина за колежа? Какво ще стане, когато замина на мечтаната си работа в другия край на страната? Ами когато дойде време да се омъжа и да имам деца? За никого не било добре, че с всеки изминал ден все повече се влюбвам в Пач. Наистина ли съм искала да продължавам така, при положение, че това води единствено към разруха?

За един кратък миг ми се стори, че знам отговора — да се откажа от мечтите си. Съвсем просто беше. Затворих очи и се отказах от мечтите си — все едно бяха балони на дълги и тънки панделки. Дори не бих могла да съм сигурна, че ще се сбъднат. А ако се сбъднеша, не исках да прекарам остатъка от живота си самичка и измъчвана от мисълта, че каквото и да бях постигнала, то не означава нищо без Пач.

И тогава ужасено проумях, че нито един от двамата ни не би могъл да се откаже от всичко. Моят живот щеше да продължи да се развива към бъдещето и аз нямах власт да го спра. Пач щеше завинаги да си остане ангел, щеше да продължи цикъла, в който се въртеше, откакто беше паднал.

— Можем ли да направим нещо? — попитах.

— Работя по въпроса.

С други думи, нямаше решение. Намирахме се в задънена улица — архангелите ни притискаха и бъдещите ни животи се бяха устремили в коренно различни посоки.

— Искам да сложа край — промълвих тихо. Съзнавах, че не съм честна — предпазвах себе си. Но имах ли друга алтернатива? Не биваше да дам на Пач възможност да ме разубеди. Трябваше да

направя онова, което е най-добро за двама ни. Не можех да стоя тук и да стискам зъби, докато онова, на което най-много държах, чезнеше с всеки изминал ден. Не биваше да показвам колко го обичам, след като това само щеше да направи изхода невъзможен. И най-вече, не исках да бъда причината Пач да изгуби всичко, което се бе мъчил да постигне. Ако архангелите търсеха повод да го прогонят завинаги, аз само ги улеснявах.

Пач впери поглед в мен, сякаш не разбираше дали говоря сериозно.

— Така ли? Искаш да сложиш край? Ти получи възможност да обясниш, макар да не ти вярвам, между другото, а сега, когато е мой ред, очакваш просто да приема решението ти и да си тръгна, така ли?

Кръстосах ръце, стиснах си лактите и се извърнах.

— Не можеш да ме принудиш да остана във връзка, която не желая.

Той ме измери с гневен поглед:

— Може ли да го обсъдим?

— Ако толкова искаш да говориш, кажи ми какво търсеше пред къщата на Марси снощи. — Пач обаче имаше право. Не ставаше дума за Марси. Аз просто бях разстроена заради сделката, която съдбата и стечението на обстоятелствата ни предлагаха.

Той разтри лицето си с ръце и се засмя тихо и мрачно.

— Ако снощи бях отишла у Риксън, ти щеше да се чудиш какво става, нали? — изстрелях в отговор.

— Не — отговори той опасно тихо. — Имам ти доверие.

Понеже се боях, че решителността ми ще се стопи, ако не действам незабавно, аз го блъснах в гърдите с длан и го избутах назад.

— Върви си — наредих с дрезгав от напирещите сълзи глас. — Трябва да свърша други неща през живота си. Неща, които не са свързани с теб. Чака ме колежа, работа. Няма да се откажа от всичко заради нещо, на което не е писано да стане.

Пач потръпна.

— Наистина ли искаш това?

— Когато целувам гаджето си, искам да знам как се чувства той!

Веднага съжалих за думите си. Не исках да го нараня — просто исках да приключа възможно най-бързо, преди да рухна и да се

разплача. Но бях прекалила. Видях го как застина. Стояхме лице в лице и дишахме тежко.

После Пач излезе и затръшна вратата зад себе си.

Веднага щом вратата се затвори, аз тежко се отпуснах върху нея. Сълзи пареха в очите ми, но не се отрони нито капка. Твърде силен гняв и безсилие бушуваха вътре в мен, затова не усещах почти нищо друго, но подозирам, че в известен смисъл това бе причината в гърлото ми да заседне ридание и пет минути по-късно, когато всичко останало отmine и осъзная пълната тежест на стореното, да усетя как сърцето ми се разбива.

ТРЕТА ГЛАВА

Приседнах в крайчеца на леглото си и зареях поглед в празното пространство. Гневът ми започваше да отшумява, но на мен сякаш ми се искаше да си остана в плен на тези треска завинаги. Празнотата, която усещах, болеше повече от острата и пареща болка, която изпитах, когато Пач си тръгна. Опитах да осмисля случилото се току-що, но в мислите ми цареше пълна бъркотия. В ушите ми отекваха думите, които си изкрещяхме, но звучаха разбъркано, все едно си припомнях кошмар, а не действителен разговор. Наистина ли бях скъсала с него? Наистина ли възнамерявах да е завинаги? Имаше ли начин да избегна съдбата или, в по-непосредствен план, правилата на архангелите? Вместо отговор коремът ме присви и всеки момент щях да повърна.

Засилих се към банята и коленичих пред тоалетната — ушите ми бучаха, дишах накъсано и плитко. Какво бях направила? Нищо непоправимо, със сигурност нищо непоправимо. Утре пак щяхме да се видим и всичко пак щеше да си стане каквото беше. Това беше най-обикновено скарване. Глупаво скарване. Не беше краят. Утре щяхме да осъзнаем колко дребнаво сме се държали и да се сдобрим.

Изправих се с мъка и пуснах кранчето. Намокрих една кърпа и я притиснах към лицето си. Мислите ми сякаш се развиваха по-бързо от кълбо прежда, затова стиснах очи и спрях движението. Ами архангелите? Как бихме могли с Пач да имаме нормална връзка, ако те непрекъснато ни наблюдават? Замръзнах. Може би и в момента ме наблюдаваха. Може би наблюдаваха и Пач. Опитвах се да установят дали е преминал границата. Търсеха извинение да го изпратят в ада и далеч от мен завинаги.

Усетих как гневът ми отново се възпламенява. Защо не ни оставят на мира? Защо са толкова категорично решени да унищожат Пач? Той ми беше казал, че е първият паднал ангел, успял да си върне крилете и да стане ангел пазител. Дали архангелите не бяха ядосани заради това? Да не би да смятаха, че Пач по някакъв начин ги е

измамил? Или че с нечестни средства се е оттласнал от дъното? Да не би да искаха да го поставят на мястото му? Или просто не му вярваха?

Затворих очи и усетих как една сълза се спуска от страни по носа ми. *Вземам си думите обратно*, помислих си. Отчаяно копнеех да се обадя на Пач, но не знаех дали няма да го изложи на опасност. Възможно ли бе архангелите да подслушват телефонните ни разговори? Как изобщо бихме могли двамата с Пач да проведем откровен разговор, ако те ни слушат?

Не можех обаче и така бързо да отстъпя от гордостта си. Нима той не съзнаваше колко е сбъркал? Причината да се скараме беше отказът му да ми отговори какво е правел пред къщата на Марси снощи. Не бях ревнива, но той знаеше какви са взаимоотношенията ми с Марси. Знаеше, че наистина беше важно да узная.

Още нещо стана причина коремът ми да се свие. Пач и Марси са били нападнати в мъжката тоалетна на игралната зала на Бо. Всъщност преди да се запозная с Пач, не бях стъпвала там. Съвпадение ли беше, че в деня, след като Пач беше наблюдавал Марси на прозореца на спалнята ѝ, тя беше отишла в игралната зала на Бо. Пач настояваше, че отношенията им са само делови, но какво изобщо означаваше това? Марси беше много неща и две от тях бяха: съблазнителна и убедителна.

Тя не само не приемаше отказ, но не приемаше и друг отговор, освен желанието от нея.

Ами ако този път Марси искаше... Пач?

Силно потропване на входната врата ме изтръгна от унеса ми.

Свих се на купчината възглавници върху леглото си, затворих очи и звъннах на мама.

— Парнел са тук.

— Ужас! Аз съм на светофара на Уолнът. Пристигам след две минути. Покани ги.

— Почти не помня Скот, а майка му пък изобщо не я познавам. Ще ги поканим да влязат, но не възнамерявам да си бърбям с тях. Ще си стоя в стаята, докато си дойдеш.

Помъчих се тонът ми да ѝ подсказва, че нещо не е наред, обаче не можех да споделя с мама. Тя мразеше Пач. Не би ми съчувствала. Не бих понесла облекчението и радостта в гласа ѝ. Не сега.

— Нора!

— Добре де! Ще говоря с тях. — Затворих телефона си и го запратих в другия край на стаята.

Бавно слязох до входната врата и дръпнах резето. Младежът на прага беше висок и добре сложен — личеше си, понеже фланелката прилепваше към тялото му и натрапчиво рекламираше някакъв фитнес в Портланд. На дясното му ухо имаше сребърна халка, джинсите му бяха провиснали опасно ниско на хълбоците. Носеше розова бейзболна шапка с хавайски щампи, сякаш купена от магазин втора ръка — явно някаква неразбираема за странични хора шега, а слънчевите му очила ми напомниха за Хълк Хоган. Въпреки всичко той притежаваше някакво момчешко очарование.

Тъглчетата на устните му се повдигнаха.

— Ти сигурно си Нора.

— Ти сигурно си Скот.

Той влезе и свали тъмните си очила. Очите му огледаха коридора към кухнята и дневната.

— Къде е майка ти?

— Прибира се и носи вечерята.

— Какво ще ядем?

Не ми хареса това намекнато „ние“. Нямаше никакво „ние“. Имаше семейство Грей и семейство Парнел. Две самостоятелни единици, които просто се хранят на една маса една вечер.

Не отговорих и той продължи:

— Колдуотър е по-малко градче от местата, с които съм свикнал.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— И е малко по-студено, отколкото в Портланд.

Той ме измери с поглед от глава до пети и се подсмихна едва-едва.

— Забелязах. — Той ме заобиколи, запъти се към кухнята и дръпна вратата на хладилника. — Имаш ли бира?

— Какво? Не.

Входната врата все още беше отворена и отвън се разнесоха гласове. Мама прекрачи прага, понесла два кафяви хартиени плика с покупки. След нея влезе закръглена жена с лоша къса прическа и с тежък розов грим.

— Нора, това е Лин Парнел — представи я мама. — Лин, това е Нора.

— Боже, боже — възкликна госпожа Парнел и плесна с ръце. — Много прилича на теб, нали, Блайд? И какви крака само! По-дълги от булевард „Лас Вегас“.

— Знам, че моментът не е подходящ — обадох се аз, — но не ми е добре и предпочитам да си полегна...

Прекъсна ме заплашителният поглед, с който ме стрелна мама. Отвърнах ѝ със своя най-обиден от несправедливостите поглед.

— Скот наистина много е пораснал, нали, Нора? — попита ме мама.

— Много си наблюдателна.

Тя остави торбите на плота и се обърна към Скот:

— Двете с Нора сутринта с носталгия си спомняхме какви ги вършехте вие двамата преди време. Нора ми напомни, че си я карал да яде дървесни въшки.

Преди Скот да успее да се защити, се обадох аз:

— Всъщност ги изгаряше под лупа, не ме е карал да ги ям. Яхваше ме и ми стискаше носа, докато не остана без въздух и не отвори уста. После ги пъхаше вътре.

Мама и госпожа Парнел се спогледаха светкавично.

— Скот винаги е бил много убедителен — побърза да отбележи госпожа Парнел. — В състояние е да уговори хората да направят неща, за които дори през ум не им минава. Просто го умее. Уговори ме да му купя форд „Мустанг“ 1966 в идеално състояние. Разбира се, уцели подходящ момент, когато се чувствах виновна заради развода.

— Е... — намеси се Скот и се почеса по гърдите. Бицепсът му играеше впечатляващо, докато се чешеше, но той сигурно си го знаеше. — Какво има за вечеря?

— Лазаня, чеснови хлебчета и желирана салата — оповести мама усмихнато. — Нора пригответи салатата.

Това беше новина за мен.

— Така ли?

— Ти купи желето — напомни ми тя.

— Това не се брой.

— Нора пригответи салатата — увери мама Скот. — Мисля, че всичко е готово. Да сядаме на масата?

Настанихме се, хванахме се за ръце и мама благослови храната.

— Що за апартаменти се предлагат тук? — попита госпожа Парнел, разреза лазанята и сложи първото парче в чинията на Скот. — Какъв наем да очаквам за апартамент с две спални и две бани?

— Зависи в какво състояние го искаш — отговори мама. — Почти всичко в тази част на града е построено преди 1900 година и си личи. Когато се оженихме, с Харисън огледахме няколко евтини апартаменти с две спални, но все имаше някакъв проблем — дупки по стените, хлебарки или пък жилищата бяха далеч от парка. И понеже бях бременна, решихме, че ни трябва нещо по-голямо. Тази къща се предлагаше от осемнайсет месеца, затова успяхме да я спазарим за добра цена, направо не можехме да повярваме. — Тя се огледа. — С Харисън смятахме да я ремонтираме основно някой ден, но... е, после той... знаете... — наведе глава тя.

Скот се прокашля.

— Моите съболезнования за баща ти, Нора. Още помня, когато татко ми се обади през онази нощ. Работех през няколко пресечки в един магазин. Дано да са заловили убиеца.

Помъчих се да му благодаря, но думите се бяха натрошили на парченца в устата ми. Не исках да говоря за татко. Стигаха ми и болезнените чувства от раздялата с Пач. Къде ли беше той сега? Глождеше ли го съжаление? Разбираше ли колко ми се иска да взема обратно всичко, което му наговорих? Изведнъж се запитах дали не ми е изпратил съобщение и ми се прииска да си бях взела телефона долу на масата. Но какво всъщност можеше да ми каже? Възможно ли беше архангелите да четат и съобщенията му? Навсякъде ли бяха? Тези въпроси си зададох и изведнъж се почувствах много уязвима.

— Е, Нора — подкани ме госпожа Парнел, — какво можеш да ни кажеш за гимназията в Колдуотър? В Портланд Скот тренираше борба. Отборът му печелеше през последните три години. Тукашният отбор по борба добър ли е? Мислех, че сме се изправяли пред Колдуотър и преди, но Скот ми напомни, че отборът им е в Б група.

Бавно се измъкнах от мъглата на мислите си. Имахме ли изобщо отбор по борба?

— Нищо не разбирам от борба — отговорих равнодушно, — но баскетболният отбор веднъж отиде на щатското състезание.

Госпожа Парнел се задави с виното си.

— Веднъж ли? — Очите ѝ се стрелкаха между мен и мама в търсене на обяснение.

— Има снимка на отбора срещу канцеларията на гимназията — поясних. — Съдейки по снимката, явно е било преди около шейсет години.

Госпожа Парнел се опули.

— Преди шейсет години? — Попи устни със салфетката си. — Нещо не е наред с училището ли? Треньорът? Спортният отговорник?

— Голяма работа — намеси се Скот. — И бездруго тази година ще си почина.

Госпожа Парнел шумно остави вилицата си.

— Но ти обичаш борбата.

Скот пхна в уста поредния солиден залък лазаня и равнодушно сви рамене.

— Освен това е последната ти година.

— И какво? — попита Скот с пълна уста.

Госпожа Парнел облегна лакти върху масата и се наклони напред.

— Няма да можеш да влезеш в колеж с твоите оценки, млади господине. Единствената ти надежда е да те избере някой общински колеж.

— Искам да правя други неща.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре:

— Нима? Например да повтаряш като миналата година? — И още щом го изрече, забелязах в очите ѝ искрица страх.

Скот сдъвка храната си още два пъти и преглътна.

— Ще ми подадеш ли салатата, Блайд?

Мама подаде купата със салата на госпожа Парнел, а тя е постави пред Скот подчертано внимателно.

— Какво се е случило миналата година? — попита мама, за да запълни напрегнатото мълчание?

Госпожа Парнел махна небрежно с ръка.

— А, знаеш как е. Скот се забърка в неприятности, нищо необичайно. Нищо непознато, за която и да е майка на тийнейджър. — Тя се засмя, но някак изкуствено.

— Мамо! — обади се Скот предупредително.

— Знаете какви са момчетата — продължи да дърдори госпожа Парнел, размахвайки вилицата си. — Изобщо не мислят. Живеят за мига. Безразсъдни са. Радвай се, че имаш момиче, Блайд. О, божичко. Направо ми потичат лигите от това чесново хлебче, ще ми подадеш ли едно парче?

— Не трябваше да питам — промърмори мама и подаде хляба. — Страшно много се радвам, че се връщате в Колдуотър.

Госпожа Парнел закима енергично.

— И ние се радваме, че се връщаме благополучно.

Престанах да се храня и погледът ми зашари между госпожа Парнел и Скот, докато се мъчех да разбера какво става. Момчетата са си момчета, няма спор. Обаче не ми се връзваше настоятелното твърдение на госпожа Парнел, че проблемите на сина ѝ са най-обикновени. Пък и бдителността на Скот към всяка дума, която излиза от устата на майка му, не ми помагаше да променя мнението си.

Убедена, че историята им си има и скрита страна, притиснах ръка към сърцето си и казах:

— О, Скот, нали не си се промъквал посред нощ да крадеш пътни знаци, които да окачваш в стаята си?

Госпожа Парнел избухна в неподправен смях, в който долових облекчение. Бинго. От каквито и неприятности да се беше отървал Скот, не бяха толкова безобидни като кражбата на пътни знаци. Нямах петдесет долара, но ако имах, бих ги заложила до последния цент, че проблемите на Скот ни най-малко не са обикновени.

— Е — поде мама с малко напрегната усмивка, — сигурна съм, че каквото и да се е случило, вече е минало. Колдуотър е прекрасно място за ново начало. Вече записа ли се в училището, Скот? Групите за някои от предметите се запълват бързо, особено за високото ниво.

— За високото ниво — повтори Скот и изсумтя развеселено. — Не се сърдете, но не се целя толкова високо. Както майка ми любезно изтъкна — той се пресегна и я стисна за рамото малко грубичко, — ако вляза в колеж, няма да е заради успеха ми.

Тъй като не исках да дам на останалите на масата възможност да ни отклонят отново от темата за предишните проблеми на Скот, казах:

— Хайде, Скот, умирам от любопитство. Какво толкова лошо си направил? Не може да е чак толкова ужасно, че да не споделиш със стар приятел!

— Нора... — понечи да се намеси мама.

— Шофирал си в нетрезво състояние? Откраднал си кола?

Под масата кракът на мама настъпи моя. Тя ме изгледа строго, сякаш искаше да каже: „Ама какво ти става?“.

Столът на Скот изскърца назад по пода и той се изправи.

— Къде е тоалетната? — попита той мама. — Проблеми с храносмилането.

— Горе — прозвуча някак извинително отговорът ѝ. Извиняваше се заради моето поведение, а всъщност тя спретна цялата тази нелепа вечер. Всеки човек с частица ум в главата си би разбрал, че целта на вечерята не е среща между стари приятели. Ви имаше право — това беше нагласена среща. Е, имах новини за мама. Аз и Скот? Никакъв шанс.

След като Скот се извини и се оттегли, госпожа Парнел се усмихна широко в опит да заличи последните пет минути и да започне наново.

— Е, Нора има ли си приятел? — попита тя.

— Не — отговорих едновременно с мама, която каза:

— Има нещо такова.

— Объркана съм — призна госпожа Парнел, дъвчейки лазанята си, като поглеждаше ту мама, ту мен.

— Казва се Пач — поясни мама.

— Странно име — отбеляза госпожа Парнел. — Защо ли са го кръстили така родителите му?

— Това е прозвище — поясни мама. — Пач участвал в боксови мачове и понеже често го кърпели, заприличал на пачуърк.

Внезапно съжалих, задето ѝ бях разказала откъде идва прякорът му.

Госпожа Парнел поклати глава.

— Според мен е бандитски прякор. Всички банди използват прякори. Косача, Палача, Бияча. Пач.

Завъртях отчаяно очи.

— Пач не членува в банда.

— Ти така си мислиш — заяви госпожа Парнел. — Бандите са свързани с града, нали? Те са като хлебарки, които излизат само нощем. — Тя замълча и на мен ми се стори, че очите ѝ за миг се стрелнаха към празния стол на Скот. — Времената се променят. Преди

няколко седмици гледах в „Закон и ред“ за нов вид богати банди от предградията. Наричат се тайни общества, кървави организации и всякакви подобни глупости, но всичко се свежда до едно. Мислех, че става дума за обичайните глупави холивудски сензации, но бащата на Скот ми каза, че непрекъснато се натъквал на такива неща. Това е по неговата част, нали е ченге!

— Съпругът ти е ченге? — попитах.

— Бившият ми съпруг, в ада да гори дано.

Хайде стига толкова. Гласът на Скот се разнесе от сумрачния коридор и ме стресна. Тъкмо се питах дали изобщо е ходил в тоалетната, или си е седял пред трапезарията и е подслушвал, когато ми хрумна, че той всъщност не беше изрекъл нищо гласно. Всъщност...

Почти сигурна бях, че е говорил в мислите ми. Не, не в моите мисли. В мислите на майка си, а аз някак бях успяла да го чуя.

Госпожа Парнел размаха ръце.

— Казах само, че искам да гори в ада и не възнамерявам да си взема думите обратно.

— Казах да млъкнеш — прозвуча тихо и зловещо гласът на Скот.

Мама се завъртя, като че ли едва сега забеляза, че Скот е влязъл в стаята. Аз примигнах смаяно и невярващо. Не бе възможно наистина да съм го чула да говори в мислите на майка си. Скот беше човек, нали?

— Така ли разговаряш с майка си! — закани му се с пръст госпожа Парнел, но си личеше, че е по-скоро заради нас, отколкото поради искрено желание да постави сина си на място.

Той задържа студения си поглед още малко върху майка си, после се запъти към входната врата и я затръшна зад гърба си.

Госпожа Парнел изтри уста и по салфетката останаха следи от розовото ѝ червило.

— Неприятната страна на развода — въздъхна тя тревожно и дълбоко. — Преди не беше толкова избухлив. Разбира се, възможно е да е наследил нрава на баща си. Е, темата е неприятна и не е подходяща за вечеря. Пач тренира ли борба, Нора? Обзалагам се, че Скот може да му покаже това-онова.

— Той играе пул — отговорих сухо. Не ми се говореше за Пач. Не тук, не сега. Не и когато дори споменаването на името му караше

огромен камък да заседне в гърлото ми. Повече от всякога ми се прииска да бях взела мобилния си телефон на масата. Гневът ми вече се бе изпарил наполовина, което означава, че вероятно и Пач се беше успокоил. Дали ми беше простил достатъчно, за да ми изпрати есемес, или да ми се обади? Голяма бъркотия, но можехме да се оправим. Не беше толкова зле, колкото изглеждаше. Щяхме да намерим изход.

Госпожа Парнел кимна.

— Поло значи. Ето това е типичен спорт за Мейн.

— Не, играе пул... бiliarд — поправи я мама малко притеснено.

Госпожа Парнел наклони глава, сякаш не беше сигурна, че е чула правилно.

— Залите за бiliarд са основните бърлоги на бандите — отсеке тя накрая. — Знаете ли какво гледах в „Закон и ред“? Богати младежи от висшата класа управляваха бiliarдните зали в квартала точно като казината в Лас Вегас. Най-добре дръж под око този твой Пач, Нора. Може да крие от теб някои неща. Може да има тъмна страна.

— Той не е член на банда — повторих сигурно за милионен път и направих всичко възможно да запазя вежливия тон.

Но още щом изрекох думите, си дадох сметка, че няма как да съм сигурна дали Пач не е членува в банда. Група паднали ангели брой ли се за банда? Не знаех много за миналото му, особено за времето, преди да се запознаем...

— Ще видим — замислено отбеляза госпожа Парнел, — ще видим.

Час по-късно храната беше изядена, съдовете — измити, госпожа Парнел най-сетне тръгна да търси Скот и аз се оттеглих в стаята си. Мобилният ми лежеше на пода с екранчето нагоре и веднага видях, че нямам съобщения или пропуснати обаждания.

Устната ми потръпна и притиснах силно основата на дланите си към очите, за да спра сълзите, които вече замъгляваха зрението ми. Искях да отклоня мислите си от ужасните неща, които бях наговорила на Пач, и се помъчих мислено да изнамеря начин да изгледа нещата. Архангелите не можеха да ни забранят да разговаряме или да се виждаме — Пач все пак беше моят ангел пазител. Той трябваше да остане в живота ми. Щяхме да продължим да правим онова, което винаги сме правили. След няколко дни, когато се отърсим от първата, си истинска кавга, положението щеше да се нормализира. Пък и защо

да се тревожа за бъдещето си? Всичко щеше да се подреди, когато му дойде времето. Не се налагаше да планирам целия си живот веднага.

Едно нещо обаче не се връзваше. През последните два месеца с Пач демонстрирахме чувствата си открито, без никакви задръжки. Защо изведнъж се бе притеснил за архангелите?

Мама надникна в стаята ми.

— Отивам да купя някои тоалетни принадлежности за пътуването си утре. Няма да се бавя. Трябва ли ти нещо от магазина?

Забелязах, че изобщо не повдигна темата за Скот като евентуално гадже. Явно съмнителното му минало беше осуетило сватовническите й мераци.

— Не, благодаря.

Тя понечи да затвори вратата, но спря.

— Имаме проблем. Изпуснах се пред Лин, че нямаш кола. Тя предложи Скот да те кара на лятното училище. Помъчих се да я убедя, че не се налага, но тя явно реши, че просто се притеснявам да не ангажираме Скот. Каза, че може да му се отплатиш за отделеното време, като утре го разведеш из Колдуотър.

— Ви ме кара до училище.

— Споменах й, но тя не искаше и да чуе. Може би е най-добре ти да обясниш направо на Скот. Благодарил му за предложението, но му кажи, че вече имаш кой да те кара.

Точно това ми трябваше. Още общуване със Скот.

— Бих искала Ви да продължи да те кара — бавно додаде мама.
— Всъщност, ако Скот се отбие, докато не съм в града тази седмица, най-добре стой на разстояние.

— Нямах му доверие ли?

— Не го познаваме добре — предпазливо отговори тя.

— Но нали със Скот бяхме приятели, забрави ли?

Мама ме изгледа многозначително.

— Това беше отдавна. Нещата се променят.

Че аз какво казвам!

— Просто искам да разузная малко повече за Скот, преди да започнеш да прекарваш времето си с него — продължи тя. — Когато се върна, ще видя какво мога да изкопча.

Е, това беше неочакван обрат.

— Ще изровиш мръсните му тайни ли?

— С Лин сме добре приятелки, а тя е подложена на огромен стрес. Може би се нуждае от човек, на когото да се довери. — Мама се приближи към тоалетката ми, изстиска малко от лосиона ми за ръце върху дланта си и разтри ръце. — Ако тя ни натрапва Скот, просто няма да я слушам.

— Ако това ще помогне на тезата ти, че той не става, ще ти призная, че поведението му тази вечер ми се стори доста странно.

— Родителите му току-що са се развели — каза мама все така предпазливо неутрално. — Сигурна съм, че е преминал през доста сътресения. Трудно е да изгубиш родител.

На мен ли го казва!

— Търгът свършва в сряда следобед, така че би трябвало вечерта да съм се прибрала. Ви ще пренощува тук утре вечер, нали?

— Да — отговорих, но едва сега си спомних, че не съм го обсъдила с Ви, макар да не допусках, че може да възникне проблем. — Между другото, мисля да започна работа. — Най-добре да ѝ го кажа направо, понеже с малко късмет се надявах да съм си намерила работа преди завръщането ѝ.

Мама примигна.

— Това пък защо?

— Трябва ми кола.

— Нали Ви нямаше нищо против да те кара?

— Чувствам се като паразит. Трябва да звъня на Ви дори ако се наложи спешно да отида да си купя тампони. Още по-лошото е, че днес за малко да се кача на автостоп при Марси Милар.

Не исках да натоварвам ненужно мама, особено след като парите не стигаха, но и не желяех да се повтаря днешната сутрин. Мечтаех си за кола, откакто мама продаде фиата, а кабриолетът днес следобед ме подтикна да се задействам. Струваше ми се разумен компромис сама да платя колата.

— Ако започнеш работа, това няма ли да ти попречи на училището? — попита мама и от тона ѝ заключих, че не е очарована от идеята. Аз и не очаквах друго.

— Посещавам само един курс.

— Да, но е по химия.

— Не се обиждай, но мисля, че мога да се справя с две неща едновременно.

Тя приседна на леглото ми.

— Случило ли се е нещо? Тази вечер си много дръпната.

Позабавих отговора си и за малко да ѝ кажа истината.

— Не, добре съм.

— Изглеждаш ми напрегната.

— Имах дълъг ден. О, споменах ли, че Марси Милар ще ми бъде партньор по химия?

По изражението ѝ си пролича, че прекрасно разбира колко мъчително е това за мен. В крайна сметка, нали точно с мама споделях през последните единайсет години, когато Марси ми спретнеше поредния си номер. Мама събираше отломките, мама ми помагаше да се изправя на крака и ме изпращаше в училище по-силна, помъдряла и въоръжена с някои нови номера.

— Вързана съм за нея осем седмици.

— Знаеш ли, ако оцелееш осем седмици, без да я убиеш, ще обсъдим дали да не ти купим кола.

— Трудна сделка, мамо.

Тя ме целуна по челото.

— Очаквам пълен отчет за първите два дни, когато се върна. И никакви диви купони, докато ме няма.

— Не ти обещавам.

Пет минути по-късно мама подкара своя таурус по алеята. Пуснах пердето, сгуших се на дивана и вперих поглед в телефона си.

Обаче никой не ми звънеше.

Напипах верижката, която ми даде Пач и която още носех, и я стиснах по-силно, отколкото очаквах. Връхлетя ме ужасната мисъл, че може би това е единственото, което ми е останало от него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сънят беше в три цвята: черен, бял и бледосив.

Нощта беше студена. Стоях боса на един черен път, а дъждът бързо пълнеше с кал дупките по него. На места пътят беше осеян с камънаци и подобни на скелети бурени. Цялата околност тънеше в мрак, с изключение на едно-единствено светло място: на няколкостотин метра по-надолу се виждаше осветена странноприемница от дърво и камък. На прозорците блещукаха свещи. Тъкмо се наках да отида да потърся там подслон, когато чух далечното подрънкване на звънчетата.

Звънът се усили и аз се дръпнах на безопасно разстояние от пътя. Видях как от мрака изникна теглена от коне карета и спря на мястото, където до преди секунди стоях аз. Щом колелата престанаха да се въртят, кочияшът скочи от капрата и ботушите му разплискаха калта. Отвори вратичката и отстъпи назад.

Показа се тъмна фигура. От раменете ѝ висеше наметка, която вятърът развя и отгърна, но лицето бе скрито под качулка.

— Чакай тук — каза мъжът на кочияша.

— Господарю, вали проливно...

Мъжът с наметката кимна по посока на странноприемницата:

— Имам работа. Няма да се бавя. Конете да бъдат готови.

Кочияшът отмести поглед към странноприемницата:

— Но, господарю... там се събират крадци и разбойници. А и въздухът тази вечер е лош. Усещам го с костите си. — Той потърка отривисто ръка, сякаш да прогони студа. — Може би е по-добре господарят да се прибере у дома при госпожата и малките господари.

— Нито дума за това на жена ми. — Мъжът с наметката се приведе и разпери ръцете си, облечени в ръкавици, вперил поглед в странноприемницата. — Тя си има достатъчно грижи — промърмори той.

Насочих вниманието си към странноприемницата — зловеците пламъчета на свещите блещукаха на тесните скосени прозорчета.

Покривът също беше скосен малко надясно, сякаш бе строен с неточни инструменти. Бурени задушаваша постройката отвън, а от време на време отвътре се разнасяше свадлив крясък или шум от натрошено стъкло.

Кочияшът изтри носа си с ръкав.

— Синът ми умря от чума преди две години. Ужасно е това, което преживявате с господарката.

В последвалата напрегната тишина конете тупаха нетърпеливо с копита, а от козината им се издигаше пара. От ноздрите им излитаха бели облачета. Картината беше толкова автентична, че неочаквано изпитах страх. Никога преди сънищата ми не са били толкова реалистични.

Мъжът с наметката тръгна по покритата с обли камъчета пътека, която водеше към странноприемницата. Краищата на съня изчезнаха подире му и след кратко колебание аз го последвах, понеже се опасявах да не би и той да изчезне, ако не съм наблизко. Шмугнах се зад него през вратата на странноприемницата.

По средата на стената в дъното имаше огромна пещ с почернял комин. От двете страни на пещта на големи пирони висяха дървени купи, тенекиени канчета и съдове. В ъгъла имаше три бъчви. Пред тях, свито на кълбо, спеше краставо куче. По пода се валяха катурнати столове и мръсни съдове и чаши, но той и бездруго трудно можеше да се нарече под. Беше просто пръст, отъпкана и поръсена с дървени стърготини, а щом стъпих на него, калта, която вече бе полепнала по стъпалата ми, попи пращната пръст. Мечтаех за горещ душ, но в този момент вниманието ми привлякоха десетина посетители, настанили се на масите в странноприемницата.

Повечето от мъжете имаха дълга до раменете коса и странни остри бради. Панталоните им бяха провиснали и натъпкани във високи ботуши, ръкавите на ризите им бяха широки и издути. Носеха шапки с широка периферия като поклонници.

Сънувах отминала епоха и понеже подробностите в съня ми бяха много живи, явно имах някаква представа за времето, което сънувах. Но бях объркана. Най-вероятно се намирах в Англия, някъде между петнайсети и осемнайсети век. Тази година имах шестица по история, само че историческото облекло не беше включено в теста. Нищо от сцената пред очите ми не беше.

— Търся един човек — обърна се мъжът с наметката към съдържателя, който стоеше зад висока до кръста му маса, явно служеща за бар. — Изпратиха ме да се срещна с него тук тази вечер, но се опасявам, че не знам името му.

Съдържателят, нисък и плешив мъж, ако не броим редките косъмчета, щръкнали на темето му, изглежда мъжа с наметката.

— Нещо за пиене? — попита той, устните му се раздалечиха и отдолу се показаха нащърбените и почернели пънчета на зъбите му.

Преодолях отвращението, което плисна в корема ми при вида на зъбите му, и се дръпнах назад.

Мъжът с наметката явно не се отврати като мен. Само поклати глава:

— Трябва да намеря този човек възможно най-бързо. Казаха ми, че ще ми помогнеш.

Гнилата усмивка на съдържателя избледня зад устните му.

— Ще ти помогна да го намериш, господарю. Ама, довери се на стареца, пийни нещо преди това. Да ти се стопли кръвта в студената нощ. — И побутна една чашка към мъжа.

Той отново поклати скритата си под качулката глава.

— Боя се, че бързам. Кажете ми къде да го намеря. — По масата се търкулнаха няколко изкривени монети.

Съдържателят ги прибра и кимна към вратата:

— В гората ей там е. Обаче, милорд, внимавай. Говори се, че в гората бродят призраци и че влезе ли в гората, човек повече не се връща.

Мъжът с наметката се наведе над масата между двамата и снижи глас:

— Искам да те попитам нещо лично. Да знаеш нещо за еврейския месец хешван?

— Не съм евреин — отговори равнодушно съдържателят, но нещо в погледа му ми подсказа, че не за пръв път му задават този въпрос.

— Мъжът, с когото идвам да се срещна тази вечер, ми каза да се явя през първата нощ на хешван. Трябвало да му служа за цели две седмици.

Съдържателят поглади брадичката си.

— Две седмици са доста време.

— Твърде много. Нямах да дойда, но се притеснявам от онова, което този човек може да направи, ако не се явя. Спомена семейството ми. Познава ги. Имам красива съпруга и четирима синове. Не искам нищо да им се случи.

Съдържателят снижи глас, сякаш споделяше скандална вест:

— Човекът, с когото идвате да се срещнете... — Той замълча и огледа подозрително странноприемницата.

— Той е необикновено могъщ — каза мъжът с наметката. — Виждал съм и други прояви на силата му — той е могъщ човек. Дойдох да разговарям разумно с него. Не може да иска от мен да изоставя задълженията и семейството си за толкова дълго. Сигурен съм, че ще прояви разум.

— Не знам нищо за разума на този човек — отбеляза съдържателят.

— Най-малкият ми син е болен от чума — обясни мъжът с наметката и гласът му потрепери отчаяно. — Лекарите смятат, че не му остава много. Семейството ми се нуждае от мен. Синът ми се нуждае от мен.

— Пийни си — тихо предложи съдържателят и за втори път побутна към него чашата.

Мъжът с наметката рязко се извърна от масата и тръгна към вратата. Последвах го.

Навън зашляпах боса в ледената кал подире му. Продължаваше да вали и трябваше да пристъпвам внимателно, за да не се подхлъзна. Изтрих очите си и видях мъжът с наметката да хлътва между дърветата в началото на гората.

Последвах го, залитайки, но се поколебах, когато стигнах до дърветата. Пригладих назад мократа си коса и се взрях в плътния мрак пред себе си.

Долових някакво движение и не щеш ли, човекът с наметката хукна насреща ми. Препъна се и падна, после се изправи на крака. Клоните смъкнаха качулката му и той неистово се помъчи да я развърже от шията си. Извика силно и ужасено. Диво размаха ръце, цялото му тяло се сгърчи и се разтресе в конвулсии.

Пробих си път към него — клоните драскаха ръцете ми, камъни бодяха босите ми стъпала. Отпуснах се на колене до мъжа. Качулката

все още скриваше по-голямата част от лицето му, но виждах, че устата му е полуотворена, застинала в крясък.

— Завърти се! — наредих му и дръпнах силно плата, затиснат от тялото му.

Той обаче не ме чуваше. За пръв път в съня настъпи познат обрат. Точно като всички останали кошмари, в чийто капан се озовавах, колкото повече се мъчех да се откопча, толкова повече всичко ми се изплъзваше.

Стиснах го за раменете и го разтърсих.

— Завърти се! Мога да те измъкна от тук, но трябва да ми помогнеш.

— Аз съм Барнабас Ъндърруд — заваляно избъбри той.

— Можеш ли да стигнеш до странноприемницата? Добро момиче! — Потупа въздуха, все едно потупваше нечия въображаема буза.

Застинах. Не би могъл да ме вижда. Имаше халюцинации, виждаше друго момиче. Нямах друго обяснение. Как би могъл да ме вижда, след като не ме чуваше?

— Хуквай натам и кажи на съдържателя да доведе помощ — продължи той. — Кажи му, че няма никакъв човек. Кажи му, че е един от ангелите на дявола, който иска да обладае тялото ми и да изхвърли душата ми. Да изпрати свещеник, светена вода и рози.

Когато спомена за ангелите на дявола, косъмчетата на ръката ми настръхнаха.

Мъжът рязко извърна глава назад към гората и изпъна шия.

— Ангелът! — прошепна паникьосан. — Ангелът идва!

Устата му се разкриви, явно се мъчеше да овладее тялото си. Гърбът му диво се изви като лък назад и качулката се смъкна изцяло.

Все още стисках наметката му, но усетих как ръцете ми интуитивно отпускат хватката. Смаяна се втренчих в мъжа и в гърлото ми заседна изненадано възклицание. Той не беше Барнабас Ъндърруд.

Беше Ханк Милар.

Бащата на Марси.

* * *

Примигнах и отворих очи.

През прозореца на спалнята ми струеше слънчева светлина. Прозорецът беше откренат и ленив ветрец плъзна по кожата ми първото дихание на утрото. Сърцето ми все още биеше два пъти по-честено заради нощния кошмар, но аз си поех дълбоко въздух и си повторих, че сънят не е реалност. Честно казано, сега, когато бях здраво стъпила в своя свят, повече от всичко друго ме тревожеше фактът, че сънувам бащата на Марси. Исках да го забравя колкото се може по-бързо.

Измъкнах телефона си изпод възглавницата и проверих за съобщения. Пач не беше звънил. Придърпах възглавницата към себе си, сгуших се върху нея и се помъчих да не обръщам внимание на бушуващите в мен чувства. Колко часа бяха минали, откакто Пач си беше тръгнал? Дванайсет. Още колко щяха да минат, преди да го видя отново? Не знаех. И точно това ме притесняваше. Колкото повече време минаваше, толкова по-осезаемо усещах, че се втвърдява ледената стена помежду ни.

Само се постарай да издържиш днес, казах си и преглътнах буцата в гърлото си. Непривичното отчуждение помежду ни не можеше да продължава вечно. Нищо нямаше да се разреши, ако останех да се крия в леглото цял ден. Трябваше отново да видя Пач. Може би той щеше да се отбие след училище. Или пък аз щях да му се обадя. Такива нелепи мисли продължаваха да ми се въртят в главата, но аз ги загърбих, не исках да си спомням за архангелите. За ада. За това колко съм уплашена и че с Пач сме изправени пред проблем, който нито един от двамата не е достатъчно силен да реши.

Станах от леглото и намерих жълто залепващо се листче на огледалото в банята.

„Добрата новина: убедих Лин да не изпраща Скот тази сутрин да те откара. Лошата новина: Лин не отстъпва от обиколката на града. На този етап не съм сигурна, че ако ѝ откажа, това ще свърши работа. Нещо против да го разведеш след училище? Постарай се да е кратко. Много кратко. Оставих ти номера му на плота в кухнята.

Целувки, мама

П.П. Ще ти звънна довечера от хотела“

Изстенах и отпуснах тежко челото си на плота. Не исках да прекарам със Скот и десет минути, камо ли няколко часа.

Четирийсет минути по-късно си бях взела душ, бях облечена и бях погълнала купа овесена каша с ягоди. Някой почука на входната врата, отворих и заставах пред усмихнатото лице на Ви.

— Готова ли си за още един изпълнен със забавления ден в лятното училище? — попита тя.

Взех раницата си от закачалката в дрешника.

— Хайде просто да избутаме някак този ден, става ли?

— Опа! Някой да не ти е пишкал в гърненцето?

— Скот Парнел. И Пач.

— Явно проблемът с напикаването не е отминал с времето.

— Трябва да го разведе из града след училище.

— Самичка с момче. Какво толкова му е лошото?

— Само да беше тук снощи. Вечерята беше, меко казано, странна. Майката на Скот ни разказваше за някакви негови минали проблеми, но той я прекъсна. И не само това, ами сякаш я заплашваше. После се извини, че трябва да отиде до тоалетната, но всъщност ни подслушваше от коридора. — И накрая заговори мислено на майка си. Може би.

— Явно иска да запази личния си живот в тайна. И явно ще се наложи ние пък да предприемем нещо, за да променим това положение.

Вървах на две крачки пред Ви, но се заковах на място. Усетих пристъп на вдъхновение.

— Хрумна ми страхотна идея — казах и се обърнах. — Защо ти не разведеш Скот из града? Не, сериозно, Ви. Той адски ще ти допадне. Държи се безразсъдно, като лошо момче, което не зачита правилата. Дори ме попита дали има бира — скандално, нали? Според мен е много подходящ за теб.

— Няма как. Имам уговорка за обяд с Риксън.

Усетих неочаквано бодване в областта на сърцето.

С Пач също имахме планове да обядваме заедно днес, но се съмнявах, че ще се осъществят. Какво направих! Трябваше да му се

обада. Трябваше да намеря начин да поговоря с него. Нямах да допусна всичко да свърши така. Беше абсурдно. Но едно тъничко омразно вътрешно гласче попита защо той не ми се беше обадил пръв. И Пач имаше не по-малко сериозен повод да помоли за извинение.

— Ще ти платя осем долара и двайсет и два цента, ако разведеш Скот из града. Това е последното ми предложение — казах.

— Изкушавам се, обаче не. И още нещо, Пач няма да остане доволен, ако двамата със Скот си прекарвате специални мигове заедно. Не ме разбирай погрешно. Пет пари не давам какво мисли Пач и ако искаш да го подлудиш, толкова по-добре. Но все пак се чувствах длъжна да повдигна въпроса.

Бях стигнала до средата на стълбите от верандата, но се подхлъзнах, когато тя спомена Пач. Поколебах се дали да не ѝ кажа, че съм сложила точка на цялата история, но не бях готова да го изрека на глас. Усещах как телефонът, в който бях запазила снимка на Пач, пари в джоба ми. Част от мен искаше да запокити устройството между дърветата от другата страна на пътя, но друга част от мен не желаше да го изгуби толкова бързо. Пък и ако кажех на Ви, тя неизбежно щеше да изтъкне, че скъсването ми дава право да се срещам с други момчета, а това бе погрешно заключение. Не търсех друг, Пач също. Поне така се надявах. Просто се бяхме сдърпали. Първата ни истинска кавга. Не бяхме скъсали завинаги. В пристъп на гняв и двамата бяхме казали неща, които не мислим.

— На твое място щях да се измъкна — отбеляза Ви, а високите ѝ точета тракаха зад мен. — Така правя, когато се окажа в затруднено положение. Обади се на Скот и му кажи, че котката ти повръща миши черва и че след училище трябва да я заведеш на ветеринар.

— Скот беше вкъщи снощи. Знае, че нямам котка.

— В такъв случай, ще се досети, че не проявяваш интерес, освен ако вместо мозък няма разкашкани спагети.

Обмислих предложението ѝ. Ако се отървах от задължението да развеждам Скот из града, можех да взема колата на Ви и да го проследя. Колкото и да се мъчех да намеря рационално обяснение на нещата, които чух снощи, не можех да пренебрегна гризачното ме отвътре подозрение, че Скот беше разговарял мислено с майка си. Преди една година щях да отхвърля идеята като абсурдна, но сега беше различно. Пач ми говореше мислено безброй пъти. А също и Чонси

(известен още като Джулс), нефилим от миналото ми. Понеже падналите ангели не остаряват, а аз познавах Скот от петгодишен, вече бях изключила вероятността той да е паднал ангел. Но пък можеше да е нефилим.

Ако беше нефилим, какво търсеше в Колдуотър? Защо живееше като най-обикновен тийнейджър? Знаеше ли, че е нефилим? А Лин знаеше ли? Скот беше ли дал вече клетва да служи на някой паднал ангел? Ако не беше, мое задължение ли е да го предупредя какво го очаква? Не бяхме си допаднали, но това не означава, че той заслужаваше да преотстъпва тялото си за две седмици всяка година.

Разбира се, възможно бе Скот изобщо да не е нефилим. Може да се бях поувлякла и да си бях въобразила, че е разговарял мислено с майка си.

След часовете по химия се отбих до шкафчето си, оставих учебника, взех си раницата и излязох през страничния вход, откъдето ясно се виждаше ученическият паркинг. Скот седеше на капака на своя сребристо-син мустанг. Пак беше с хавайската шапка и аз си казах, че ако продължава така, няма да мога да го разпознавам без нея. Дори не знаех какъв цвят е косата му. Извадих жълтото листче, на което мама ми беше написала номера му, и го набрах.

— Сигурно е Нора Грей — обади се той. — Надявам се, че няма да ми вържеш тенекия.

— Лоши новини. Котката ми е болна. Ветеринарят ме вмести за дванайсет и половина, така че ще трябва да отложим обиколката. Съжалявам — казах накрая, понеже наистина не очаквах да се почувствам чак толкова виновна. В крайна сметка, беше просто дребна лъжа. Пък и бездруго не вярвах, че Скот наистина иска да разгледа Колдуотър. Поне така си казвах, за да успокоя съвестта си.

— Добре — отговори Скот и прекъсна.

Тъкмо затворих мобилния си, когато Ви цъфна зад мен.

— Лесно го подхлъзна, нали. Браво на теб.

— Нещо против да взема колата ти за следобеда? — попитах, докато наблюдавах как Скот слиза от капака на колата и звъни по мобилния си.

— По какъв повод?

— Искам да проследя Скот.

— Защо? Нали тази сутрин твърдеше, че е задник...

— Нещо в него... ме смущава.

— Да, тъмните му очила. Като на Хълк Хоган са, нали? Така или иначе, няма да стане, имам уговорка за обяд с Риксън.

— Да, но Риксън може да те закара и аз да взема твоята кола — предложих и хвърлих поглед навън, за да се уверя, че Скот още не се е качил в мустанга си. Не исках да потегли, преди да убедя Ви да ми даде ключовете за колата си.

— Разбира се, че би могъл да ме закара, но тогава ще изглеждам като момиче в нужда, а мъжете обичат силните и независими жени.

— Ако ми дадеш колата, ще напълня резервоара.

Изражението на Ви омекна съвсем малко.

— Догоре ли?

— Догоре. — Или поне за колкото ми стигнат осем долара и трийсет и два цента.

Ви задъвка устната си.

— Добре — изрече бавно. — Но може би трябва да дойда с теб за компания, да не би да се случи нещо лошо.

— Ами Риксън?

— Няма да зарежа най-добрата си приятелка в труден момент само защото си имам готино гадже я! Имам чувството, че се нуждаеш от помощта ми.

— Нищо лошо няма да случи, просто ще го проследя. Изобщо няма да ме усети. — Но ѝ бях признателна, че предложи. Последните няколко месеца ме бяха променили. Не бях наивна и безразсъдна като преди, така че компанията на Ви ме радваше по много причини. Особено ако излезеше, че Скот е нефилим. Единственият друг нефилим, когото познавах, се бе опитал да ме убие.

Ви се обади на Риксън и отмени обяда, после двете изчакахме Скот да се намести зад волана и да излезе на заден от паркинга. Той зави наляво и с Ви хукнахме към нейния лилав додж от 1995 година.

— Ти ще караш — нареди Ви и ми метна ключовете. След броени минути настигнахме мустанга и аз оставих три коли помежду ни. Скот се качи на магистралата, която водеше на изток към брега, и аз го последвах.

Половин час по-късно той се отклони по отбивката за кея и спря на един паркинг до редица магазини на брега на океана. Намалих, за да

му дам време да заключи вратите и да се отдалечи, после паркирах през две редици от него.

— Май Скоти Пикльото отива на пазар — отбеляза Ви. — Като стана дума, нещо против да поогледам, докато ти детективстваш по аматьорски? Риксън каза, че много обича момичетата да носят шалчета, а в гардероба ми няма нито едно.

— Върви.

Останах на известно разстояние зад Скот и го видях да влиза в магазин за скъпи дрехи, от който излезе петнайсет минути по-късно с торба в ръка. Влезе в друг магазин и го напусна след десет минути. Нищо необичайно, нищо, което да ми подсказва, че може да е нефилм. Пред третия магазин вниманието на Скот привлякоха група колежанки, които обядваха на отсрещния тротоар. Седяха под чадър на външната тераса на едно заведение, облечени с бермуди и потници. Скот извади телефона си и щракна няколко импровизирани снимки.

Обърнах се и направих гримаса пред дебелото стъкло на близкото кафене... и тогава го видях да седи в едно сепаре вътре. Беше облечен с панталони в цвят каки, синя риза с копчета и кремав ленен блейзер. Чупливата му руса коса беше по-дълга и прибрана на опашка. Четеше вестник.

Баща ми.

Сгъна вестника и тръгна към дъното на заведението.

Хукнах по тротоара към входа на кафенето и влетях вътре. Татко беше потънал в тълпата. Тичешком стигнах дъното на заведението и отчаяно се озърнах. В края на коридора с черно-бели плочки се намираха мъжката тоалетна отляво и женската отдясно. Нямах друг изход, което ще рече, че татко е влязъл в мъжката тоалетна.

— Какво правиш? — попита Скот точно до рамото ми.

Завъртях се рязко.

— Как... ти какво правиш тук?

— Тъкмо се каня да те попитам същото. Знаем, че ме проследи. Не се прави на учудена. Не си ли чувала за огледало за обратно виждане. Защо ме следиш?

В мислите ми цареше пълен хаос, пет пари не давах какво ми говори.

— Влез в мъжката тоалетна и ми кажи дали вътре има мъж със синя риза.

Скот почука с пръст по челото ми.

— Наркотици? Поведенчески смущения? Държиш се откачено.

— Просто го направи.

Скот ритна вратата, тя отхвъркна и се отвори. Чух го как отваря вратичките на кабинките и след малко се върна.

— Нищо.

— Видях мъж със синя риза да влиза тук. Няма друг изход. — Насочих вниманието си към вратата в другия край на коридора — единствената друга врата. Влязох в женската тоалетна и отворих кабинките една след друга. Усещах сърцето си в гърлото. И трите бяха празни.

Осъзнах, че съм притаила дъх, затова издишах. Няколко чувства се бореха вътре в мен, но разочарованието и страхът оглавяваха списъка. Сторило ми се бе, че виждам татко жив, но се оказа жесток номер, който ми беше погодило въображението ми. Татко го нямаше. Никога нямаше да се върне и аз трябваше да намеря начин да го приема. Клекнах, опряла гръб в стената, и усетих как плач разтърсва цялото ми тяло.

ПЕТА ГЛАВА

Скот стоеше на входа със скръстени ръце.

— Значи така изглеждат дамските тоалетни. Признавам, че е доста по-чисто.

Стоях с наведена глава и изтрих носа си с опакото на дланта.

— Ако обичаш...

— Няма да се махна, докато не ми кажеш защо ме следиш. Знам, че съм неотразим, но тази работа вече ми намирисва на перверзна мания.

Изправих се на крака и напръсках лицето си с вода. Избягвайки да гледам отражението на Скот в огледалото, взех хартиена кърпа и се избърсах.

— Ще ми обясниш също кого търсеше в мъжката тоалетна — добави Скот.

— Стори ми се, че видях баща си — изстрелях в отговор и призовах целия си гняв, за да прикрия острата болка, която изпитвах. — Е, доволен ли си? — Смачках книжната кърпа и я метнах в кошчето. Запътих се към изхода, но Скот затвори вратата и се облегна на нея, препречвайки ми пътя.

— Когато открият извършителя и го затворят до живот, ще се почувстваш по-добре.

— Благодаря ти за най-лошия съвет, който съм получавала — казах огорчено и си помислих, че ще почувствам по-добре само ако татко се върне.

— Повярвай ми, баща ми е ченге. Най-хубавото нещо в живота му е да съобщава на хората, загубили свой близък, че е открил убиеца му. Ще хванат човека, който разби семейството ти, и ще го накарат да си плати. Живот за живот. Тогава ще намериш покой. Хайде да се махаме от тук. Чувствам се като перверзник, като вися в женската тоалетна. — Той изчака. — Би трябвало това да те разсмее.

— Не съм в настроение.

Скот преплете пръсти на темето си и сви рамене с неловко изражение — явно мразеше неловките моменти и изобщо не умееше да намира изход от тях.

— Виж, довечера ще играя бiliarд в едно заведение в Спрингвейл. Искаш ли да дойдеш?

— Ще пропусна. — Нямах настроение за бiliarд — щеше да предизвика нежелани спомени за Пач. Спомних си първата вечер, когато го издирих, за да довършим проекта си по биология, и го открих в игралната зала на Бо. Помнех как ме учеше да играя бiliarд. Помнех как застава зад мен, съвсем близо, и по тялото ми сякаш премина електричество.

Нещо повече, помнех как винаги се появяваше, когато имах нужда от него. Но аз и сега имах нужда от него. А къде беше той? Какво си мислеше за мен?

* * *

Стоях на предната веранда и ровех в чантата си за ключовете. Подгизналите ми от дъжда обувки джвакаха по дъските, а мокрите ми джинси бяха протрили кожата на бедрата ми. След като проследихме Скот, Ви ме замъкна в няколко бутика, за да чуе мнението ми за шалчетата, и докато изказвах съображения за теменужената коприна срещу едно простовато фишу с ръчно изрисувани мотиви в неутрални тонове, откъм морето се разрази буря. Измокрихме се до кости, докато изтичаме до паркинга и се метнем в доджа. Парното беше надуто по целия път обратно, но зъбите ми тракаха, дрехите ми бяха като леден компрес върху кожата и цялата треперех след обърканото преживяване, когато ми се бе привидял баща ми.

Натиснах раздулата се от влагата врата с рамо и опипах стената, за да намеря ключа. В банята на горния етаж отлепих мокрите дрехи от тялото си и ги преметнах през корнизата на душ-кабината да съхнат. От външната страна на прозореца една светкавица разцепи небето и гръмотевицата изтрещя така, все едно блъска по покрива на къщата ни.

Безброй пъти бях оставала сама в къщата по време на буря, което не означава, че бях привикнала. Бурята днес следобед не правеше изключение. Ви би трябвало да е тук и да остане да пренощува, но

реши все пак да се види с Риксън за няколко часа, понеже беше отменила уговорката им по-рано. Искаше ми се да можех да върна времето назад и да ѝ кажа, че ще проследя Скот самичка, ако тя ми прави компания в къщата вечерта.

Светлината в банята примигна два пъти. Това беше единственото предупреждение, след което се озовах в гъст сумрак. Дъждът плющеше в прозорците и се стичаше на пълноводни потоци. Застинах на място с надеждата токът да дойде. Пороят се превърна в градушка, която заудря стъклата толкова силно, че се уплаших да не се счупят.

Обадих се на Ви.

— Токът спря.

— Да, и светофарът тъкмо угасна. Гадост.

— Искаш ли да се върнеш и да ми правиш компания?

— Я да видим... Не особено.

— Обеща да спиш при мен.

— Обещах и на Риксън да се срещнем в „Тако Бел“. Няма да отлагам срещите си с него два пъти за един ден. Дай ми няколко часа, после съм твоя. Ще ти се обадя, когато приключа. Определено ще бъде преди полунощ.

Затворих телефона и напрегнах паметта си, за да си спомня къде за последен път бях видяла кибрита. Не беше съвсем тъмно за свещи, но ми допаднаше идеята да осветя това място колкото мога, особено след като бях останала сама. Светлината държеше чудовищата от въображението ми на разстояние.

Спомних си, че на масата в трапезарията има свещи, загърнах се в една кърпа и слязох на долния етаж. Имаше и дебели свещи в бюфета. Но къде беше кибритът?

През ливадата зад къщата премина сянка и аз рязко се извърнах към прозорците на кухнята. Проливният дъжд се стичаше по стъклата и разкривяваше света навън, затова се приближих да огледам по-добре. Каквото и да бях мярнала, вече го нямаше.

Койот, казах си, и усетих внезапен прилив на адреналин.
Просто койот.

Телефонът в кухнята извънхя пронизително и аз тутакси грабнах слушалката, отчасти понеже бях уплашена, отчасти понеже исках да чуя човешки глас. Молех се да е Ви и да ми съобщава, че е променила намерението си.

— Ало?

Изчаках.

— Ало?

В ухото ми се чуваше само прашене.

— Ви? Мамо? — С ъгълчето на окото си забелязах още една сянка да прекосява ливадата. Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя, и си напомних, че няма начин да ме застрашава истинска опасност. Пач може и да не ми беше гадже, но все още бе моят ангел пазител. Ако бях загазила, той щеше да е тук. Но още докато си го помислих, се зачудих дали сега изобщо бих могла да разчитам на Пач.

Сигурно ме мразеше. Може би не искаше да има нищо общо с мен. Вероятно още беше бесен и затова не се опитваше да се свърже с мен.

Проблемът с тези размисли беше, че отново се ядосах. Стоя си тук и се тревожа за него, а той, където и да се намира, най-вероятно не дава и пет пари за мен. Заяви, че няма безропотно да приеме решението ми да скъсаме, но точно това направи. Не ми беше изпратил съобщение, не ми беше звънил. Нищо. Не че нямаше основание. Можеше ей сега да почука на вратата и да ми каже какво е търсил пред дома на Марси онази вечер. Можеше да ми обясни защо си тръгна, когато му казах, че го обичам.

Да, бях ядосана. Само че този път възнамерявах да предприема нещо по въпроса.

Затворих слушалката на телефона и потърсих номера на Скот в мобилния си. По дяволите предпазливостта, щях да му звънна и да приема предложението му. Макар причините да не бяха хубави, исках да изляза със Скот. Исках да дам на Пач да се разбере. Ако си въобразяваше, че ще си стоя вкъщи и ще роня сълзи за него, много грешеше. Бяхме скъсали, имах право да излизам с други момчета. А междувременно щях да изпитам способността на Пач да ме предпазва. Може пък Скот наистина да беше нефилим. Може би дори вещаеше неприятности. Може би беше точно човек, от когото трябваше да страня. По лицето ми плъзна сурова усмивка, когато си дадох сметка, че каквото и да направех, каквото и да направеше Скот, Пач беше длъжен да ме закриля.

— Тръгна ли вече за Спрингвейл? — попитах Скот, след като набрах номера му.

— Значи не е чак толкова лошо да се мотаеш с мен?

— Ако ще ми го натякваш, няма да дойда.

Усетих, че се усмихва.

— Спокойно, Грей, поднасям те.

Бях обещала на мама да стоя настрана от Скот, но не се тревожех. Ако Скот опиташе нещо, щеше да се наложи Пач да се намеси.

— Е? — попитах. — Ще дойдеш ли да ме вземеш?

— Ще мина след седем.

* * *

Спрингвейл беше малко рибарско градче и повечето неща в него се намираха по главната улица: пощата, няколко ресторанта за риба и картопки, магазини за рибарски такъми и билиардната зала „Зи Пул“.

Постройката беше едноетажна, с прозорци от дебело шлифовано стъкло, през които се виждаше билиардната зала вътре и барът. Отвън имаше бурени и боклуци. Двама мъже с бръснати глави и кози брадички пушеха на тротоара точно пред входа, после стъпкаха цигарите си и хлътнаха вътре.

Скот паркира напречно, близо до входа.

— Ще отида да потърся банкомат — каза той и угаси двигателя.

Огледах табелата над прозорците: билиардна зала „Зи Пул“. Звучеше ми някак познато.

— Откъде ми е познато това място? — попитах.

— Преди няколко седмици кръвта на някакъв тип изтече върху една от масите. Пиянско сбиване. Даваха го по новините.

О!

— Ще дойда с теб — побързах да му предложа.

Той излезе навън и аз го последвах.

— Недей — надвика той дъжда, — цялата ще се измокриш. Чакай вътре. Връщам се най-много след десет минути.

И без да ми даде възможност да го последвам, приведе рамене, за да се предпази от дъжда, пхна ръце в джобовете си и хукна по тротоара.

Изтрих лице и се пъгнах под навеса на сградата, за да претегля възможностите си: или влизах вътре сама, или чаках Скот тук. Само след пет секунди кожата ме засърбя. По тротоара не минаваха много хора, но не беше и съвсем безлюдно. Онези, които бяха излезли в това време, носеха фланелени ризи и работни ботуши. Изглеждаха по-едри, по-силни и по-заплашителни от мъжете, които се мотаеха по главната улица в Колдуотър. Неколцина ме огледаха мимоходом.

Погледнах надолу по улицата, накъдето беше тръгнал Скот, и го видях да завива покрай една сграда и да изчезва в пресечката. Първата ми мисъл беше, че едва ли ще намери банкомат в уличката до билиардната зала. След това се усъмних, да не би да ме е излъгал. Може би в крайна сметка изобщо не отиваше до банкомат. Но тогава какво търсеше в пресечката в този дъжд? Искаше ми се да го последвам, но нямаше как да го направя скришом. Никак не ми се щеше отново да ме пипне, че го следя. Това със сигурност нямаше да спомогне за установяването на доверие помежду ни.

Реших, че мога да разбера какво прави той, като наблюдавам и през един от прозорците вътре, затова дръгнах дръжката на вратата.

Вътре беше хладно и задимено, миришеше на мъжка пот. Таванът беше нисък, стените — бетонни. Имаше няколко плаката с мощни автомобили, календар от спортен вестник и рекламно огледало на „Будвайзер“ — това беше единствената украса. Откъм улицата, по която беше тръгнал Скот, нямаше прозорци. Тръгнах по средната пътека, навлязох по-навътре в полутъмното помещение и се постарях да не поемам дълбоко въздух, за да сведа до минимум канцерогенните вещества. Когато стигнах до дъното на залата, спрях поглед на изхода към задната пресечка. Не беше прозорец, но щеше да свърши работа. Ако Скот ме хванеше, че го наблюдавам, винаги можех да се направя на две и половина и да кажа, че съм излязла на въздух... Уверих се, че никой не ме гледа, отворих вратата и подадох глава навън.

Нечии ръце стиснаха яката на дънковото ми яке, издърпаха ме навън и ме опряха с гръб на стената.

— Какво търсиш тук? — попита Пач. Зад него съскаше дъждът, който се лееше от металната козирка.

— Играя билиард — заекнах, все още стъписана от изненада, задето ме беше издърпал така.

— Играеш билиард значи — повтори той, но явно изобщо не ми вярваше.

— Тук съм с един приятел. Скот Парнел.

Изражението му стана по-сурово.

— Проблем ли е? — попитах. — Ние скъсахме, забрави ли? Мога да излизам с други момчета, ако си поискам.

Бях ядосана — на архангелите, на съдбата, на последиците. Бях ядосана, задето съм тук със Скот, а не с Пач. Бях ядосана и на Пач, задето не ме притисна в прегръдката си и не ме увери, че иска да остави зад гърба ни всичко случило се през последното денонощие. Че онова, което ни разделя, вече го няма и че от сега нататък сме само аз и той.

Пач сведе поглед към земята и стисна носа си. Усещах, че черпи спокойствие някъде от дълбоко.

— Скот е нефилим. Първо поколение, чиста порода. Точно като Чонси.

Примигнах. Значи беше истина.

— Благодаря за информацията, но вече го подозирах.

Той направи недоволен жест:

— Не ми се прави на смела. Той е нефилим.

— Не всеки нефилим е като Чонси Ланже — отговорих раздразнено. — Не всеки нефилим е лош. Ако дадеш шанс на Скот, ще видиш, че той всъщност е доста...

— Скот не е някой стар нефилим — прекъсна ме Пач. — Той е член на кърваво нефилимско общество, чиято мощ непрекъснато расте. Целта му е да освободи нефилимите от властта на падналите ангели по време на хешван. Като обезумели събират нови членове, за да се бият с падналите ангели, така че между двете страни назрява война. Ако обществото стане достатъчно силно, падналите ангели ще се отдръпнат... и ще започнат да превръщат в свои васали хора.

Прехапах устната си и го погледнах смутено. Неволно си спомних снощния си сън. *Хешван. Нефилим. Паднали ангели.* Не можех да избягам от това.

— Защо падналите ангели обикновено не се вселяват в телата на хора? — попитах. — Защо предпочитат нефилими?

— Човешките тела не са толкова силни и издръжливи като телата на нефилимите — отговори Пач. — Двуседмично обладаване би ги

убило. Десетки хиляди хора биха измирили през всеки хешван. Освен това е много по-трудно да обладаеш човек — продължи той. — Падналите ангели не могат да принуждават хората да им се кълнат във вяръност, ще се наложи да ги убеждават да им предоставят телата си. А това отнема време и изисква усилия. Освен това човешките тела се разпадат по-бързо. Не са много падналите ангели, които биха си направили труда да обсебят тялото на човек, който ще умре след седмица.

Тревожно предчувствие премина като тръпка през мен, но казах:

— Тъжна история, но трудно можеш да виниш Скот или който и да било нефилим. И аз не бих искала паднал ангел да се вселява в тялото ми за две седмици всяка година. Струва ми се, че проблемът не е на нефилимите, а на падналите ангели.

Едно мускулче на челюстта му подскочи.

— „Зи“ не е място за теб. Върви си.

— Току-що дойдох.

— При Бо е детска градина в сравнение с това място.

— Благодаря за съвета, но не съм в настроение да вися цяла нощ сама вкъщи и да се самосъжалявам.

Пач скръсти ръце и ме изгледа.

— Излагаш се на опасност, за да се свържеш с мен, така ли? — отгатна той. — В случай че си забравила, не аз скъсах с теб.

— Не се ласкай. Не става дума за теб.

Пач бръкна в джоба си за ключовете.

— Ще те закарам у вас. — Тонът му издаваше, че му причинявам огромно неудобство и че ако има начин да го избегне, с радост би го направил.

— Не искам да ме караш. Не се нуждая от помощта ти.

Той се засмя, но смехът му не прозвуча весело.

— Ще се качиш на джипа, дори да се наложи да те замъкна дотам, понеже не бива да оставаш тук. Опасно е.

— Не можеш да ми нареждаш.

Той само ме изгледа.

— И докато още сме на темата — ще престанеш да се мотаеш със Скот.

Усетих, че кипвам. Как се осмеляваше да си мисли, че съм слаба и незащитна! Как се осмеляваше да опитва да ме контролира и да ми

нарежда къде мога и къде не мога да ходя и с кого мога да се виждам. Как се осмеляваше да се държи така, все едно не означавам нищо за него.

Изгледах го хладно и предизвикателно.

— Не ми прави повече услуги. Никога не съм те молила. И не искам вече да ми бъдеш ангел пазител.

Пач се надвеси над мен и една дъждовна капчица се отрони от косата му и се приземи на ключицата ми като ледено късче. Усетих я да се плъзга по кожата ми и да изчезва под яката на ризата ми. Очите му проследиха капката и аз цялата се разтреперих вътрешно. Искаше ми се да му кажа, че съжалявам за всичко, което съм наговорила, че пет пари не давам за Марси или за мнението на архангелите. Интересувах се само от нас двамата. Само че жестоката истина беше, че каквото и да кажех или да направех, нищо не можех да променя. Не биваше да се интересувам от връзката ни. Не и ако исках Пач да остане близо до мен. Не и ако не исках да го прогонят в пъкъла. Колкото повече се карахме, толкова по-лесно беше да ме погълне гневът и да се убедя, че той не означава нищо за мен и че мога да продължа напред и без него.

— Вземи си думите назад — тихо ми нареди Пач.

Не бях в състояние да го погледна и не можех да се накарам да си взема думите обратно. Вирнах брадичка и забодох очи в дъждовната пелена над рамото му. По дяволите гордостта му, по дяволите и моята гордост.

— Вземи си думите обратно, Нора — повтори той по-строго.

— С теб не мога да постигна в живота си каквото трябва — казах и се намразих, задето брадичката ми трепереше. — За всички ще е по-лесно, ако просто... се разделим. Всичко съм обмислила. — Не бях. Изобщо не го бях обмислила. Не възнамерявах да изрека тези думи. Обаче една мъничка, ужасна и проклетата част от мен искаше Пач да изпита същата болка като моята. — Искам да се махнеш от живота ми. Напълно.

След мъчително мълчание Пач се пресегна покрай мен и напъха нещо дълбоко в задния джоб на джинсите ми. Не съм сигурна дали не си въобразявах, че ръката му се задържа там малко по-дълго от необходимото.

— Малко пари — обясни той. — Ще ти трябват.

Извадих парите.

— Не ми трябват парите ти. — И понеже той не ги взе, аз ги хвърлих в гърдите му с намерението да се шмугна покрай него, обаче Пач хванат ръката ми и я притисна към тялото си.

— Вземи ги. — Тонът на гласа му ми подсказа, че нищичко не знам. Не разбирах нито него, нито света му. Той беше непознат и за мен никога нямаше да има място при него. — Половината от мъжете вътре имат някакво оръжие. Ако нещо се случи, хвърли парите на масата и тръгни към изхода. Никой няма да те последва, ако на масата има една камара пари.

Спомних си за Марси. Дали той не намекваше, че някой може да опита да ме наръга с нож? Досмеша ме. Наистина ли си въобразяваше, че ще ме уплаши? Нямаше никакво значение дали го искам за свой ангел пазител. Работата беше там, че каквото и да кажех, не можех да отменя дълга му. Той беше длъжен да ме предпазва. Фактът, че беше тук в момента, го доказваше.

Пач пусна ръката ми и дръпна вратата, а мускулите на ръката му се стегнаха. Вратата изскърца на пантите си и се затвори зад него.

ШЕСТА ГЛАВА

Заварих Скот облегат на билиардната си щека до една маса. Когато влязох вътре, той оглеждаше разположението на топките.

— Намери ли банкомат? — попитах и метнах мокрото си яке върху един метален сгъваем стол, избутан до стената.

— Да, но преди това изпих десет литра дъжд. — Вдигна хавайската си шапка и я разклати за по-убедително внушение. Може би наистина беше намерил банкомат, обаче едва след като беше приключил с онова, което имаше да свърши в пресечката. Колкото и да ми се искаше да разбера какво е то, сигурно нямаше да узная скоро. Пропуснах шанса, когато Пач ме издърпа навън, за да ми съобщи, че нямам работа тук, в „Зи“, и че трябва да си вървя.

Разперих ръце на ръба на билиардната маса и се облегнах с надеждата да изглеждам нехайно, но истината е, че сърцето ми лудо препускаше. Не само се бях скарала с Пач, но и обстановката не ми се струваше никак приятелска. Колкото и да се мъчех, не можех да прогоня спомена, че някой е умрял в локва кръв на една от масите. Дали не е била тази? Оттласнах се от масата и изтупах длани.

— Тъкмо се канехме да започнем да играем — каза Скот. — Петдесет долара и влизаш. Вземи си щека.

Не ми се играеше и бих предпочела да гледам, но след бърз оглед на помещението забелязах, че Пач седи на една маса за покер в дъното. Тялото му не беше точно срещу мен, но знаех, че ме наблюдава. Наблюдаваше всички в стаята. Където и да отидеше, внимателно и обстойно оглеждаше обстановката.

След като узнах това, си лепнах най-ослепителната усмивка, с която разполагах в момента.

— С удоволствие. — Не исках Пач да разбира колко съм разстроена и колко ме боли. Не исках да си мисли, че не си прекарвам добре със Скот.

Само че преди да успея да стигна до рафта с щеките, нисък мъж с очила с телени рамки и пуловерче без ръкави се приближи до Скот.

Нищо у него не се връзваше с мястото: беше спретнат, панталоните му бяха изгладени, мокасините — лъснати. Попита Скот едва чуто:

— Колко?

— Петдесет — отговори Скот с леко раздражение. — Както винаги.

— В тази игра минимумът е сто.

— От кога?

— Ще повторя. За теб минимумът е сто.

Скот почервеня, пресегна се към питието си на ръба на масата и го пресуши на един дъх. Извади портфейла си и натъпка няколко смачкани банкноти в предния джоб на ризата на мъжа.

— Ето ти петдесет. Ще ти платя останалите след играта. А сега си дръпни зловонния дъх от лицето ми, за да се концентрирам.

Нисичкият мъж потупа с молив долната си устна.

— Ще трябва преди това да уредиш сметката си с Дю. Започва да губи търпение. Беше щедър с теб и сега трябва да му върнеш услугата.

— Кажу ми, че ще имам парите до осем тази вечер.

— Тази реплика се изтърка преди седмица.

Скот пристъпи по-близо до мъжа и го попритисна.

— Аз не съм единственият, който дължи някакви пари на Дю.

— Обаче той се притеснява, че точно ти няма да си върнеш дълга. — Ниският мъж извади парите, които Скот му беше тикнал в джоба и остави банкнотите да се разлетят по пода.

— Както ти казах, Дю започва да губи търпение. — Изглежда многозначително Скот и се отдалечи.

— Колко пари дължиш на Дю? — попитах аз Скот.

Той ме изгледа гневно.

Добре, следващият въпрос:

— Каква е конкуренцията? — попитах приглушено и огледах другите играчи край масите. Двама от всеки трима пушеха. Трима от всеки трима имаха по ръцете татуировки с ножове, пистолети и различни други оръжия. Друга вечер може би щях да се уплаша или поне да се почувствам неудобно, но Пач още си беше в ъгъла. Знаех, че докато е тук, аз съм в безопасност.

— Тези типове са аматьори — изсумтя Скот. — Ще ги бия дори в най-лошия си ден. Истинската ми конкуренция е ето там. — Той отмести поглед към коридора, който тръгваше от главната зала. Беше

тесен и тъмен и водеше към помещение, което светеше в ярко оранжево. На входа имаше мънистена завеса. Непосредствено до входа стоеше билиардна маса със сложна дърворезба.

— Там ли се разиграват големите пари? — попитах.

— Там за една игра мога да спечеля колкото за петнайсет тук.

С ъгълчето на окото си забелязах, че Пач ме стрелна с поглед. Престорих се, че не го забелязвам, бръкнах в джоба си и се приближих към Скот.

— Трябват ти общо сто долара за следващата игра, нали? Ето ти... петдесет — додадох бързо и отброих две по двайсет и една десетачка от парите, които ми беше дал Пач. Не бях голям фен на залозите, но исках да докажа на Пач, че в „Зи“ няма да ме изядат с парцалите. Щях да успея да се впиша. Или поне нямаше да позволя да ме мотаят. И ако междувременно отстрани изглежда, че флиртувам със Скот, така да бъде. *Майната ти*, помислих си към другия край на стаята, макар да знаех, че Пач не може да ме чуе.

Скот гледаше някъде между мен и парите в ръката ми.

— Това някаква шега ли е?

— Ако спечелиш, ще делим печалбата.

Той огледа парите с копнеж, който ме трогна. Парите явно му трябваха. Тази вечер не беше дошъл в „Зи“ за забавление. Беше пристрастен към хазарта.

Взе банкнотите и притича до niskия мъж с пуловерчето, чийто молив светкавично, но прецизно изписваше числа и сметки за другите играчи. Скришом погледнах Пач, за да проверя реакцията му към постъпката ми, но погледът му беше забоден в картите, а изражението му — неразгадаемо.

Мъжът с пуловерчето преброи парите на Скот, като сръчно ги подреди, за да са обърнати на една страна.

След като приключи, се усмихна сковано. Изглежда ни допуснаха в играта.

Скот се върна, търкайки щеката си с кредата.

— Знаеш какво казват за късмета. Трябва да ми целунеш щеката — заяви той и ми я навря в лицето.

Отстъпих назад.

— Няма да ти целувам щеката.

Скот размаха ръце и закудкудяка на шега.

Погледнах към дъното на залата с надеждата да се уверя, че Пач не наблюдава тази унижителна сцена, и в този момент видях Марси Милар да се приближава към него, да се обляга и да го прегръща през шията.

Сърцето ми се смъкна в петите.

Скот ми говореше и почукваше челото ми с върха на щеката си, но думите минаваха покрай мен. Помъчих се да овладее дъха си и се съсредоточих над бетонната стена срещу себе си, за да преодолее смайването си и усещането, че съм подло предадена. Значи това е имал предвид, когато ми каза, че отношенията му с Марси Милар са чисто делови. Поне на мен не ми изглеждаше така! И какво изобщо търсеше тя тук, след като я бяха ранили с нож в игралната зала на Бо? Чувстваше се в безопасност, понеже беше с Пач? За части от секундата се запитах дали не го прави, за да ме накара да ревнувам. Но ако беше така, би трябвало да знае, че тази вечер ще бъда в „Зи“. А нямаше откъде да го разбере, ако не ме шпионираше. Дали през последното денонощие не е бил по-близо до мен, отколкото си мислех?

Забих нокти в дланите си, мъчейки се да се съсредоточа над болката, а не над смайването и унижението, които се надигаха в гърдите ми. Постоях така вцепенена и едва сдържайки сълзите си, но нещо привлече вниманието ми към началото на коридора. На рамката се беше облегал някакъв тип с червен потник. Нещо не беше наред с един участък от кожата му на гърлото — изглеждаше деформирана. Преди да успея да се вгледам по-добре, се парализирах от връхлетялото ме дежа вю. Нещо в него ми се стори странно познато, макар да бях сигурна, че никога не съм виждала човека. Страшно ми се прииска да избягам, обаче желанието ми да разбере откъде го познавам надделя.

Той взе бялата топка от най-близката билиардна маса и лениво го подхвърли няколко пъти във въздуха.

— Хайде — подкани ме Скот и размаха щеката си няколко пъти пред очите ми. Другите около масата се засмяха. — Направи го, Нора — нареди Скот. — Мъничка целувка за късмет.

Пъхна щеката под ризата ми и леко я повдигна.

Цапнах щеката:

— Престани.

Забелязах, че мъжът с червения потник се размърда. Всичко стана толкова бързо, че разбрах какво предстои между два удара на сърцето си. Той замахна и запрати топката през помещението. След миг огледалото на стената в дъното се пръсна и по пода се разлетяха парчета стъкло.

Залата притихна, чуваше се само класическият рок от тонколониите.

— Ти — заяви типът с червения потник. Беше насочил пистолет към онзи с пуловерчето. — Дай си ми парите. — С пистолета го подкани да се приближи. — Да ти виждам ръцете.

До мен Скот пристъпи напред.

— Няма да стане, човече. Тези пари са наши. — Разнесоха се няколко одобрителни възгласи.

Мъжът с червения потник продължаваше да държи на мушка ниския с пуловерчето, но очите му се стрелнаха странично към Скот. Той се ухили и оголи зъби.

— Вече не.

— Ако вземеш парите, ще те убия. — В гласа на Скот прозвуча овладяна ярост. Говореше сериозно. Замръзнах на мястото си и почти не смеех да дишам, ужасена от онова, което щеше да последва. Изобщо не се съмнявах, че пистолетът е зареден.

Усмивката на стрелеца стана по-широка.

— Не думай.

— Никой тук няма да ти позволи да си тръгнеш с парите ни — заяви Скот. — Направи си услуга и свали пистолета.

Нова порция одобрителни възгласи.

Макар че атмосферата в помещението осезаемо се нажежаваше, типът с пистолета лениво се почеса по врата с дулото. Изобщо не ми изглеждаше притеснен.

— Няма. — Насочи пистолета към Скот и нареди: — Качвай се върху масата.

— Разкарай се.

— Качвай се върху масата!

Мъжът с червения потник стисна пистолета с две ръце и се прицели в гърдите на Скот, който много бавно вдигна ръце на нивото на раменете си и заднишком се качи на билиардната маса.

— Няма да излезеш от тук жив. Един срещу трийсет си.

Мъжът с червения потник стигна до Скот с три крачки. Застана точно срещу него с пръст на спусъка. По лицето на Скот се търкулна капчица пот. Не можех да повярвам, че не се опитва да му отнеме пистолета. Не съзнава ли, че не може да умре? Не знаеше ли, че е нефилим? Пач обаче ми беше казал, Скот е член на кърваво нефилимско общество — откъде имаше тези сведения?

— Допускаш огромна грешка — заяви Скот все още студено, но в гласа му се долавяха първите пристъпи на паника. Чудех се защо никой не прави опит да му помогне. Както изтъкна Скот, хората в залата имаха съкрушително числено превъзходство пред мъжа с червения потник. У него обаче се долавяше нещо плашещо и зло. Нещо... от друг свят. Дали и останалите бяха толкова ужасени от него, колкото бях аз?

Освен това се питах дали лекото гадене и неприятно усещане в корема ми означават, че той е паднал ангел. Или пък нефилим.

Сред всички хора в помещението кой знае защо очите ми неочаквано срещнаха тези на Марси. Тя стоеше сред групата с изражение, което мога да определя като смаян интерес. Веднага разбрах, че няма представа какво ще се случи. Не съзнаваше, че Скот е нефилим и че притежава повече сила само в едната си ръка, отколкото има в цялото тяло на човек. Тя не беше виждала как Чонси, първият нефилим, с когото се бяха кръстосали пътищата ми, смачква телефона ми с едната си ръка. Тя не беше там през нощта, когато той ме преследваше по коридорите на училището. Ами този тип с червения потник? Независимо дали беше нефилим, или паднал ангел, той най-вероятно беше могъщ. Каквото и да предстоеше, нямаше да бъде невинен юмручен бой.

Би трябвало Марси да си е взела поука от игралната зала на Бо и да си е останала вкъщи. Аз поне така щях да направя.

Мъжът с потника бутна Скот с пистолета и той падна по гръб на масата. От изненада или от страх Скот изпусна бiliarдната си щека и онзи тип я взе. Светкавично скочи върху масата и насочи щеката към лицето на Скот. Забоде я в масата на сантиметри от ухото на Скот. Щеката се стовари с такава сила, че проби филцовата повърхност и трийсетина сантиметра от дървената пръчка се показаха под масата.

Преглътнах писъка си.

Адамовата ябълка на Скот потрепери.

— Ти си луд — каза той.

Изневиделица във въздуха полетя едно високо столче, което катурна мъжа с червения потник настрани. Той успя да запази равновесие, но се наложи да скочи от масата.

— Да го хванем! — кресна някой от тълпата.

Разнесе се нещо като боен вик и още хора грабнаха столчета. Аз заставах на четири крака и през гората от крака потърсих най-близкия изход. През няколко тела имаше мъж с пистолет в кобур на глезена. Той посегна към оръжието и след малко прозвуча оглушителен изстрел. Не последва тишина, а още по-голяма глъчка: ругатни, крясъци и юмручни удари. Изправих се на крака и хукнах приведена към задната врата.

Тъкмо се бях измъкнала през изхода, когато някой ме дръпна за колана и ме изправи. Пач.

— Вземи джипа — нареди ми той и пъкна ключовете в ръката ми. Задъхана пауза. — Какво чакаш?

В очите ми бликнаха сълзи, но аз гневно примигнах, за да ги прогоня.

— Престани да се държиш, все едно съм огромно бреме. Никога не съм те молила за помощ.

— Предупредих те да не идваш тук тази вечер. Нямахте да си бреме, ако ме беше послушала. Това не е твоят свят, а моят. Толкова си се заинатила да докажеш, че можеш да се справиш, че ще извършиш някоя глупост и ще те убият.

Думите му ме възмутиха и понечих да му го кажа.

— Мъжът с червената блуза е нефилим — каза Пач, без да ми даде възможност да се обадя. — Дамгата му означава, че е здраво обвързан с кървавото общество, за което ти разказах по-рано. Дал е клетва да им служи вярно.

— Дамга ли?

— Близо до ключицата.

Белег от дамгосване? Отместих поглед към прозорчето на вратата. Вътре край масите за билиард се бяха струпали тела, раздаваха се юмруци във всички посоки. Вече не виждах мъжа с червения потник, но разбирах защо го бях разпознала. Напомняше ми за Чонси, а Скот ни най-малко не ми напомняше. Запитах се дали това би могло да означава, че и той е зъл като Чонси. А Скот не е.

Оглушителен шум раздра тъпанчетата ми и Пач ме дръпна рязко към земята. Край нас се разлетяха късчета стъкло. Някой бе стрелял по прозореца на задната врата.

— Махай се от тук — избута ме Пач към улицата.

Обърнах се:

— Ти къде отиваш?

— Марси все още е вътре. Тя ще ме закара.

Дробовете ми сякаш спряха да работят, в тях нямаше въздух.

— Ами аз? Ти си моят ангел пазител.

Пач забодее поглед в моя:

— Вече не, ангелче.

И преди да успее да възразя, той се вмъкна през вратата и потъгна в хаоса.

На улицата отключих джипа, дръпнах седалката напред и с бясна скорост излязох от паркинга. Значи вече не беше моят ангел пазител? Сериозно ли говореше? И то само защото му казах, че така искам? Или го каза, за да ме уплаши? Да ме принуди да съжалявам, задето заявих, че не го искам. Е, ако вече не беше моят ангел пазител, то е, понеже се старая да постъпя правилно! Опитвах се да улесня нещата и за двама ни. Опитвах се да го предпазя от архангелите. Казах му точно защо съм постъпила така, а той ми опяваше, като че ли аз съм виновна за цялата бъркотия. Като че ли го исках! Вината беше по-скоро негова. Искаше ми се да хукна обратно и да му кажа, че не съм безпомощна. Че не съм някаква пешка в големия му и пълен със злини свят. И че не съм сляпа. Прекрасно виждах, че нещо става между него и Марси. Всъщност бях напълно сигурна. Забрави. По-добре ми е без него. Той беше измет. Кретен. Неблагонадежден кретен. Не се нуждаех от него за нищо.

* * *

Спрых джипа пред къщата. Краката ми още трепереха и дъхът ми излизаше накъсано от гърлото. Осезателно усещах тишината наоколо. Джипът открай време си беше нещо като убежище, но днес ми се струваше чужд и самотен, и твърде голям за сам човек. Отпуснах глава върху волана и се разплаках. Не мислех за това, че Пач кара Марси у

дома с нейната кола — просто оставих топлия въздух от парното в колата да гали кожата ми и вдишвах мириса на Пач.

Поседях така приведена и ридаеща, докато стрелката за горивото не се премести с половин деление. Изтрих очите си и въздъхнах тревожно и продължително. Тъкмо щях да изключа двигателя, когато забелязах, че Пач е на верандата и се е облегнал на подпорните греди.

За момент си помислих, че е дошъл да провери как съм, и от очите ми бликнаха сълзи на облекчение. Но всъщност бях взела джипа му. Беше дошъл за колата си. След отношението му към мен тази вечер не допусках, че има друга причина.

Той тръгна по алеята и отвори вратата.

— Добре ли си?

Кимнах сковано. Щях да му отговоря, обаче гласът ми все още беше някъде в областта на корема. Мислите ми се въртяха около нефилима със студените очи и не можех да престана да се питам какво е станало, след като си тръгнах от „Зи“. Измъкнал ли се беше Скот? А Марси?

Разбира се, тя да. Пач несъмнено се беше погрижил.

— Защо нефилимът с червената блуза искаше пари? — попитах и се преместих на другата предна седалка. Все още ръмеше и макар да знаех, че Пач не усеща хладната влага на дъжда, не мислех, че е редно да го държа навън.

След миг той се качи на шофьорското място и затвори двама ни в джипа. Преди две вечери жестът му щеше да ми се стори интимен, а сега бе просто непохватен и напрегнат.

— Събираше средства за кървавото нефилимско общество. Искане ми се да имах по-ясна представа какво планират. След като им трябват пари, най-вероятно са за оръжия. Или за това, или за да подкупват паднали ангели. Но защо, кой и как нямам представа. — Той поклати глава. — Трябва ми вътрешен човек. За пръв път фактът, че съм ангел, ме поставя в неизгодно положение. Няма да ме пуснат да припаря до операцията.

За част от секундата ми хрумна, че е възможно да ме моли за помощ, но аз не бях нефилим. Имах нищожно количество нефилимска кръв във вените, което можеше да се проследи четиристотин години назад до моя нефилимски предтеча Чонси Ланже. Но иначе си бях човек. Мен също нямаше да ме допуснат вътре, точно като Пач.

— Ти каза, че Скот и нефилимът с червения потник са членове на едно и също кърваво общество, но те явно не се познаваха. Сигурен ли си, че Скот е замесен?

— Замесен е.

— Тогава защо не се познават?

— Допускам, че засега ръководителят на обществото държи членовете на разстояние един от друг, за да бъдат в неведение. Ако не са солидарни, няма шанс вражески заговор да ги разцепи. Нещо повече, ако не знаят колко са силни, не могат да издадат сведения на врага. Падналите ангели няма как да научат нищо, ако самите членове на обществото не знаят нищо.

Докато осмислях думите му, не бях сигурна на чия страна съм. Част от мен се ужасяваше от мисълта, че падналите ангели обладават телата на нефилимите всеки месец хешван. Друга, не толкова благородна част от мен беше признателна, че те се бяха прицелили в нефилимите, а не в хората. Не в мен. Не в някой от любимите ми хора.

— Ами Марси? — попитах, мъчейки се тонът ми да остане равнодушен.

— Тя обича покер — нехайно подметна Пач. Даде на заден. — Трябва да тръгвам. Ще се справиш ли тази нощ? Майка ти замина ли?

Обърнах се с лице към него:

— Марси те беше прегърнала.

— Марси изобщо не зачита личното пространство.

— Значи вече си експерт по Марси.

Очите му потъмняха и аз разбрах, че не бива да навлизам в тази територия, но пет пари не давах.

— Какво става между вас двамата? Не ми изглежда никак делово.

— Играех, когато тя изникна зад гърба ми. Не е първото момиче, което го прави, няма да е и последното.

— Можеше да я отблъснеш.

— Тя тъкмо ме прегърна, и нефилимът хвърли топката. Не мислех за Марси. Излязох навън да огледам дали не е довел още някой.

— Но се върна за нея.

— Не можех да я зарежа там.

Останах на мястото си още малко, понеже възелът в стомаха ми беше толкова стегнат, че направо болеше. Какво да си мисля? Че се бе

върнал за Марси от вежливост? От чувство за дълг? Или че става нещо съвсем различно и много по-тревожно?

— Снощи сънувах бащата на Марси. — Не бях съвсем сигурна защо го казвам. Може би исках да покажа на Пач, че болката ми е толкова силна, че нахлува в сънищата. Някъде четох, че сънищата са начин да се примирим със случващото се в живота ни, и ако е вярно, моите сънища определено ми казваха, че не съм се примирила със случващото се между Пач и Марси. След като сънувах паднали ангели и хешван. След като сънувах бащата на Марси.

— Сънувала си бащата на Марси? — Гласът на Пач беше спокоен както винаги, но нещо в сепнатия му поглед ми подсказа, че новината го изненадва. Може би дори го притеснява.

— Струва ми се, че бях в Англия. Много отдавна. Преследвах бащата на Марси в някаква гора. Но той не можеше да се измъкне, понеже наметката му се заплете в дърветата. Непрекъснато повтаряше, че падналите ангели се опитват да се вселят в тялото му.

Пач се замисли. Мълчанието му за пореден път ми подсказа, че случилото се го е заинтригувало. Само че нямах представа кое точно.

Той погледна часовника си:

— Искаш ли да огледам къщата?

Вдигнах поглед към тъмните празни прозорци на къщата. Здрачът и ръмящият дъждец правеха всичко неприветливо и мрачно. Не можех да определя кое ми се струваше по-непривлекателно: да вляза сама в къщата или да седя тук с Пач и да се страхувам, че той ще тръгне. И ще отиде при Марси Милар.

— Колебая се, понеже не искам да се измокрят. Но ти явно трябва да ходиш някъде. — Отворих вратата и спуснах крака навън. — Връзката ни приключи, така че не си длъжен да ми правиш услуги.

Очите ни се срещнаха.

Казах го, за да го нараня, но всъщност аз усещах бучка в гърлото. Преди да изръся още нещо, което да се забие по-надълбоко в раната, хукнах към верандата, вдигнала ръце над главата си, за да се предпазя от дъжда.

Вътре се облегнах на вратата и чух как Пач потегля. Сълзи замъглиха зрението ми, затворих очи.

Искаше ми се Пач да се върне. Исках да бъде тук. Копнеех да ме придърпа към себе си и с целувки да прогони студеното усещане за

празнота, което ме вледеняваше отвътре. Само че отвън така и не долетя свистенето от спиращи гуми.

Най-неочаквано неканените спомени за последната ни вечер заедно, преди всичко да се разпадне, нахлуха в паметта ми. Механично се опитах да ги блокирам. Проблемът беше, че искам да си спомня. Нуждаех се от начин да продължа да усещам близостта на Пач. Зарях всички защитни бариери и си позволих да почувствам устните му върху своите. Отначало съвсем лекичко, а после по-осезаемо усетих тялото му, топло и плътно, да се притиска към моето. Ръцете му върху ямката на шията ми, закопчаващи сребърната верижка. Той обеща да ме обича вечно...

Пуснах резето и с едно щракване прогоних спомена за него. Майната му. Повторих си думите, колкото пъти успях.

В кухнята светна, когато натиснах ключа — имаше ток, както установих с облекчение. Лампичката на телефона примигваше, затова прослушах съобщенията.

— Нора — разнесе се гласът на мама, — в Бостън вали пороеен дъжд, затова отложиха останалата част от търга. Тръгвам към къщи и би трябвало да се прибера към единайсет. Ако искаш, можеш да освободиш Ви. Обичам те и до скоро.

Погледнах часовника. Десет без пет. Разполагах с още един час да остана сама.

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин се измъкнах от леглото и след бърза процедура пред огледалото в банята, включваща крем за прикриване на сенките под очите и пяна за коса, се понесох към кухнята, където заварих мама, вече седнала на масата. Беше обхванала с длани чаша билков чай, а косата ѝ беше разчорлена от съня, което ще рече, меко казано, че изглеждаше като таралеж. Погледна ме над чашата си и се усмихна:

— Добро утро.

Настаних се на съседния стол и сипах зърнена закуска в купата си. Мама беше сервирала каничка мляко и ягоди, така че си добавих и от двете. Стараех се да внимавам какво ям, но ми беше много полесно, когато мама си беше у дома и се грижеше на масата да има нещо, което не просто изгълтвам за десет секунди.

— Добре ли спа? — попита тя.

Кимнах, понеже тъкмо бях лапнала лъжица зърнена закуска.

— Снощи забравих да те питам — в крайна сметка разведе ли Скот из града?

— Отложих обиколката. — Най-добре беше да оставим нещата така. Не бях сигурна как би реагирала, ако установи, че съм го проследила на пристана, а после съм прекарала вечерта с него в билиардна зала в Спрингвейл.

Мама сбърчи нос:

— На дим ли ми мирише?

По дяволите.

— Запалих свещи тази сутрин в стаята си — отговорих и съжалих, че не си бях взела душ. Сигурна бях, че мирисът от „Зи“ все още се усещаше по косата ми, по чаршафите ми, по дрехите ми.

Тя се намръщи:

— Не, определено ми мирише на дим. — Бутна стола назад и очевидно се нареди да започне да разследва.

Нямаше смисъл да увъртам. Нервно се почесах по челото.

— Снощи бях в една билиардна зала.

— С Пач ли? — Отдавна бяхме наложили едно правило — при никакви обстоятелства да не излизам с Пач, когато мама не си е у дома.

— Да, и той беше там.

— И?

— Не отидох там с него. Отидох със Скот. — Съдейки по изражението ѝ, явно това беше още по-зле. — Само че преди да избухнеш — побързах да продължа, — искам да ти кажа, че направо умирах от любопитство. Не мога да се примиря, че семейство Парнел правят всичко възможно да скрият тъмното минало на Скот. Защо всеки път, когато госпожа Парнел отвори уста, Скот е на сантиметри от нея и я наблюдава зорко като ястреб? Какво толкова лошо може да е направил?

Очаквах мама да скочи на крака и да ми заяви, че съм наказана от секундата, когато днес се прибера от училище, чак до Четвърти юли, но тя каза:

— И аз го забелязах.

— Не знам дали си въобразявам, но тя като че ли се страхува от него — продължих с облекчение, понеже мама явно предпочиташе да обсъждаме Скот, а не наказанието ми, задето съм ходила в съмнителна билиардна зала.

— Защо една майка ще се плаши от сина си? — запита се мама на глас.

— Според мен тя знае тайната му. Известно ѝ е какво е направил. А той знае, че тя знае.

Може би тайната на Скот беше, че е нефилим, но се съмнявах. Съдейки по реакцията му снощи, когато го нападна нефилимът с червения потник, подозирах, че той няма представа каква е природата му всъщност и на какво е способен. Може би беше забелязал невероятната си сила и способността си да разговаря мислено с хората, но сигурно не можеше да им намери обяснение. Но ако Скот и майка му не се мъчеха да скрият потеклото му на нефилим, тогава какво пазеха в тайна? Какво толкова беше извършил, което не биваше да излезе на бял свят?

* * *

Трийсет минути по-късно влязох в кабинета по химия и заварих Марси на масата ни да разговаря по мобилния си телефон, пренебрегнала най-безцеремонно забраната за мобилните, която висеше на дъската. Когато ме видя, ми обърна гръб и закри устата си с ръка, явно за да се уедини. Като че ли ми пукаше. Когато стигнах до мястото си, единственото, което чух от разговора, беше:

— Обичам те.

Тя прибра телефона си в джоб в предната част на раничката си и ми се усмихна.

— Гаджето ми. Той не учи в гимназията.

Тутакси ме обзе съмнение и се запитах дали Пач е бил от другата страна на линията, но той се закле, че случилото се между него и Марси предната вечер няма никакво значение. Можех да избирам или да изпадна в неистова ревност, или да му повярвам. Кимнах съчувствено:

— Сигурно не е лесно да се срещаш с изключен ученик.

— Много смешно. За твое сведение, днес след часовете ще изпратя съобщение на всички поканени на ежегодното ми лятно парти във вторник вечерта. Ти си в списъка — подметна небрежно. — Най-сигурният начин да саботираш социалния си живот е да не дойдеш на партито ми... Но пък защо да се притесняваш, че ще саботираш нещо, което така или иначе нямаш.

— Ежегодно лятно парти ли? За пръв път чувам.

Тя извади пудриерата си, която беше протрила кръг на задния джоб на джинсите ѝ, и си напудри носи.

— Защото досега не съм те канила.

Добре, я да видим. Защо ме канеше Марси? Макар че коефициентът ми на интелигентност беше два пъти по-висок от нейния, би трябвало да е забелязала, че отношенията ни са ледени. А също и че нямаме общи приятели. Нито пък интереси.

— О, Марси, много мило, че ме каниш. Малко е неочаквано, но все пак е мило. Ще се постарая да дойда. — Но няма да се престарavam.

Марси се наведе към мен:

— Видях те снощи.

Сърцето ми леко ускори ритъм, но успях да запазя тона си равнодушен. Дори безпристрастен.

— Да, и аз те видях.

— Беше малко... откачено. — Тя остави твърдението си някак недовършено, като че ли искаше аз да го доразвия.

— Май да.

— Май да ли? Видя ли щеката за билиард? Никога досега не съм виждала такова нещо. Той проби с нея масата! Каменна плоча!

— Аз бях по-назад, не видях добре, съжалявам. — Нарочно се мъчех да не ѝ съдействам, не ми се искаше да водим този разговор. Затова ли ме канеше на партито си? За да създаде у мен усещането, че сме приятелки, и аз да ѝ кажа каквото знам за случилото се предната вечер?

— Нищо ли не видя? — повтори Марси и сбърчи чело със съмнение.

— Не. Учила ли си за теста днес? Аз запомних по-голямата част от периодичната таблица, но последният ред все ми убягва.

— Пач водил ли те е на билиард там? Виждала ли си подобни работи преди?

Все едно не я чух. Разгърнах учебника си.

— Чух, че с Пач сте скъсали — опита тя нов подход.

Поех си въздух, но малко късно, понеже лицето ми вече пареше.

— Кой сложи точка? — попита Марси.

— Има ли значение?

Марси се намръщи:

— Знаеш ли какво? Ако няма да ми отговаряш, забрави за партито.

— И бездруго нямаше да дойда.

Тя завъртя раздражено очи.

— Ядосана си, понеже снощи бях с Пач в „Зи“. Просто се забавлявахме. Нищо сериозно.

— Да, точно така изглеждаше — отвърнах с доза сарказъм.

— Не ревнувай, Нора. Двамата с Пач сме наистина много добри приятели. Но ако те интересува, мама познава много добър психолог, специалист по връзките. Кажи ми, ако искаш да те свържа. Но пък като се замисля, доста скъпо взема. Знам, че майка ти има направо фантастична работа...

— Един въпрос, Марси. — От тона ми лъхаше ледено предупреждение, но ръцете ми трепереха в скута. — Ти какво ще

направиш, ако утре се събудиш и научиш, че баща ти е бил убит? Мислиш ли, че ако майка ти работи на половин ден в „Джей Си Пени“, ще можете да си плащате сметките? Следващия път, когато заговориш за семейството ми, се постави на мое място поне за минута. За една съвсем мъничка минутка.

Тя ме изгледа, но толкова безстрастно, че едва ли изобщо се замисли над думите ми. Единствената личност, която занимаваше Марси, бе нейната собствена.

* * *

След часовете заварих Ви на паркинга. Беше се проснала на капака на доджа си с навити ръкави и се печеше.

— Трябва да поговорим — заяви тя, когато я наближих. Надигна се, седна и смъкна очилата си на носа, колкото да се виждаме. — Двамата с Пач сте сритали конете, нали?

Покатерих се върху капака на колата до нея.

— Кой ти каза?

— Риксън. Да знаеш, че се обидих. Аз съм ти най-добрата приятелка, не е редно да научавам такива работи от приятел на приятел. Или по-точно от приятел на бившето ти гадже — добави тя след кратък размисъл. Постави ръка на рамото ми и го стисна: — Как се чувстваш?

Не много добре. Обаче това беше едно от нещата, които се мъчех да зароя дълбоко в сърцето си, но нямаше да се получи, ако непрекъснато го обсъждам. Облегнах се на предното стъкло и вдигнах тетрадката си, за да засенча слънцето.

— Знаеш ли кое е най-лошото?

— Че от самото начало бях права и сега трябва да изтърпиш да чуеш: „Нали ти казах!“.

— Много смешно.

— Не е тайна, че Пач носи неприятности. Той разиграва номера с момчето, което се нуждае от изкупление, но уловката е, че лошите момчета не се нуждаят от изкупление. На тях им харесва да са лоши. Харесва им усещането за мощ, което получават, задето всяват паника и страх в сърцата на всички майки.

— Страхотно... прозрение.

— За теб винаги, скъпа. И още...

— Ви!

Тя размаха ръце.

— Изслушай ме. Оставила съм най-хубавото за края. Според мен е добре да премислиш приоритетите си по отношение на момчетата. Трябва да ти намерим някой бой скаут, който да те научи да цениш свестните мъже в живота си. Например Риксън.

Завъртях очи и я удостоих с поглед, който казваше „Майтапиш се, нали?“.

— Мразя този поглед — призна Ви. — Риксън е наистина свестен тип.

Продължихме да се взираме една в друга още известно време.

— Добре де, може би бой скаут е малко преувеличено — призна Ви. — Но смисълът на всичко това е, че можеш да имаш полза от един свестен млад мъж, който не се облича само в черно. Между другото, това за какво е? Защо Пач се изживява като командос?

— Снощи видях Марси и Пач заедно — признах с въздишка. Ето, казах го.

Ви примигна няколко пъти, докато смели информацията.

— Моля? — зяпна тя.

Кимнах:

— Видях ги. Тя го прегръщаше. Бяха заедно в една билиардна зала в Спрингвейл.

— Проследила си ги?

Искаше ми се да я скастрия, че заслужавам повече уважение, но успях само да заявя с равен глас:

— Скот ме покани да играем билиард. Отидох с него и там ги срещнахме. — Искаше ми се да разкажа на Ви случилото се до този момент, но и на нея, както и на Марси, не можех да обясня всичко. Как да ѝ кажа за нефилима с червения потник, който проби масата с щеката?

Ви явно отчаяно се мъчеше да намери някакъв отговор.

— Е, както вече ти казах, щом си видяла светлина в края на тунела, просто не се обръщай назад. Може би Риксън има някой приятел. Друг, не Пач... — сконфузено замълча тя.

— Не ми трябва гадже. Трябва ми работа.

Ви направи нескрита гримаса.

— Пак ли ще говорим за работа? Не разбирам какво му е приятното.

— Нуждая се от кола, а за да си купя, ми трябва пари. Следователно — и работа. — В главата си имах списък с причините, поради които трябваше да си купя онзи фолксваген кабриолет: колата беше малка и лесна за паркиране, беше и икономична — допълнителен плюс, като се има предвид, че едва ли щях да разполагам с достатъчно пари за бензин, след като платя хиляда долара за колата. И макар да съзнавах, че е нелепо да усещам връзка с нещо неодушевено и практично като кола, започвах да гледам на кабриолета като на метафора за промяната в живота си. Свобода да ходя, когато и където си поискам. Свобода да започна на чисто. Свобода от Пач и от всичките ни общи спомени, които още не бях намерила начин да затворя някъде.

— Майка ми е приятелка с един от нощните управители в „Енцо“ — търсят бариста.

— Не разбирам нищо от тази работа — свих рамене.

— Правиш кафе, наливаш го, поднасяш го на нетърпеливите клиенти. Какво му е трудното?

* * *

Четирийсет и пет минути по-късно двете с Ви бяхме на брега, разхождахме се по дъсчената променада, отлагахме писането на домашните и разсеяно зяпахме витрините. Понеже и двете нямахме работа, а следователно — и пари, просто усъвършенствахме уменията си да зяпаме. Стигнахме в края на пътеката и забелязахме някаква пекарна. Буквално чувах как устата на Ви се пълни със слюнка, докато надничавме през витрината към тавите с понички.

— Мисля, че мина цял час, откакто ядох за последно — оповести тя. — Понички с глазура, дръжте се, идваме. Аз черпя. — Беше четири крачки пред мен и вече отваряше вратата.

— Нали щеше да отслабнеш с десет килограма заради банските. Нали уж имаше едър кокал и искаше да изглеждаш добре с Риксън.

— Ама наистина те бива да скапеш настроението на човек. Какво толкова ще ми навреди една поничка?

Никога не бях виждала Ви да изяжда само една поничка, но си замълчах.

Поръчахме шест понички с глазура и тъкмо се настанихме на маса до прозореца, когато забелязах Скот отвън. Беше долепил челото си до стъклото и се усмихваше. На мен. Изненадах се и малко се сепнах. Повика ме навън с извит показалец.

— Веднага се връщам — казах на Ви.

Тя проследи погледа ми.

— Това не е ли Скоти Хубавеца?

— Не го наричай така. Какво стана със Скоти Пикльото?

— Пораснал е. За какво иска да говори с теб? — По лицето ѝ се изписа нещо като прозрение. — О, не, не. Не може да се разтушаваш с него. Той носи неприятности — сама го каза. Нали щяхме да ти търсим свестен бой скаут?

Преметнах чантата си през рамо.

— Не се разтушавам с него. Какво? — попитах в отговор на погледа, с който тя ме удостои. — Да не очакваш да си седя и да се преструвам, че не го виждам?

Тя разпери ръце:

— Само побързай, иначе поничката ти ще попадне в списъка на застрашените видове.

Излязох навън, завих и се запътих към мястото, където стоеше Скот преди малко. Беше се облегнал на една пейка на алеята, пъхнал палци в джобовете си.

— Оцеля ли след снощи? — попитах.

— Е, тук съм, нали?

Той се усмихна.

— Май не си свикнала на такива вълнения?

Не му напомних, че всъщност той лежеше проснат върху маса за билиард със забита щека на сантиметри от ухото му.

— Съжалявам, че те заряхах — каза Скот. — Явно си намерила кой да те откара.

— Не се притеснявай — троснах се аз и изобщо не си направих труда да прикривам раздражението си. — Вече знам, че не трябва да излизам с теб.

— Ще ти се реванширам. Имаш ли време да хапнем по нещо? — попита той и посочи към ресторанта надолу по алеята. „Алфео“. Преди години бях ходила там с татко и си спомнях, че беше доста скъпичко. Единственото нещо за по-малко от пет долара беше вода. В най-добрия случай — кока-кола. Предвид раздутите цени и компанията — в крайна сметка, последният ми свързан със Скот спомен беше как се опитва да ми вдигне ризата с билиардна щека, — исках просто да се върна и да си изям поничката.

— Не мога. Тук съм с Ви. Какво стана снощи в „Зи“, след като си тръгнах?

— Върнах си парите. — Нещо в тона му ми подсказа, че надали е било толкова просто.

— Нашите пари — поправих го.

— Твоята половина е вкъщи — неопределено отбеляза той. — Ще ти ги донеса довечера.

Да, бе. Имах усещането, че вече е профукал всички пари, че и отгоре.

— Ами онзи тип с червения потник? — попитах.

— Разкара се.

— Изглеждаше доста силен. Ти какво ще кажеш? У него имаше нещо... различно.

Изпитвах го, мъчех се да установя колко знае, но той отговори разсеяно:

— Да, струва ми се. Е, майка ми непрекъснато ми натяква да излизам и да си намеря нови приятели. Не се обиждай, Грей, обаче ти не си мой тип. Рано или късно ще се разкарам. О, не плачи! Спомни си щастливите ни мигове заедно и това ще ти донесе утеха.

— Домъкна ме тук, за да сложиш край на приятелството ни? Как извадих този късмет?

Скот се засмя.

— Мислех да се заема с гаджето ти. Как се казваше? Обаче май само си въобразяваш, че ти е гадже. Никога не съм ви виждал заедно.

— Скъсахме.

Нещо подобно на разкривена усмивка плъзна по лицето му.

— Да, и аз така чух, но исках да видя дали ще потвърдиш.

— Чул си за мен и за Пач?

— Някакво готино маце на име Марси ми каза. Срегнах я на бензиностанцията и тя дойде и ми се представи. Между другото, заяви, че ти си загубенячка.

— Марси ли ти каза за мен и Пач? — Гръбнакът ми се скова.

— Да ти дам ли един съвет? Един съвет като момче на момиче. Забрави за Пач. Продължи напред. Намери някой, който е като теб. Учи, играе шах, събира умрели буболечки... и сериозно си помисли дали да не си боядисаш косата.

— Моля?

Скот се прокашля в шепа, но аз забелязах, че всъщност прикрива усмивката си.

— Да си го кажем направо — червенокоските са бедствие.

— Аз не съм червенокоска — присвих очи.

Сега вече той се ухили широко:

— Можеше и да е по-зле — да имаш оранжева коса. Като вещица.

— С всички ли си такъв гадняр? Затова нямаш приятели.

— Просто съм малко нескопосан.

Вдигнах слънчевите си очила на върха на главата си и го погледнах право в очите.

— За твое сведение, не играя шах и не събирам буболечки.

— Обаче зубкаш. Знам, че е така. Познавам такива като теб. Ти си голяма сухарка. Обичаен случай на обесивно-компулсивно разстройство.

Зяпнах.

— Добре, може и да уча, но не съм скучна — не чак толкова. — Поне се надявах да е така. — Очевидно изобщо не ме познаваш.

— Да-а-а-а.

— Добре — заявих отбранително. — Има ли нещо, което те интересува, но на което според теб никога няма да се навия?

Скот се почеса зад ухото.

— Ходила ли си на надсвирване на групи? Шумна импровизирана музика. Шумна и необуздана тълпа. Скандален секс в тоалетните. Десет пъти повече адреналин, отколкото в „3и“.

— Не — отговорих малко колебливо.

— Ще те взема в неделя вечер. Носи си фалшива лична карта. — Той изви вежди и ме удостои с подигравателна усмивка.

— Няма проблем — отговорих и се помъчих да си придам небрежен вид. Щях да съжалявам, ако отново излезех със Скот, но нямаше просто да си стоя тук и той да ме обижда, че съм скучна. И категорично нямаше да му позволя да ме нарича червенокоска. — Какво да облека?

— Възможно най-малкото в рамките на закона.

Едва не се задавих.

— Не знаех, че толкова си падаш по бандите — казах, след като възстанових дишането си.

— Свирех бас в Портланд в една банда, която се казваше „Гийзър“. Надявам се някоя местна група да ме хареса. Планът е да си потърся такава в неделя вечер.

— Ще бъде забавно — излъгах. — Брой и мен.

Винаги можех да се откажа впоследствие. В момента ме интересуваше само Скот да не ме нарече отново „сухарка“ в лицето.

Разделихме се, а когато се върнах в пекарната, заварих Ви пред моята наполовина изядена поничка.

— Предупредих те — каза тя, когато проследи погледа ми към поничката. — Какво искаше Скоти?

— Покани ме на надсвирване между групи.

— Мили боже!

— За последен път ти казвам, че не се утешавам с него.

— Както кажеш.

— Нора Грей?

Двете с Ви вдигнахме поглед и видяхме, че една от служителките в пекарната е застанала до масата ни. Униформата ѝ се състоеше от лилаво поло и лилава табелка с името — Маделин.

— Извинете, вие ли сте Нора Грей? — попита тя за втори път.

— Да — отговорих, мъчейки се да проумея откъде ми знае името.

Беше притиснала към гърдите си кафеникав плик, който сега ми подаде:

— Това е за вас.

— Какво е? — попитах, поемайки плика.

— Един тип влезе и ме помоли да ви го предам — сви рамене тя.

— Какъв тип? — попита Ви и изпъна шия, за да погледне пред пекарната.

— Вече си тръгна. Каза, че е важно Нора да получи плика. Реших, че е гаджето ви. Един мъж пък изпрати тук цветя и ни помоли да ги поднесем на приятелката му. Тя седеше на масата отзад в ъгъла — посочи момичето и се усмихна. — Още си го спомням.

Пъхнах пръст под капачето на плика и надникнах вътре. Имаше някакво листче и пръстен. Нищо повече.

Вдигнах поглед към Маделин, чиято буза беше изцапана с брашно.

— Сигурна ли сте, че е за мен?

— Мъжът погледна към вас и ми каза: „Предайте го на Нора Грей“. Нали вие сте Нора Грей?

Понечих да бръкна в плика, но Ви положи ръка върху моята.

— Не се сърдете — каза тя на Маделин, — но бихме искали да ни оставите насаме.

— От кого е според теб? — попитах Ви, след като момичето се отдалечи достатъчно.

— Не знам, но цялата настръхнах, когато тя ти донесе плика.

При думите на Ви студени тръпки плъзнаха и по моя гръбнак.

— Смяташ ли, че може да е Скот?

— Не знам. Какво има в плика? — Тя плъзна стола си до моя, за да вижда по-добре.

Извадих пръстена и двете мълчаливо го разгледахме. На мен щеше да ми е широк дори на палеца — беше мъжки пръстен, железен, а горе, където обикновено имаше камък, се виждаше релефен отпечатък — ръка, стисната в заплашителен юмрук. Изпъкналата част на пръстена беше почерняла — явно в някакъв момент беше горяла.

— Какво, за бога... — поде Ви.

Млъкна, когато извадих и листа. С черно мастило пишеше:

„Пръстенът е на Черната ръка. Той уби баща ти.“

ОСМА ГЛАВА

Ви първа скочи от стола си.

Настигнах я на входа на пекарната и двете заедно изхвърчахме на ослепителното слънце навън. Заслонихме очите си с ръка и огледахме тротоара в двете посоки. Притичахме до пясъка и направихме същото. По плажа имаше хора, но не забелязах нито едно познато лице.

Сърцето ми биеше до пръсване и попитах Ви:

— Според теб, това някаква шега ли е?

— Не ми е смешно.

— Скот ли е бил?

— Може би. Беше тук преди малко.

— Или Марси? — Марси беше единственият друг човек, за когото се сещах, способен да прояви подобно безсърдечие.

Ви ме стрелна с остър поглед.

— Злобна шега? Възможно е.

Но дали Марси беше толкова жестока? И би ли си направила труда? Нужно беше много повече от болезнена забележка, подметната мимоходом. Бележката, пръстенът, дори доставката му. Изискваха планиране. А Марси ми изглеждаше като човек, който се отегчава и след пет минути сериозен размисъл.

— Да стигнем до дъното на тази работа — предложи Ви и се запъти обратно към входа на пекарната. Вътре повика Маделин: — Трябва да поговорим. Как изглеждаше този тип? Висок? Нисък? Кестеняв? Рус?

— Носеше шапка и слънчеви очила — отговори Маделин и погледна крадешком другите служители в пекарната, чието внимание Ви беше успяла да привлече. — Защо? Какво има в плика?

— Ще трябва да се постарая повече — осведоми я Ви. — Как точно беше облечен? Имаше ли някакъв надпис на шапката му? Брада или мустаци?

— Не си спомням — заекна момичето. — Носеше черна шапка. Или пък кафява. Струва ми се, че беше обут с джинси.

— Струва ти се?

— Стига — дръпнах Ви за ръката. — Тя не помни. — Погледнах към Маделин: — Благодаря за помощта.

— За помощта ли? Че тя изобщо не ни помогна. Не може да приема пликове от разни непознати и после да не помни как изглеждат.

— Мислела е, че този тип ми е гадже.

Маделин закима енергично:

— Така е! Съжалявам. Реших, че е подарък. Нещо лошо ли имаше в плика? Искате ли да повикам полиция?

— Искаме да си спомниш как изглеждаше онзи психопат — изстреля Ви в отговор.

— С черни джинси! — изстреля внезапно Маделин. — Спомних си, че носеше черни джинси. Почти съм сигурна.

— Почти сигурна? — попита Ви.

Издърпах я навън и я поведох по алеята. След като ѝ дадох достатъчно време да се поохлади, каза:

— Скъпа, много съжалявам за това. Трябваше най-напред аз да погледна в плика. Хората са глупави. А който ти е изпратил този плик, е най-глупавият от всички. Бих го покосила с нинджа звезда, ако можех.

Знаех, че се опитва да разведри обстановката, но мислите ми вече бяха пет крачки напред. Не мислех за смъртта на татко. Бяхме стигнали до една тясна ивица между два магазина и аз дръпнах Ви от алеята и я натиках между сградите.

— Чуй ме, трябва да поговорим. Вчера ми се стори, че видях баща си. Тук, на пристана.

Ви впери поглед в мен, но нищо не каза.

— Беше той, Ви. Сигурна съм.

— Миличка... — започна тя скептично.

— Мисля, че той все още е жив.

Баща ми беше погребан в затворен ковчег. Може да се бе случило недоразумение, да беше станала грешка и през онази нощ да не е загинал моят баща. Може той да беше получил амнезия и затова да не се беше прибрал. Може би нещо друго го спираше... или пък някой...

— Не знам как да го кажа — заяви Ви и погледът ѝ зашари къде ли не, само не към лицето ми. — Той няма да се върне.

— Тогава как ще обясниш онова, което видях? — попитах отбранително, обидена, че тя не ми вярва. В очите ми пареха сълзи, но аз бързо ги прогоних.

— Бил е някой друг. Някой, който прилича на баща ти.

— Ти не беше там. Видях го! — Не исках да съм рязка. Но нямаше да се примиря с фактите. Не и след всичко, което бях преживяла. Преди два месеца се хвърлих от тавана на гимнастическия салон в училище. Знаех, че съм умряла. Не можех да отрека онова, което помнех от онази нощ. Но въпреки това...

Въпреки това днес бях жива.

Имаше шанс и баща ми да е жив. Вчера го видях. Наистина. Може да се е опитвал да се свърже с мен, да ми изпрати послание. Искал е да ми каже, че е жив и да не се отказвам от него.

Ви поклати глава:

— Не го прави.

— Няма да се откажа. Не и докато не узная истината. Трябва да разбера какво се е случило през онази нощ.

— Не, не трябва — категорично отсече Ви. — Остави духа на баща си да почива в мир. Нищо няма да промениш, като се ровиш в миналото — само ще се наложи да го преживееш отново.

Да оставя духа на татко да почива в мир ли? Ами аз? Как щях аз да намеря покой, докато не узная истината? Ви не разбираше. Нейният баща не беше изчезнал необяснимо и жестоко. Нейното семейство не беше разбито. Тя си имаше всичко.

А на мен ми беше останала единствено надеждата.

* * *

Прекарах неделния следобед в бистрото на Енцо в компанията на периодичната таблица, като вложих цялото си внимание в домашното, за да опитам да прогоня мислите за татко и за плика с бележката, че Черната Ръка е виновникът за смъртта му. Сигурно беше жестока шега. Пликът, пръстенът, бележката — нечия извратена представа за шега. Може би Марси, може би Скот. Но честно казано, се съмнявах, че е някой от двамата. Скот звучеше искрено, когато изрази

съболезнованията си към мен и мама. А жестокостта на Марси винаги е била незряла и спонтанна.

Седях пред компютъра и вече бях влязла в интернет, затова пуснах търсене на Черната ръка. Искан да си докажа, че в бележката няма и доза истина. Сигурно някой беше попаднал на пръстена в магазин за вехтории, беше му хрумнала хитрата идея за Черната ръка, проследил ме бе до дъсчената променада и беше помолил Маделин да ми предаде плика. Като обърна поглед назад, не ми се струваше важно, че Маделин не може да си спомни как е изглеждал онзи тип, понеже най-вероятно не той беше инициаторът на противния номер. Истинският извършител сигурно беше спрял някой случаен минувач и му беше дал няколко долара, за да предаде плика. Аз поне така щях да направя. Ако бях извратеняк, който обича да наранява хората.

На монитора се появи страница с линкове за Черната ръка. Първият беше за тайно общество, заподозряно в убийството на австрийския ерцхерцог Франц Фердинанд през 1914 година, станало повод за избухването на Първата световна война. Следващият линк беше към рок група. Черната ръка беше и името на група вампири в ролева игра. И накрая, в началото на двайсети век италианска банда, наречена Черната ръка, беше помела Ню Йорк като вихър. В нито един линк не се споменаваеше Мейн. На нито едно изображение не се виждаше железен пръстен с релефен юмрук.

Ето видя ли, казах си. Лоша шега.

Усетих, че съм се отклонила точно към темата, която не биваше да ме занимава, затова отново забодох поглед в домашното. Трябваше да овладее химическите формули и изчисляването на атомната маса. Предстоеше първото ми лабораторно упражнение по химия, а с Марси за партньор се готвех за най-лошото — допълнителни часове, през които да мъкна мъртвото ѝ тегло. Пресметнах нещо на калкулатора, после старателно преписах отговора в отворената си тетрадка и го повторих наум, за да възпра мислите си за Черната ръка.

В пет часа се обадох на мама, която беше в Ню Хампшър.

— Обаждам се — казах. — Как върви работата?

— Все така. При теб?

— В „Енцо“ съм и се опитвам да уча, но манговият шейк ме разсейва.

— Като те слушам, и аз огладнях.

— Достатъчно, за да се прибереш?

Тя ми отвърна с една от своите „неволни“ въздишки.

— Де да можех. Ще си приготвим вафли и шейкове за късна закуска другата събота.

В шест часа Ви ми звънна и ме уговори да отидем на фитнес. В седем и половина ме остави пред къщата. Тъкмо си взех душ и заставах пред хладилника, за да извадя остатъка от пържените зеленчуци, които мама беше оставила предния ден, преди да замине, когато някой почука силно на входната врата.

Надникнах през шпионката. Отвън Скот Парнел беше направил хипарския знак на мира.

— Надсвирването на бандите! — изрекох на глас и се плеснах по челото. Съвсем бях забравила да му звънна и да откажа ангажимента. Сведох поглед към долнището на пижамата си и изстенах.

След неуспешен опит да бухна мократа си коса, дръпнах резето и отворих.

Скот огледа пижамата ми и установи:

— Забравила си.

— Майтапиш ли се? С нетърпение очаквах този ден, просто малко закъснявам. — Посочих зад рамото си към стълбите: — Отивам да се облека. Ти защо не... претоплиш малко зеленчуци? В една синя кутия в хладилника са.

Взех стълбите по две, затворих вратата на спалнята си и звъннах на Ви.

— Искам веднага да дойдеш — казах й. — Тръгвам за надсвирването заедно със Скот.

— Да не би с този разговор да целиш да ме накараш да ти завиждам?

Долепих ухо до вратата. Скот явно отваряше и затваряше шкафовете в кухнята. Като го познавах, може и да търсеше бира или сънотворни. И в двата случая щеше да остане разочарован, освен ако таблетките ми желязо не предизвикаха у него неоснователно големи надежди.

— Не искам да ми завиждаш, а да не ходя сама.

— Ами кажи му, че не ти се ходи.

— Работата е там... че донякъде ми се ходи. — Нямах представа откъде се беше появило това неочаквано желание. Знаех само, че не

искам да оставам сама тази нощ. Цял ден бях писала домашни, после въртях велоергометра и изобщо не ми се киснеше вкъщи сам-самичка, за да отмятам изпълнените си домашни задължения. През целия ден се държах като добро момиче. Всъщност през целия си живот. Заслужавах да се позабавлявам малко. Скот не беше най-добрият избор, но не беше и най-лошият. — Ще дойдеш ли, или не?

— Трябва да призная, че звучи много по-примамливо, отколкото цяла нощ да спрягам испански глаголи в стаята си. Ще звънна на Риксън и ще видя дали и той иска да дойде.

Затворих и направих бърз преглед на гардероба си. Избрах светъл копринен потник, минипола, чорапи с телесен цвят и ниски обувки като балетни пантофки.

Пръснах парфюм във въздуха и минах през облака за лек грейпфрутен аромат. Запитах се защо изобщо си губя времето със Скот. Животът му беше празен, двамата нямахме нищо общо, а и през повечето ни кратки разговори просто си разменяхме обиди. Освен това и Пач ме беше предупредил да стоя далеч от него. И тогава ми хрумна. Твърде вероятно бе да изпитвам влечение към Скот поради дълбоко скрит мотив, свързан с отмъщение и предизвикателство. И всичко водеше обратно към Пач.

Изглежда можех да направя едно от двете: да си остана у дома и да оставя Пач да диктува живота ми, или да зарежа образа си на примерно момиченце и да се позабавлявам. Макар да не бях склонна да го призная, се надявах Пач да разбере, че съм ходила на надсвирване на групи със Скот. Надявах се мисълта, че съм с друг, да го подлуди.

След като взех решение, наведох глава и изсуших косата си съвсем леко, колкото да оформя къдриците си, и слязох в кухнята.

— Готова ли си? — попита Скот.

За втори път тази вечер ме огледа от глава до пети, но сега се стеснявах повече.

— Добре изглеждаш, Грей — заяви той.

— Ти също — усмигнах му се аз прекалено приятелски, но се чувствах нервна. Което беше странно, тъй като това беше просто Скот. Ние бяхме приятели. Дори приятели не бяхме, а познати.

— Входът е десет долара.

Поколебах се за миг.

— А! Да. Знам. Може ли да спрем на банкомат по пътя?

В сметката си имах петдесет долара за рождения ден. Вече бях решила парите да отидат за кабриолета, но какво толкова, ако изтеглев десет! Ако продължавах да спестявам с тази скорост, сигурно щях да успея да си купя колата преди двайсет и петия си рожден ден.

Скот хвърли една издадена в Мейн шофьорска книжка на кухненския плот с моята снимка от училищния годишник.

— Готова ли си, Марлийн?

Марлийн?

— Не се шегувах за фалшивите документи. Нали сега няма да се откажеш? — Той се ухили, сякаш знаеше точно с колко се е повишило кръвното ми само при мисълта за фалшивите лични документи и сякаш беше готов да заложи всичките си пари, че ще се откажа най-много след пет секунди. Четири, три, две...

Взех фалшивата лична карта от плота.

— Готова съм.

* * *

Скот подкара мустанга през центъра на Колдуотър до другия край на града, после по някакви черни пътища с много завои и накрая през релсите. Спря пред четириетажен склад, целият обрасъл с бурени отвън. Пред вратите имаше дълги опашки. Явно от вътрешната страна прозорците бяха облепени с черна хартия, но в пролуките между тиксото видях пулсираща светлина. Синият неонов надпис над входа гласеше „Девилс Хендбег“.

Бях идвала в тази част на града няколко пъти, в четвърти клас, когато родителите ми ни доведоха двете с Ви в къща на духовете, приготвена за деня на Все светии. Никога не бях влизала в „Девилс Хендбег“, но само като гледах мястото отвън, бях сигурна, че мама определено би предпочела нещата да си останат така. В паметта ми изникна описанието, което ми беше направил Скот. Силна импровизирана музика, шумна и буйна тълпа, скандален секс в тоалетните.

Божичко.

— Ще те оставя тук — спря Скот до тротоара. — Намери ни хубави места. Близко до сцената, в средата.

Слязох и тръгнах към края на опашката. Честно казано, досега не бях ходила в клуб, където се плаща входна такса. Животът ми се състоеше от ходене на кино и по сладкарници в компанията на Ви.

Мобилният ми звънна с мелодията на Ви.

— Алармата за тревога е официално изключена — оповести тя.

— Ви! Страхотно! Къде си?

— Наблизо. Чувам подгръващата група, но виждам само релсите и някакви изоставени фургони.

— На няколко пресечки си. С доджа ли идваш, или пеша?

— С доджа.

— Намери къде да паркираш и ще се видим на входа.

Дръпнах се от опашката, която растеше с всяка минута. Завих зад ъгъла и тръгнах към следите, които беше оставил мустангът на Скот. Тротоарът беше напукан и неравен, занемарен през годините, и понеже уличните лампи бяха малко и нарядко, се налагаше много да внимавам къде стъпвам, за да не се спъна. Складовете надолу по уличката бяха тъмни, а прозорците им приличаха на слепи очи. В края на уличката складовете отстъпваха място на изоставени тухлени къщи, надраскани с графити. Преди стотина години сигурно това е бил най-оживеният квартал на Колдуотър. Вече не. Луната лееше зловеща прозрачна светлина над това гробище от сгради.

Скръстих ръце пред тялото си и тръгнах по-бързо. След две пресечки някакъв силует изникна от мрака.

— Ви? — провикнах се.

Фигурата продължи да върви към мен с наведена глава и пъхнала ръце в джобовете. Не беше Ви, а някакъв мъж, висок и слаб, с широки рамене и смътно позната походка. Не ми беше особено приятно да се разминавам сама с мъж точно тук, затова извадих мобилния от джоба си. Тъкмо се канех да звънна на Ви и да разбера точно къде се намира, когато мъжът мина под една улична лампа. Беше облечен с авиаторското кожено яке на татко.

Заковах се на място.

Той не ми обърна внимание, а се качи по някакво стълбище и хлътна в една от изоставените къщи.

Косъмчетата на шията ми настръхнаха.

— Татко?

Инстинктивно хукнах. Пресякох улицата, без да си направя труда да се огледам за коли, понеже знаех, че няма. Стигнах до къщата, в която бях сигурна, че е влязъл, и опитах да отворя двойната врата. Беше заключена. Дърпах бравите, тропях по крилата на вратата, но нищо. Заслоних очите си с ръце и надникнах през един от прозорците от двете страни на вратата. Вътре не светеше, но различавах мебелите, покрити с бели покривала. Сърцето ми биеше лудешки. Дали татко беше жив? Дали през цялото време е живял... тук?

— Татко! — провикнах се през стъклото. — Аз съм, Нора!

Горе на стълбището в къщата обувките му изчезнаха навътре по коридора.

— Татко! — извиках и задумках по стъклото. — Аз съм тук, навън!

Отстъпих назад с наведена глава и вдигнах поглед към прозорците на втория етаж с надеждата да видя силуета му.

Задният вход.

Тази мисъл изплува в съзнанието ми и аз тутакси реагирах. Хукнах надолу по стълбите и се шумгнах в тесния проход между тази къща и съседната. Разбира се. Задната врата. Ако беше отключена, щях да вляза вътре при татко...

Ледена тръпка докосна тила ми. После се спусна надолу по гръбнака ми и мигом ме парализира. Стоях в края на прохода, приковала очи към задния двор. На вятъра покорно се поклащаха клони. Отворената порта скърцаше на пантите си. Съвсем бавно отстъпих назад — не възнамерявах да се доверя на покоя. Нямаше да повярвам, че съм сама. И преди се бях чувствала така и това винаги означаваше опасност.

Нора, не сме сами. Има и още някой. Върни се.

— Татко? — прошепнах, а мислите ми се стрелкаха във всички посоки.

Иди да намериш Ви. Трябва да се махнеш! Пак ще те открия. Побързай!

Пет пари не давах какво казва — нямаше да си тръгна. Не и преди да разбере какво става. Не и преди да го видя. Как можеше да очаква да си тръгна? Той беше тук. У мен забълбука облекчение и радостно вълнение, което засенчи страха ми.

— Татко? Къде си?

Нищо.

— Татко? — опитах отново. — Няма да си тръгна.

Този път получих отговор.

Задната врата е отключена.

Докоснах главата си, понеже усещах как думите отекуват вътре. Този път гласът му прозвуча различно, но не достатъчно, за да ме накара да се замисля по-сериозно. Малко по-студено, може би? Малко по-остро?

— Татко? — прошепнах съвсем тихичко.

Вътре съм.

Гласът му вече беше по-силен, истински. Не звучеше само в главата ми, а и в ушите. Обърнах се към къщата, напълно уверена, че татко се е обадил през един от прозорците. Слязох от покритата с плочи пътека и колебливо поставих длан на рамката. Отчаяно исках да съм с него, но в същото време цялата настръхнах — предупреждение, че може и да е номер. Капан.

— Татко? — Гласът ми потрепери. — Страх ме е.

От другата страна на стъклото една ръка се докосна до моята, пет пръста прилепнаха към моите. Златната брачна халка на татко беше на безименния пръст на лявата му ръка. Кръвта ми забушува толкова силно, че свят ми се зави. Той беше. Татко беше на сантиметри от мен. Жив.

Влез вътре. Нищо няма да ти направя. Влез, Нора.

Настоятелността му ме изплаши. Задрасках по стъклото, опитвайки се да напипам ключалката, обзета от отчаяно желание да го прегърна, да не го пусна пак да си тръгне. По бузите ми рукнаха сълзи. Зачудих се дали да не хукна към задната врата, но не можех да го оставя дори за секунди. Не можех отново да го изгубя.

Притиснах длан към стъклото още по-силно.

— Тук съм, татко!

Този път стъклото се заскрежи от допира ми. Тънички ледени жилки се разклониха по прозореца с чупливо пукане. Дръпнах се рязко от внезапния студ, който плъзна по ръката ми, но кожата ми бе залепнала за стъклото и бе замръзнала. Изписах и опитах да се освободя с помощта на другата си ръка. Дланта на татко разтопи стъклото и стисна моята, за да не избягам. Той ме дръпна рязко,

тухлите закачиха дрехите ми, ръката ми невъзможно хлътна в прозореца. В мен се втрени собственото ми ужасено отражение, устата ми зина в смаян писък. Единствената мисъл в главата ми беше, че това не може да е татко.

— Помощ! — извиках. — Ви! Чуваш ли ме? Помощ!

Мятах се неистово, опитвайки да се освободя чрез тежестта на тялото си. Остра болка плъзна по ръката ми, която той стискаше, и в съзнанието ми избухна осезаем образ на нож — сякаш главата ми се разцепи на две. По ръката ми пробяга огън — той ме намушка.

— Престани! — изпищях. — Боли!

Кръв.

Усетих как присъствието му се нагъва в съзнанието ми, как собственото му зрение замъглява моето. Навсякъде имаше кръв. Черна и хлъзгава... и моя. В гърлото ми се надигна жлъчка.

— Пач! — изкрещях в нощта с неподправен ужас и бездънно отчаяние.

Ръката около моята се разтвори и аз се строполих заднишком на земята. Инстинктивно притиснах ранената си ръка към ризата, за да спра кървенето, но за мое смайване кръв нямаше. Нито порязано.

Жадно поех въздух и вдигнах поглед към прозореца. Беше съвсем непокътнат и в него се отразяваше дървото зад мен, което се поклащаше напред-назад в нощния въздух. Бързо се изправих на крака и, залитайки, тръгнах по тротоара. Хукнах по посока на „Девилс Хендбег“, като през няколко крачки се озъртах назад. Очаквах да видя как баща ми — или неговият двойник — излизат от някоя къща с нож в ръка, но тротоарите си останаха безлюдни.

Извърнах се напред, за да пресека улицата, и я видях половин секунда, преди да се блъсна в нея.

— Ето те и теб — каза Ви и протегна ръка да ме успокои, понеже аз едва не се разкрещях. — Разминали сме се. Стигнах до „Девилс Хендбег“ и се върнах, за да те потърся. Добре ли си? Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще повърнеш.

Не исках да стоя повече на ъгъла на улицата. Докато размишлявах над случилото се в къщата, нямаше как да не си спомня как блъснах Чонси с доджа. Малко след това колата бе възстановила нормалното си състояние и от инцидента не беше останала и следа.

Този път обаче беше лично. Ставаше дума за баща ми. Очите ми горяха, челюстта ми трепереше, докато говорех.

— Аз... пак ми се стори, че видях татко.

Ви ме обгърна с ръце.

— Миличка.

— Знам, не е било наистина. Не е било наистина — повторих, опитвайки се да се успокоя. Примигнах няколко пъти, понеже сълзите замъгляваха очите ми. Обаче имах чувството, че е било съвсем истинско. Съвсем...

— Искаш ли да поговорим за това?

Какво имаше да говорим? Преследвах ме привидения. Някой бърникаше в мозъка ми. Играеше си с мен. Паднал ангел? Нефилим? Призракът на баща ми? Или пък собственото ми съзнание ме предаваше? Не за пръв път си въобразявах, че съм видяла баща си. Мислех, че той се опитва да се свърже с мен, но може би беше механизъм за самозащита. Може би съзнанието ми ме караше да виждам неща, които отказвах да приема, че са си отишли завинаги. Запълвах празнината, защото така ми беше по-лесно, отколкото да се откажа.

Каквото и да се беше случило там, не беше реално. Това не беше баща ми. Той никога не би ме наранил. Той ме обичаше.

— Хайде да се връщаме в „Девилс Хендбег“ — казах и въздъхнах безсилно. Исках колкото се може по-бързо да се отдалеча от къщата. Отново си казах, че когото и да бях видяла там, не е баща ми.

Думкането на барабаните и воят на китарите се засили, когато наближихме, и макар паниката трудно да ме пускаше, усетих, че сърцето ми постепенно успокоява ритъм. Имаше нещо успокоително в мисълта да се изгубя сред стотиците топли тела, натъпкани в склада.

Въпреки случилото се не исках да си отивам и не исках да оставам сама. Исках да се пхна наред тълпата. В множеството беше силата.

Ви стисна китката ми и ме накара да спра.

— Тази ли е, която си мисля?

На половин пресечка пред нас Марси Милар се качваше в нечия кола. Тялото ѝ изглеждаше излято в малко парче черен плат, който беше толкова къс, че се виждаха ръбът на чорапите и жартиерите ѝ. Високи черни ботуши над коляното и черна мека шапка допълваха

тоалета. Не тоалетът ѝ обаче привлече вниманието ми, а колата. Беше черен джип „Командър“. Двигателят запали и джипът потегли, зави и се изгуби от поглед.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ама че откачена работа — прошепна Ви. — Видя ли това? Наистина ли Марси се качи в джипа на Пач?

Отворих уста да отговоря нещо, но имах чувството, че някой е напъхал ноктите си в гърлото ми.

— Само на мен ли ми се стори — продължи Ви, — или червените й бикини наистина се подаваха от роклята?

— Това не беше рокля — отбелязах и се облегнах на сградата, за да запазя равновесие.

— Стараех се да звуча оптимистично, но имаш право. Това не беше рокля. Беше корсет, опънат надолу по кльощавата й фигура. Само заради гравитацията не се вдигаше обратно на кръста й.

— Ще повърна — казах, а усещането за впитите в гърлото ми нокти се разпростря до корема ми.

Ви натисна раменете ми и ме принуди да седна на тротоара.

— Дишай дълбоко.

— Той излиза с Марси. — Беше толкова ужасно, че направо не беше за вярване.

— Марси му се слага — каза Ви. — Това е единствената причина. Тя е прасе. Плъх.

— Той ми каза, че между тях няма нищо.

— Пач е много неща, но със сигурност не е честен.

Погледнах невярващо надолу по улицата, където беше изчезнал джипът. Усетих необяснимо желание да се втурна подире им и да направя нещо, за което се надявах да съжалявам — например да удуша Марси с глупавите й червени бикини.

— Не си виновна — успокой ме Ви. — Този кретен се възползва от теб.

— Трябва да се прибера — казах сковано.

В този момент една полицейска кола спря пред входа на клуба. Висок и слаб полицай с черен панталон и бяла риза слезе на улицата. Навън беше доста тъмно, но веднага го разпознах. Детектив Басо. И

преди бях попадала в неговата юрисдикция, но сега нямах желание да повтаряме представлението. Особено след като бях почти сигурна, че не съм в списъка на любимците му.

Детектив Басо си проправи път до началото на опашката, показва значката си на бияча пред входа и влезе вътре, без да забавя крачка.

— Уха! — възкликна Ви. — Този ченге ли беше?

— Да, и е твърде възрастен, така че не си го и помисляй. Искам да се прибирам. Къде си паркирала?

— Не ми се струва много над трийсетте. Откога трийсет са много?

— Казва се детектив Басо. Разпитва ме след инцидента с Джулс в училището. — Много ми харесваше, че продължавам да го наричам инцидент, а не каквото си беше всъщност. Опит за убийство.

— Басо. Харесва ми. Кратко и секси точно като моето име. Обискира ли те?

Метнах ѝ кос поглед, но тя продължаваше да гледа към входа, където се бе изгубил той.

— Не, разпита ме.

— Нямам нищо против да ми сложи белезници. Само не казвай на Риксън.

— Да вървим. След като има полиция, ще се случи нещо лошо.

— На мен ми харесва — отбеляза Ви, хвана ме под ръка и ме помъкна към входа на склада.

— Ви...

— Вътре има сигурно двеста човека. Тъмно е. Басо няма да те забележи сред тълпата, ако изобщо те помни. Сигурно те е забравил. Освен това няма да те арестува — не си направила нищо незаконно. Е, освен онази работа с фалшивите документи за самоличност, но всички го правят. А ако наистина иска да претърси навсякъде, да си беше довел подкрепление. Едно ченге не може да се оправи с цялата тази тълпа.

— Откъде знаеш, че имам фалшиви документи?

Тя ме изгледа с поглед, който казваше „за тъпа ли ме вземаш“.

— Тук си, нали?

— Как смяташ да влезеш?

— Както и ти.

— Имаш фалшиви документи за самоличност ли? — Не можех да повярвам. — И от кога?

Ви ми намигна.

— Риксън го бива не само в целувките. Хайде, да вървим. Понеже си добра приятелка, дори не би ти хрумнало да ме накараш да избягам от къщи и да наруша наказанието си за едното нищо. Особено след като вече се обадох на Риксън и той идва.

Изстенах. Само че вината не беше на Ви. Аз бях решила, че е добра идея да дойдем тук тази вечер.

Опашката се придвижваше бързо, изливаше се в сградата и противно на здравия си разум платих входната такса и последвах Ви в тъмното, вмирисано и задушно помещение. В известен смисъл ми се стори странно приятно да съм заобиколена от мрак и от шум. Музиката беше твърде силна, за да мога да мисля, което означаваше, че дори да исках, не можех да се съсредоточа върху Пач и какво прави той в този момент с Марси.

Отзад имаше боядисан в черно бар, с метални столчета и висящи от тавана лампи. Двете с Ви заехме последните две свободни столчета.

— Документи? — попита типът зад бара.

Ви поклати глава:

— Диетична кола, моля.

— За мен чери кола — поръчах.

Ви ме смушка в ребрата и се наведе настрани.

— Видя ли това? Поиска ни документите. Страхотно, нали? Обзалагам се, че е искал да разбере как се казваме, но се е срамувал да попита.

Барманът напълни две чаши и ги плъзна по плота, а те спряха точно пред нас.

— Готин номер — надвика Ви музиката.

Той ѝ показа среден пръст и се насочи към следващия клиент.

— И бездруго беше прекалено нисък за мен — каза тя.

— Да си виждала Скот? — попитах и се поизпънах на високото си столче, мъчейки се да надникна над тълпата. Беше имал достатъчно време да паркира, но не го виждах. Може пък да не е искал да използва платения паркинг и да е отишъл по-надалеч, за да си намери безплатно място. И все пак. Ако не беше паркирал на три

километра оттук, което ми се струваше малко вероятно, вече би трябвало да се е върнал.

— Опа! Познай кой влезе току-що. — Ви беше вперила поглед някъде над рамото ми и изражението ѝ стана мрачно и свъсено. — Марси Милар, ето кой.

— Нали си тръгна! — Бодна ме гняв. — Пач с нея ли е?

— Не.

Изпънах рамене и се поизправих на стола.

— Спокойна съм. Мога да се справя. Най-вероятно тя изобщо няма да ни забележи. Ако ни забележи, няма да дойде да си говорим. — И макар изобщо да не го вярвах, добавих: — Вероятно има някакво извратено обяснение защо се е качила в джипа му.

— Както има извратено обяснение и защо носи шапката му ли?

Залепих длани на бар плота и се завъртях. И наистина, Марси си пробиваше с лакти път през тълпата, а русата ѝ опашка се подаваше под шапката на Пач. Ако и това не беше доказателство, че са заедно, не знам какво беше.

— Ще я убия — казах на Ви, се обърнах отново към бара и грабнах чери колата си, понеже усещах как лицето ми пламва.

— Разбира се. И скоро ще имаш шанс, понеже тя идва насам.

След малко Марси изгони човека до мен от мястото му и се настани на столчето. Свали шапката на Пач, разтърси коса, после притисна шапката към лицето си и вдъхна дълбоко.

— Мирише забележително, нали?

— Ей, Нора — обади се Ви, — Пач нямаше ли въшки миналата седмица?

— На какво ли ухае? — попита риторично Марси. — На прясно окосена трева? На екзотична подправка? Или пък... на мента?

Стоварих чашата си малко по-силно от нужното и питието ми се разля на бара.

— Много екологично от твоя страна — каза Ви. — Да рециклираш боклука на Нора.

— Готин боклук е по-добре от дебел боклук — отбеляза Марси.

— Ето ти да видиш кой е дебел! — каза Ви, грабна моята чери кола и се прицели към Марси. Но в този момент някой от тълпата блъсна Ви в гръб и вместо да полети право към Марси, колата поля и трите ни.

— Гледай какво направи! — Марси скочи от столчето си и го събори. Посочи към мокрия си скут. — Тази рокля е „Бебе“. Имаш ли представа колко струва? Двеста долара!

— Е, вече не струва толкова — отсече Ви. — И не разбирам защо се оплакваш. Бас ловя, че си я откраднала.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

— При теб всичко е на показ. А аз виждам евтин боклук. Нищо не е по-евтин боклук от откраднатата стока.

— Нищо не е по-гнусно от двойна брадичка.

Очите на Ви се превърнаха в две цепки.

— Мъртва си. Чуваш ли? Мъртва.

Марси отмести поглед към мен.

— Между другото, Нора, сигурно ще ти е интересно да научиш. Пач ми каза, че е скъсал с теб, понеже не се държиш достатъчно мръснишки.

Ви цапардоса Марси по главата с чантата си.

— Това пък какво беше? — писна Марси и се хвана за главата.

Ви я плесна и през другото ухо. Марси залитна назад със замъглен поглед, но бързо присви очи.

— Ти, малка... — поде тя.

— Престанете! — викнах, застанах между двете и изпънах ръце. Бяхме привлекли вниманието и хората бяха започнали да се присламчват по-наблизо, заинтригувани от вероятността да се разрази женски бой. Пет пари не давах какво ще стане с Марси, но Ви беше друга работа. Ако се сбиеше, най-вероятно детектив Басо щеше да я закара в участъка. Като се има предвид, че се е измъкнала от къщи тайно, арестът едва ли щеше да ѝ помогне пред родителите ѝ. — Хайде, престанете. Ви, отивай в доджа. Ще се видим навън.

— Тя ми каза, че съм дебела. Заслужава да умре. Сама го каза. — Ви дишаше накъсано.

— Как точно планираш да ме убиеш? — подразни я Марси. — Като седнеш отгоре ми?

И тогава се разрази бурята. Ви грабна кока-колата си от бара и вдигна ръка, за да се прицели. Марси се обърна, за да избяга, но в бързината се спъна назад в катурнатото столче и се стовари на пода. Аз се завъртях към Ви с надеждата да предотвратя насилието, но някой ме

ритна в коляното отзад. Паднах и преди да усетя какво става, Марси ме възседна.

— Това е, задето ми открадна Тод Беро в пети клас — каза тя и ме фрасна в окото.

Изстенах и притиснах окото си.

— Тод Беро ли? — провикнах се. — За какво говориш? Това беше в пети клас?

— На ти, задето публикува онази моя снимка с огромната пъпка на брадичката в „и-Зайн“ миналата година.

— Не бях аз!

Добре де, може и да имах пръст във фотосесията, но не бях само аз. Пък и как може Марси да ми държи сметка за това сега? След цяла година — не беше ли прекалено?

— И още, мръснице... — кресна тя.

— Ти си луда! — Този път блокирах удара и успях да докопам крака на най-близкото столче до бара и да го съборя върху нея.

Марси избута столчето. Преди да успее да стъпя ма крака, тя грабна питието на един от зяпачите, и го изля върху мен.

— Око за око — изсъска тя. — Ти ме унижи и аз те унижих.

Изтрих кока-колата от очите си. Дясното ми око пулсираше от болка там, където ме бе ударила Марси. Усетих синината да плъзва под кожата ми и да ме татуира в синьо и лилаво. От косата ми капеше кока-кола, най-хубавата ми блуза беше скъсана и се чувствах обезсърчена, пребита... и отхвърлена. Пач се бе преориентирал към Марси Милар. А тя току-що беше подчертала този факт.

Чувствата ми не са извинение за онова, което направих после, но определено бяха катализатор. Не умеех да се бия, но стиснах юмруци и фраснах Марси в челюстта. За миг изражението ѝ застина слисано. Тя се дръпна от мен, хвана челюстта си с две ръце и зяпна. Вдъхновена от малката си победа, се метнах към нея, но спрях, понеже някой ме хвана под мишниците и ме повдигна.

— Веднага се махай от тук — прошепна Пач в ухото ми и ме помъкна към вратата.

— Ще я убия! — заявих, мъчейки се да се освободя от ръцете му.

Край нас се събра тълпа от хора, които крещяха: „Бой! Бой! Бой!“. Пач ги избута настрани и ме помъкна. Зад Пач Марси се изправи и ми показа среден пръст. Усмивката ѝ беше самодоволна,

веждите — високо извити. Посланието беше ясно: ето толкова струваш.

Пач ме предаде на Ви, после се върна и стисна Марси за ръката. Преди да успее да видя къде я води, Ви ме задържа към най-близкия изход. Излязохме от уличката.

— Колкото и да ми беше забавно да те гледам как се биеш с Марси, реших, че не си струва да прекараш нощта в затвора — каза тя.

— Мразя я! — Гласът ми още звучеше истерично.

— Детектив Басо си проправяше път през тълпата, когато Пач те вдигна. Реших, че това е най-подходящият момент да се намеся.

— Той къде заведе Марси? Видях, че Пач я стисна.

— Има ли значение? Дано и двамата да ги натикат в ареста.

Обувките ни скърцаха по чакъла, докато тичахме по улицата към колата на Ви. Синьо-червените светлини на полицейската патрулка минаха покрай уличката и двете с Ви се долепихме до склада.

— Е, беше вълнуващо — отбеляза тя, след като се заключихме в доджа.

— О, да, несъмнено — процедих през зъби.

Ви близна ръката ми.

— Вкусна си. Толкова миришеш на чери кола, че направо ожаднях.

— Не съм виновна! Ти изля колата върху Марси! Ако не беше ти, изобщо нямаше да се сбием!

— Да се сбиете ли? Ти просто си лежеше и тя те маризеше! Да беше оставила Пач да те научи на някои хватки, преди да късаш с него.

Мобилният ми телефон звънеше и аз го извадих от чантата си.

— Какво? — обадох се рязко. Никой не отговори и аз си дадох сметка, че съм толкова ядосана, че не съм различила сигнала за есемес от звъна на обаждане.

На екранчето ме чакаше непрочетено съобщение от непознат номер — „Остани си вкъщи тази вечер“.

— Плашещо е — отбеляза Ви, която се наведе настрани и прочете съобщението. — На кого си давала телефона си?

— Сигурно е грешка. Най-вероятно съобщението е за някой друг. — Разбира се, мислех за къщата и за татко, и за видението, че ми реже ръката.

Хвърлих мобилния в отворената чанта в краката си, наведох глава и я обхванах с ръце. Окото ми пулсираше. Бях изплашена, сама, обърквана и всеки момент щях да ревна неудържимо.

— Може да е от Пач — предположи Ви.

— Досега не ми е звънил от непознат номер. Някаква грешка е. — Само да можех да си повярвам. — Хайде да тръгваме. Трябва да взема тилебол.

— Според мен трябва да се обадим на детектив Басо. Полицията страшно си пада по такива истории за преследвачи.

— Искаш да му се обадим, за да флиртуваш с него.

Ви даде на скорост.

— Просто се опитвам да ти помогна.

— Трябваше да ми помогнеш преди десет минути, когато изля чашата си върху Марси.

— Поне имах достатъчно смелост да го направя.

Завъртях се на седалката и я изгледах тежко.

— Да не ме обвиняваш, че не съм й се опънала?

— Тя ти открадна гаджето, нали? Марси адски ме плаши, но ако беше откраднала моето гадже, щях да я накарам да си плати.

Посочих улицата с изопнат показалец:

— Потегляй!

— Знаеш ли какво? Наистина ти трябва ново гадже. Трябва ти малко старомодно натискане, за да поомекнеш.

Защо всички си мислеха, че ми трябва ново гадже? Не ми трябваше ново гадже. Последния път ми беше предостатъчен. Единственото, което може да ти докара едно гадже, е разбито сърце.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Един час по-късно бях хапнала сухари, намазани със сирене крема, почистих кухнята и погледах малко телевизия. В едно тъмно кътче на съзнанието си бях успяла да забравя за съобщението по телефона, което ме предупреждаваше да си остана у дома. По-лесно ми беше да го пренебрегна като грешка или шега, докато бях на сигурно място в колата на Ви, но сега, когато останах сама, вече изобщо не бях толкова сигурна. Реших да си пусна Шопен, за да наруша тишината, но пък ми се щеше и да чувам добре. Изобщо не ми се искаше някой да се промъкне тайно...

Стегни се, наредих си. Никой няма да се промъкне.

След малко, когато вече нямаше нищо за гледане по телевизията, се качих в спалнята си. Стаята си беше наред, затова се заех да подреда дрехите в гардероба си по цвят, та да съм заета с нещо и да не заспивам. Задремех ли, щях да съм много уязвима, а исках да отложат този момент колкото може повече. Избърсах праха от бюрото, после подредих книгите по азбучен ред. Убеждавах се, че нищо няма да се случи. Най-вероятно утре щях да се събудя и да осъзная колко параноично съм се държала.

Но пък имаше вероятност есемесът да е от човек, който иска да ми пререже гърлото, докато спя. В такава зловеща нощ нищо не беше прекалено налудничаво.

Малко по-късно се събудих в тъмното. Завесите в другия край на стаята се издуваха, когато струята на електрическия вентилатор се завъртеше към тях. Въздухът беше много топъл и аз имах чувството, че потникът и късите панталонки на пижамата ми са прилепнали за кожата, но толкова се бях увлякла да си представям най-лошия възможен сценарий, че дори не ми хрумваше да отворя прозореца. Отместих поглед настрани и примигнах, опитвайки се да видя колко е часът. Малко преди три.

В дясната половина на главата ми отекуваше гневно думкане, окото ми беше подуто и почти затворено. Светнах всички лампи в

къщата, отидох боса до фризера, извадих леда и взех едно пликче. Събрах смелост да се погледна в огледалото в банята и изстенах. Ярко моравя синина се спускаше от веждата към скулите ми.

— Как допусна да се случи това? — попитах отражението си. —
Защо позволи на Марси да те набие?

Изсипах последните две капсули тилебол от шишенцето в банята, глътнах ги и се сгуших в леглото. Ледът боцкаше кожата около окоето ми и аз цялата се разтреперих. Докато чаках да усетя действието на тилебола, се борех да прогоня от съзнанието си сцената как Марси се качва в джипа на Пач. Картината обаче упорстваше, пренавиваше се до началото и се пускаше отново. Въртях се и се мятах, дори покрих главата си с възглавницата, за да задуша образа, обаче той отново изникна дразнещо.

Около час по-късно мозъкът ми се изтощи да премисля всички изобретателни начини да убия Марси и Пач и аз отново заспах.

* * *

Събудих се от шума на ключалката.

Отворих очи, но ограниченото ми зрение беше допълнително затруднено от черно-бялата картина като в съня ми за Англия отпреди стотици години. Примигнах, за да прогоня образа и да си възвърна обичайното зрение, но светът ми си остана в цветовете на пушека и на леда.

Долу входната врата се отвори с тихо скърцане.

Мама щеше да се върне чак в събота сутринта, значи беше някой друг. Някой, на когото изобщо не му беше мястото тук.

Огледах крадешком стаята, за да видя какво бих могла да използвам като оръжие. Върху нощното шкафче имаше няколко малки снимки в рамки и евтина нощна лампа.

По дъсчения под във фойето се разнесоха тихи стъпки. След секунди стъпките поеха по стълбите. Натрапникът изобщо не спираше да се послуша дали някой не го е чул. Прекрасно знаеше къде отива. Тихо станах от леглото и вдигнах от пода чорапогащника си. Стиснах го в ръце и долепих гръб до стената точно до вратата на спалнята си, а

по кожата ми избиха капчици пот. Беше толкова тихо, че чувах дишането си.

Той влезе в стаята и аз увих единия крачол на чорапогащника около гърлото му и задърпах назад с всичка сила. Сборичкахме се, после тялото ми политна рязко напред и се озовах лице в лице с Пач.

Той отмести поглед от чорапогащника, който ми беше отнел, към мен.

— Ще ми обясниш ли?

— Какво търсиш тук? — попитах, дишайки учестено. Можех да събера две и две. — Ти ли ми изпрати съобщението да си остана вкъщи днес? От кога имаш нов номер?

— Наложих се да си открия. Трябваше ми сигурна линия.

Не исках да знам. Що за човек трябва да си да се обграждаш с цялата тази тайнственост? Кого подозираше Пач, че ще подслушва разговорите му? Архангелите ли?

— Да ти е хрумвало да почукаш? — попитах, а сърцето ми все още биеше като лудо. — Взех те за друг.

— Друг ли очакваше?

— Ами да! — Психопат, който ми изпраща анонимни есемеси и ми нарежда да стоя на разположение.

— Минава три часът — отбеляза Пач. — Когото и да чакаш, явно не е особено интересен, след като си заспала. — Той се усмихна. — Ти спиш. — Заяви го доволно. Може би дори с облекчение, сякаш нещо, което го е озадачавало, най-сетне се бе изяснило.

Примигнах. Спях ли? Какви ги дрънкаше? Чакай. Ама разбира се. Това обясняваше защо цветовете бяха изчезнали и виждах всичко в черно и бяло. Пач не беше в спалнята, а в съня ми.

Само че сънувах ли го, или той знаеше, че е тук? Един и същ съм ли сънувахме?

— За твое сведение, съм заспала, докато чаках... Скот.

— Представа нямах защо го казвам — просто устата ми не послуша разума.

— Скот — повтори той.

— Не започвай. Видях Марси да се качва джипа ти.

— Имаше нужда някой да я откара.

Вдигнах ръце на хълбоците си.

— Нужди имала значи.

— Не такива нужди — бавно поясни той.

— Да, бе, разбира се. Какъв цвят бяха бикините й? — Беше изпитание и се надявах той да се провали.

Пач не отговори, но погледът му ми показва, че не е издържал изпитанието.

Ядосано се запътих към леглото, грабнах възглавницата и го замерих с нея. Той отстъпи встрани и възглавницата се удари в стената.

— Ти ме излъга — отсякох. — Каза ми, че между теб и Марси няма нищо, но когато между двама души няма нищо, те не си разменят дрехите и не си влизат в колите посред нощ, облечени почти само с бельо! — Изведнъж си дадох сметка за собственото си облекло, точно за почти пълната му липса. Стоях на метри от Пач само по късо потниче и къси панталонки. Е, какво да се прави!

— Да си разменят дрехи ли?

— Беше сложила шапката ти!

— Прическата й не беше сполучлива.

Зяпнах.

— Това ли ти каза? И ти се върза?

— Не е толкова лоша, колкото я изкарваш.

Не можех да повярвам, че го казва.

— Не толкова лоша ли? — посочих окото си с пръст. — А това виждаш ли? Заради нея е! Какво изобщо търсиш тук? — попитах отново, вече направо бясна.

Пач се облегна на бюрото и скръсти ръце.

— Дойдох да проверя как си.

— Пак ще повторя, окото ми е насинено, но благодаря, че попита.

— Искаш ли лед?

— Искам да се махнеш от съня ми. — Взех още една възглавница от леглото и яростно я запокитих към него. Този път го улучих.

— Насинено око в „Девилс Хендбег“. Двете вървят ръка за ръка. — Той ми хвърли възглавницата обратно, сякаш за да подчертае думите си.

— Да не би да защитаваш Марси?

— Не се налага — поклати глава той. — Тя се справя и сама. Обаче ти...

— Вън — посочих му вратата.

Той не помръдна, затова се доближих до него и го блъснах с възглавницата.

— Казах да се махаш от съня ми, лъжлив и предателски...

Той измъкна възглавницата от ръцете ми и ме побутна заднишком, докато не се долепих до стената, а мотоциклетните му боти не застанаха точно до стъпалата ми. Поех си въздух, за да довърша изречението си и да го нарека с най-обидните думи, които знам, но Пач хвана ластика на панталонките и ме придърпа още по-наблизо. Очите му бяха течно черно, дишането — бавно и дълбоко. Останах така — между него и стената, — и сърцето ми затупка бързо, когато усетих тялото му и вдъхнах мириса му на кожа и мента. Вбесих се, понеже съпротивата ми започна да се топи.

Изведнъж, в плен единствено на желанието, стиснах ризата му с пръсти и го дръпнах към себе си. Толкова беше приятно отново да съм близо до него. Пач страшно ми липсваше, но до този момент не си давах сметка.

— Не ме карай да съжалявам — казах задъхано.

— Досега не си съжалявала. — Той ме целуна и аз откликнах толкова жадно, че сигурно устните щяха да ме болят после. Зарових пръсти в косата му и се вкопчих в него. Целувах го ненаситно, настървено. Всички объркани и сложни чувства, които изпитвах, откакто се бяхме разделили, отшумяха, когато се отдадох на безумната и непреодолима нужда да бъда с него.

Той плъзна ръце под горнището ми и умело обхвана кръста ми, за да ме придържа срещу себе си. Бях притисната в капан между тялото му и стената, борех се с копчетата на ризата му и кокалчетата на пръстите ми докосваха твърдите мускули под плата.

Смъкнах ризата от раменете му и затръшнах вратата пред здравия си разум, който ме предупреждаваше, че допускам огромна грешка. Не исках да се слушам, боях се какво ще намеря от другата страна. Знаех, че така сигурно само ще си навлека още болка, но не можех да му устоя. Мислех само, че ако Пач е в съня ми, цялата тази нощ ще си остане тайна. Архангелите не можеха да ни видят. Тук всичките им правила ставаха на пух и прах. Можехме да правим каквото искаме и те никога нямаше да узнаят. Никой нямаше да разбере.

Пач ми помогна, издърпа ръцете си от ръкавите и метна ризата настрана. Плъзнах ръце по идеално оформените му мускули, които изпратиха безумна тръпка по тялото ми. Знаех, че той не усеща физически нищо, но си повтарях, че сега го води любовта. Любовта му към мен. Не можех да си позволя да мисля за неспособността му да усеща докосването ми, нито за това колко много или колко малко означава тази среща за него в действителност. Просто го желяех. Сега.

Той ме повдигна и аз обвих крака около кръста му. Забелязах, че стрелна поглед към тоалетката, после към леглото и сърцето ми се преметна от желание. Рационалните мисли ме бяха напуснали. Знаех само, че съм готова на всичко, само и само да остана на гребена на тази страст. Всичко се случваше толкова бързо, че дивата увереност накъде сме се запътили поддейства като балсам за студения и разрушителен гняв, който бълбукаше близо до повърхността миналата седмица.

Това беше последната ми мисъл, преди връхчетата на пръстите ми да докоснат мястото, където крилете на Пач се съединяваха на гърба му.

Преди да успея да спра, спомените му светкавично ме засмукаха.

* * *

Мирисът на кожа и гладкото хлъзгаво докосване до долната част на бедрата ми подсказа, че съм в джипа на Пач още преди очите ми да са напълно привикнали с мрака. Седях на задната седалка, Пач беше на волана, а Марси — на предната седалка. Беше облечена със същата копринена рокля и високи ботуши, с които я бях видяла преди по-малко от три часа.

Значи е тази вечер. Паметта на Пач ме бе върнала само няколко часа по-назад.

— Тя ми съсипа роклята — оплака се Марси, подръпвайки прилепналата към краката ѝ материя. — Направо измръзвам и воня на чери кола.

— Искаш ли якето ми? — попита Пач, без да откъсва очи от пътя.

— Къде е?

— На задната седалка.

Марси откопча колана си, опря коляно на конзолата на скоростния лост и взе коженото яке на Пач от седалката до мен. Когато отново се извърна напред, свали роклята си и я пусна на пода до краката си. Остана само по бельо.

Задавих се от смайване.

Тя пхна ръце в ръкавите на Пач и дръпна ципа на якето.

— Следващата наляво — нареди му тя.

— Знам пътя до къщата ти — каза той и зави надясно.

— Не искам да се прибирам. След две пресечки завий наляво.

Само че след две пресечки Пач продължи направо.

— Е, изобщо не си забавен — нацупи се Марси. — Не си ли поне малко любопитен къде исках да отидем?

— Късно е.

— Отказваш ли ми? — попита тя хладно.

— Ще те откарам, после се прибирам.

— Защо не може да дойда?

— Може би някой ден — отвърна Пач.

Нима, прииска ми се да го срежа. На мен дори така не отговаряше!

— Не е много конкретно — подсмихна се Марси, качи стъпалата си на таблото и демонстрира краката си.

Пач не каза нищо.

— Тогава утре вечер — заяви Марси. Замълча и после продължи с кадифен гласец: — Едва ли имаш друг ангажимент. Знам, че Нора е скъсала с теб!

Пач стисна по-здраво волана.

— Чух, че сега е със Скот Парнел. Нали го знаеш, онзи новия. Сладък е, обаче ти си по-висока класа.

— Не ми се говори за Нора.

— Добре, понеже и на мен. Искам да поговорим за нас.

— Нали уж си имаше гадже?

— Главното в това изречение е миналото време.

Пач направи остър десен завой и джипът се озова на алеята пред къщата на Марси. Той не изключи двигателя.

— Лека нощ, Марси.

Тя поостана на седалката си, после се засмя.

— Няма ли да ме изпратиш до вратата?

— Ти си силно и способно момиче.

— Ако татко гледа, няма да е доволен — заяви тя и се пресегна да оправи яката на Пач, но ръката ѝ се задържа по-дълго, отколкото беше уместно.

— Не гледа.

— От къде знаеш?

— Повярвай ми.

Марси леко снижи глас и произнесе страстно и меко:

— Знаеш ли, наистина се възхищавам на волята ти. Оставяш ме да правя догадки и това ми харесва. Но нека си изясним нещо. Аз не търся връзка. Не обичам сложните и объркани работи. Не си падам по наранени чувства, объркващи сигнали и ревност — искам само да се забавлявам. Да си прекарвам добре. Помисли над това.

За пръв път Пач извърна лице към Марси.

— Ще го имам предвид — увери я той най-накрая.

Наблюдавайки профила ѝ, видях, че Марси се усмихва. Приведе се над скоростния лост и целуна Пач бавно и страстно. Той понечи да се дръпне, после спря. Можеше да прекъсне целувката когато си поиска, но не го направи.

— Утре вечер — промърмори Марси и най-накрая се дръпна. — У вас.

— Роклята ти — посочи той мократа купчинка на пода.

— Изпери я и ми я върни утре вечер. — Тя отвори вратата на джипа, изтича до входната врата и влезе.

* * *

Ръката ми, обгърнала шията на Пач, се отпусна. Бях толкова съкрушена от видяното, че не можех да продумам. Сякаш ме беше полял с кофа ледена вода. Устните ми бяха подути от грубата целувка, сърцето ми също сякаш се бе раздуло.

Пач беше в съня ми. Споделяхме го. По някакъв начин това беше реалност. Цялата тази работа беше зловец сюрреалистична, почти невъзможна, но явно беше истина. Ако не бяхме тук, ако той не беше

влязъл в съня ми безмълвно и потайно, нямаше да мога да докосна белезите му и да попадна в спомените му.

Но беше станало точно така. Споменът беше жив, верен и напълно реален.

Съдейки по реакцията ми, Пач разбра, че каквото и да бях видяла, не е било хубаво. Ръцете му обърнаха раменете ми и той наведе глава назад, загледан към тавана.

— Какво видя? — тихо попита.

Сърцето ми туптеше оглушително помежду ни.

— Ти целуна Марси — отвърнах и силно захапах устната си, за да възпра напирещите сълзи.

Той прокара ръце по лицето си, после стисна носа си.

— Каж ми, че това е някаква извратена игра със съзнанието ми. Каж ми, че е номер. Каж ми, че тя те държи с нещо и че ти нямаш избор и трябва да бъдеш с нея.

— Сложно е.

— Не — поклатих глава. — Не ми казвай, че е сложно. Вече нищо не е сложно — не и след всичко, което преживяхме. Какво изобщо се надяваш да получиш от връзката си с нея?

Очите му се стрелнаха към моите.

— Не и любов.

Отвътре ме разяждаше ревност. Всички парченца се сглобиха и аз внезапно осъзнах. Да бъде с Марси за него беше евтино удовлетворение. Самозадоволяване. Той наистина ни възприемаше като завоевания. Беше играч. Всяко момиче криеше ново предизвикателство, кратка връзка, която да разшири хоризонта му. Търсеше успех в изкуството на прелъстяването. Пет пари не даваше за средата или за края на историята — само за началото. И аз точно като останалите момичета бях допуснала огромната грешка да се влюбя в него. И в мига, в който го сторих, той избяга. Е, нямаше защо да се притеснява, че Марси ще му се обясни в любов. Тя обичаше само себе си.

— Повдига ми се от теб! — Гласът ми потрепери обвинително.

Пач коленичи, облегнал лакти на коленете си и заровил ръце в дланите си.

— Не дойдох тук, за да ти причиня болка.

— А защо дойде? За да се позабавляваш зад гърба на архангелите? — Не изчаках отговора му. Вдигнах ръка към шията си и дръпнах силно сребърната верижка, която ми беше дал преди няколко дни. Тя така се вряза в тила ми, че би трябвало да се свъся от болка, но вече страдах прекалено силно, за да забележа и тази дреболия. Трябваше да му върна верижката още когато скъсах с него, но едва сега разбирах, че явно все още не се бях отказала от надеждата. Все още вярвах в нас. Бях се вкопчила в убеждението, че има начин да се споразумея със звездите и те да ми върнат Пач. Каква загуба на време!

Хвърлих верижката към него.

— И си искам пръстена.

Тъмните му очи се впериха в мен за още един миг, после той се наведе и си вдигна ризата.

— Няма.

— Как така няма? Върни ми го!

— Ти го даде на мен — каза той тихо, но внимателно.

— Е, промених си мнението. — Лицето ми почервения, цялото ми тяло пламна от гняв. Щеше да задържи пръстена, понеже знаеше колко много означава той за мен. Щеше да го задържи, защото макар да се беше издигнал до ангел пазител, душата му беше точно толкова черна, както и в деня, когато се запознахме. А най-голямата ми грешка беше, че заблудено вярвах в обратното.

— Дадох ти го, когато бях достатъчно глупава да си мисля, че те обичам! — Протегнах ръка. — Върни ми го.

Мисълта да изгубя пръстена на татко беше непоносима. Той не го заслужаваше. Не заслужаваше да задържи единствения ми осезаем спомен за истинската обич.

Без да изпълни молбата ми, Пач си тръгна.

* * *

Отворих очи — отново виждах многоцветно, макар и в полумрак. Изправих се в леглото и по кожата ми пробяга прилив на адреналин. Вдигнах ръка към шията си и потърсих сребърната верижка на Пач, но нея я нямаше. Плъзнах длан по измачканите чаршафи, да не би да е паднала, докато съм спяла.

Но нея я нямаше.
Сънят беше истински.
Пач беше открил начин да ме посещава насън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник след училище Ви ме закара до библиотеката. Останах малко пред входа за дежурното всекидневно обаждане на мама. Както винаги, тя ми каза, че е заета с работа, а аз я уверих, че съм заета с учене.

Качих се до компютърната зала на третия етаж, проверих си пощата, прегледах си фейсбука и хвърлих един поглед на клюкарската рубрика на Перец Хилтън. И просто за да се поизмъча, отново пуснах в Гугъл „Черната ръка“. Появиха се същите линкове. Всъщност нали не очаквах нещо по-различно? Накрая, когато вече нямаше с какво да се разсейвам, отворих учебника си по химия и се заех да уча.

Когато сложих точка и отидох да потърся автомат за напитки, вече беше доста късно. От западните прозорци на сградата видях, че слънцето се е спуснало ниско на хоризонта и навън бързо се мръква. Предпочетох стълбите пред асансьора, понеже имах нужда да се пораздвижа. Прекалено дълго бях седяла и краката ми бяха изтръпнали.

Във фоайето пуснах няколко долара в автомата и занесох гевречетата и една кутийка със сок от червени боровинки на третия етаж. Когато се върнах в интернет залата, заварих Ви да седи на моята маса, вдигнала на стола ми лачените си жълти обувки на висок ток. Изражението ѝ беше смесица от самодоволна веселост и раздражителност. Размаха във въздуха малък черен плик, който стискаше с два пръста.

— Това е за теб — каза тя и подхвърли плика на масата. — Това също. — Размаха и книжен плик от някаква пекарна. — Реших, че може би си гладна.

Надникнах в плика.

— Тарталети!

Ви се ухили.

— Жената в пекарната ми каза, че са биологично чисти. Не съм сигурна как се правят биологично чисти тарталети, нито защо са по-

скъпи, ама това е то.

— Ти си моята героиня.

— Колко още ще се бавиш?

— Най-много половин час.

Тя остави ключовете на доджа до раницата ми.

— С Риксън отиваме да хапнем нещо, така че тази вечер сама ще се караш. Паркирала съм колата в подземния гараж. На втория ред. Обаче ми е останала само една четвърт от резервоара, така че внимавай.

Взех ключовете и се опитах да не обръщам внимание на неприятното бодване в сърцето, което разпознах като завист. Завиждах на връзката на Ви с Риксън. Завиждах ѝ, че има планове за вечеря. Завиждах ѝ, задето сега е по-близо до Пач от мен, защото макар никога да не споменаваше, не се съмнявах, че от време на време го среща, когато излиза с Риксън. Подозирах, че вечер тримата заедно гледат филми. Тримата си седят на дивана на Риксън, докато аз кисна сама във фермата. Отчаяно копнеех да попитам Ви за Пач, но истината бе, че не можех да го направя. Бях скъсала с него. Сега трябваше да жъна, каквото съм посяла.

Но пък какво толкова щеше да ми навреди едно въпросче?

— Ей, Ви?

Тя се обърна на вратата:

— Да?

Понечих да задам въпроса си, но гордостта ми напомни за себе си. Ви беше най-добрата ми приятелка, но освен това беше и голяма уста. Ако я попитах за Пач, рискувах той да научи. Щеше да разбере колко трудно преодолявам раздялата с него.

— Благодаря за тарталетите — насилих се да се усмихна.

— За теб винаги, скъпа.

След като Ви си тръгна, обелих хартиената опаковка на едната тарталета и я изядох самичка, заобиколена от бърмченето на компютрите.

Поработих над домашното си още половин час, изядох още две тарталети и чак тогава забелязах черния плик с крайчеца на окото си. Съвсем бях забравила, че Ви ми го остави на бюрото.

Разчупих печата и извадих отвътре черна картичка с релефно малко сърце в средата. Имаше надпис „Извинявай“ и от нея се носеше

горчиво-сладко ухание. Вдигнах я към носа си и вдишах дълбоко, опитвайки се да разпозная странно упойващата миризма. Ароматът на печени плодове и на подправки прогори пътя си чак до дъното на гърлото ми. Отворих картичката.

„Снощи се държах като кретен. Прости ми.“

Инстинктивно избутах картичката с опъната ръка. Пач. Не знаех как да тълкувам извинението му, но не ми хареса вълнението, което то предизвика у мен. Да, беше се държал като кретен. И смяташе, че ще оправи всичко с една картичка от будката за вестници? Ако е така, подценяваше какво ми е причинил. Беше целунал Марси! Беше я целунал! И не само това, ами беше нахлул и в съня ми. Нямам представа как го беше направил, но когато се събудих на следващата сутрин, знаех, че е бил там. И това доста ме уплаши. На какво ли още беше способен, след като можеше да нахлува в сънищата ми?

— Затваряме след десет минути — прошепна библиотекарката от прага.

Изпратих краткото си есе за аминокиселините към принтера, прибрах си книгите и ги пъхнах в раничката си. Взех картичката от Пач, поколебах се и после я скъсах на малки парченца и ги изхвърлих в кошчето. Ако иска да ми се извини, да го направи лично. А не чрез Ви и в сънищата ми.

Изпружих крака и се изправих несигурно, но нещо ставаше със стените. Бяха се разтеглили необичайно дълги и тесни, все едно ги виждах през криво огледало. Примигнах няколко пъти, опитвайки се да фокусирам.

Костите ми бяха като пълни с олово, отказваха да се раздвижат, клепачите ми натежаха над очите под ярката флуоресцентна светлина. Изпаднах в паника, заповядах им да се отворят, но тялото ми не се подчиняваше. Усетих как топли пръсти обгръщат съзнанието ми и всеки момент ще го завлекат към съня.

Парфюмът, помислих си смътно. От картичката на Пач.

Вече беше полепнал по ръцете и по коленете ми. Край мен трептяха странни правоъгълници, въртяха се пред погледа ми. Врати. Цялата стая беше пълна с отпорени врати. Само че колкото по-бързо се

мъчех да пълзя към тях, толкова по-светкавично отскачаха те. Някъде в далечината чувах зловещо тиктакане. Отдалечих се от звука, понеже все пак бях достатъчно на себе си да си дам сметка, че часовникът е в дъното на стаята, срещу вратата.

След броени минути осъзнах, че ръцете и краката ми са спрели да се движат и че усещането за лазене е чисто и просто илюзия. Бузата ми полегна върху грапав мокет. Отново се помъчих да се изправя, после затворих очи и светлината угасна напълно.

* * *

Събудих се на тъмно.

Изкуствено студен въздух гъделичкаше кожата ми, навсякъде край мен се чуваше тихото бръмчене на машини. Пъхнах длани под тялото си, но когато опитах да се надигна, пурпурни и черни точки затанцуваха пред очите ми. В устата си усещах вкус на памук, преглътнах да го прогоня и отново се отпуснах по гръб.

Тогава си спомних, че все още съм в библиотеката. Поне бях сигурна къде се намирам. Не помнех да съм си тръгвала. Но какво търсех на пода? Опитах да си припомня как съм се озовала там.

Картичката от Пач. Бях вдишала горчивия и остър мирис, а малко след това се бях строполила на пода.

Упоена ли бях?

Пач ли ме беше упоил?

Лежах там, сърцето ми биеше лудо и очите ми примигваха много бързо. Отново се помъчих да се надигна, но имах чувството, че някой притиска гърдите ми със стоманен ботуш. След секунда направих порешително движение и седнах. Вкопчих се в едно бюро и успях да се изправя на крака. Мозъкът ми се бореше със световъртежа, но очите ми откриха зелената табела „изход“ над вратата на компютърната зала. Залитайки, се добрах дотам.

Натиснах бравата. Вратата се откряна на сантиметър, после заседна. Тъкмо се канех да дръпна по-силно, когато нещо от другата страна на прозорчето на вратата привлече вниманието ми. Замръзнах. Това беше странно. Някой беше завързал единия край на дълго въже

към бравата отвън, а другия край — към вратата на една стая по-нататък.

Ударих с длан по стъклото.

— Ехо? — извиках изтощено. — Чува ли ме някой?

Отново опитах да отворя вратата — напънах с всички сили, които не бяха никак много, понеже мускулите ми се топяха като разтопено масло, щом опитах да ги напрегна. Въжето беше овързано толкова стегнато между двете брави, че можех да откряна вратата само на десетина сантиметра, което не беше достатъчно, за да се промъкна.

— Има ли някого? — провикнах се през пролуката. — Заключена съм на третия етаж.

Библиотеката отвърна с мълчание.

Очите ми вече напълно бяха привикнали с мрака, така че успях да видя часовника на стената. Единайсет ли! Не може да бъде. Наистина ли бях спала повече от два часа?

Извадих мобилния си, но нямаше сигнал. Опитах да вляза в интернет, но неизменно получавах отговор, че няма мрежа.

Огледах отчаяно залата, плъзнах поглед по всеки предмет, търсейки нещо, което да ми помогне да изляза. Компютри, въртящи се столове, картотеки... нищо не ми се струваше полезно. Коленичих до вентилационната шахта близо до пода и се провикнах:

— Чува ли ме някой? Заключена съм в компютърната зала на третия етаж!

Ослушах се за отговор. Надявах се някой библиотекар да е окъснял и да е останал да си довърши някоя спешна работа. Но до полунощ имаше само един час и съзнавах прекрасно, че шансовете не са на моя страна.

В главното помещение на библиотеката изтрака някакъв механизъм и чух, че в дъното на коридора откритата клетка на асансьора потегли от първия етаж. Рязко се обърнах по посока на звука.

Веднъж, когато бях на четири-пет години, татко ме заведе в парка, за да ме научи да карам велосипеда си без помощните колелца. В края на следобеда вече изминавах цялата обиколка от четиристотин метра без чужда помощ. Татко ме прегърна силно и каза, че е време да се прибираме и да покажем на мама. Помолих го да направя още една-

две обиколки и той ми разреши. Но по средата на обиколката изгубих равновесие и паднах. Тъкмо изправях колелото си, когато недалеч забелязах голямо кафяво куче. Гледаше ме. След малко, докато стояхме и се фиксирахме взаимно с поглед, дочух глас, който ми прошепна: „Не мърдай!“. Затаих дъх, макар че краката ми искаха да хукнат колкото им държат силите, за да стигнат на сигурно място при татко.

Кучето наостри уши и ме огледа нападателно. Разтреперих се от страх, но краката ми бяха като вкопани в земята. Колкото повече приближаваше кучето, толкова по-силно ми се искаше да хукна, но знаех, че сторя ли го, ще заработи инстинктът му на преследвач. На половината разстояние до мен кучето изгуби интерес към неподвижната ми като статуетка фигура и се отклони в друга посока. Попитах татко дали и той е чул онзи глас, който ме предупреди да не мърдам, и той отговори, че се е обадил инстинктът ми. Каза, че ако се вслушвам в него, в девет от десет пъти ще постъпвам правилно.

Ето и сега се обади инстинктът ми. *Изчезвай.*

Грабнах монитора от най-близкото бюро и го запокитих към стъклото на вратата. То се строши и в средата зейна огромна дупка. Взех един перфоратор и с него избих останалата част от стъклото. После плъзнах един стол под прозореца, покатерих се на него, стъпих върху рамката и изскочих в коридора.

Асансьорът се изкачваше с тракане и съскане.

Хукнах по коридора. Здравата махах с ръце, понеже съзнавах, че трябва да стигна на стълбите до асансьора, преди кабинката да се качи още по-нагоре и който е вътре да ме види. Дръпнах вратата към стълбите и изгубих няколко ценни секунди, докато се мъчех да я затворя безшумно зад себе си. От другата страна на вратата асансьорът спря. Вратата изтрака, плъзна се нагоре и някой излезе. Оттласквах се от перилата и полетях по стълбите възможно най-безшумно. Вече бях на втория етаж, когато чух как вратата на стълбището горе се отваря. Застинах на място, за да не издам къде се намирам.

Нора?

Ръката ми се плъзна по перилата. Беше гласът на татко.

Нора? Там ли си?

Преглътнах, страшно ми се искаше да извикам в отговор. И тогава си спомних къщата в града.

Не се крий. Можеш да ми вярваш. Нека ти помогна. Покажи се.

Тонът му беше странен и заповеден. В градската къща, когато гласът на татко ми проговори за пръв път, беше мек и нежен. Същият глас ми каза, че не сме сами и че трябва да си тръгна. Но когато се обади отново, гласът му беше различен. Звучеше престорено и измамно. Ами ако татко наистина се беше опитал да се свърже с мен? Ако е бил прогонен и вторият, по-странен глас, беше на някой, който се представя за него? Порази ме мисълта, че е възможно някой да се представя за татко, за да ме подмами да се приближа.

Чух нечий тежки стъпки да хукват надолу по стълбите и това ме изтръгна от размишленията ми. Той ме преследваше.

Затопурках надолу по стълбите, без да се опитвам да пазя тишина. *По-бързо, наредих си. Тичай по-бързо!*

Той ме настигаше, дяляха ни съвсем малко стълби. Когато стигнах приземния етаж, се стрелнах през вратата, прекосих фойето, изхвърчах през входната врата и потънах в нощта.

Навън беше топло и тихо. Спуснах се по циментовите стълби към улицата, но за части от секундата промених плановете си. Преметнах се през перилата отляво на входа и тупнах в малко затревено дворче. Над мен вратата на библиотеката се отвори. Долепих се към циментовата стена, а стъпалата ми разбутаха буренака и боклуците.

В мига, в който чух тихото потропване на обувките по циментовите стълби, хукнах към пресечката. Библиотеката нямаше собствен паркинг, а използваше общ подземен гараж със съда. Побягнах към паркинга, пъхнах се под бариерата на входа и се огледах за доджа. Къде ми каза Ви, че е паркирала?

Втората редица...

Тичешком минах покрай първата редица коли и видях доджа да стърчи малко. Пъхнах ключа в ключалката, стоварих се зад волана и запалих двигателя. Тъкмо подкарах доджа към рампата на изхода, когато зад ъгъла зави тъмен джип. Шофьорът форсира двигателя и подкара право към мен.

Аз натиснах педала на газта и излязох пред джипа броени секунди, преди той да блокира изхода и да ме затвори в гаража.

Бях прекалено изтощена, за да разсъждавам ясно накъде съм се запътила. Летях като бясна няколко пресечки, наруших един знак стоп, после поех по Уолнът. Джипът ускори по Уолнът след мен, дишайки

ми във врата. Разрешената скорост се увеличи на шейсет километра и платната станаха две. Подкарах доджа с осемдесет, а очите ми неспирно кръстосваха между пътя и огледалото за обратно виждане.

Без да дам мигач, рязко завих в една пресечка. Джипът закачи бордюра, но успя да ме последва. Рязко се пъгнах пред едно бяло купе с две врати и го оставих между себе си и джипа. Светофарът отпред светна жълто, ускорих и пресякох кръстовището вече на червено. Без да откъсвам очи от огледалото за обратно виждане, видях как бялата кола спря. Зад нея джипът също се закова на място с пронизителен вой на спирачки.

Поех си няколко пъти накъсано въздух. Усещах как пулсът ми тупти на китките и в дланите, здраво стиснали волана.

Изкачих се по Уолнът, но веднага щом превах възвишението, направих ляв завой през насрещното движение. Раздрусих се върху железопътните релси, проправяйки си път през тъмен квартал от порутени тухлени къщи. Знаех къде се намирам: в бандитския квартал. Името се бе наложило преди десетина години, когато трима тийнейджъри се бяха застреляли един друг на една детска площадка.

Намалих, понеже една къща, разположена доста по-навътре от платното, привлече вниманието ми. Не светеше. В дъното на двора имаше празен гараж. Вкарах доджа на заден по алеята и право в гаража. Проверих три пъти дали вратите са заключени и изключих фаровете. Зачаках, опасявайки се, че фаровете на джипа всеки момент ще се появят на улицата.

Зарових в чантата си и извадих мобилния.

— Здравсти — обади се Ви.

— Кой друг е пипал картичката от Пач! — попитах настойчиво и думите ми прокълтяха.

— А?

— Пач лично ли ти даде картичката? Или Риксън? Някой друг да я е пипал?

— Ще ми кажеш ли какво става?

— Мисля, че ме упоиха.

Мълчание.

— Смяташ, че по картичката е имало наркотици? — повтори най-накрая Ви със съмнение.

— Хартията миришеше на парфюм — обясних нетърпеливо. — Кажи ми кой ти я даде. Обясни ми точно как я получи.

— Докато идвах към библиотеката да ти донеса тарталетите, Риксън ми звънна, за да пита къде съм — бавно поде тя. — Срецнахме се пред библиотеката, а в пикапа на Риксън беше Пач. Пач ми даде картичката и ме помоли да ти я предам. Взех я и ти я донесох вътре заедно с тарталетите и с ключовете на доджа, после излязох навън при Риксън.

— Някой друг да е пипал картичката?

— Никой.

— По-малко от половин час, след като получих картичката, припаднах на пода в библиотеката. Събудих се чак след два часа.

Ви не ми отговори веднага и аз сякаш чувах всяка нейна мисъл, докато се мъчеше да осмисли всичко. Накрая каза:

— Сигурна ли си, че не е било от умора? Аз не бих могла толкова дълго да си пиша домашните, без да ми се доспи.

— Когато дойдох на себе си — продължих, — в библиотеката имаше още някой. Мисля, че е бил същият човек, който ме е упоил. Подгони ме. Успях да изляза от сградата, но той ме последва по Уолнът.

Поредното озадачено мълчание.

— Колкото и да не харесвам Пач, не си представям да те упои. Гадняр е, обаче си има граници.

— Тогава кой? — прозвуча малко пискливо гласът ми.

— Не знам. Къде си сега?

— В бандитския квартал.

— Моля? Махай се от там, преди да са те обрали. Ела тук. Остани да преспиш при мен. Ще разнищим тази работа. Ще разберем какво се е случило.

Думите ѝ обаче прозвучаха като празна утеха. Ви беше не по-малко озадачена от мен.

* * *

Останах скрита в гаража сигурно двайсетина минути, преди да събера достатъчно смелост да се върна на улицата. Нервите ми бяха

опънати докрай, мислите ми кръжаха безразборно. Реших да не минавам по Уолнът, понеже имаше вероятност джипът да кръстосва улицата и да ме търси. По задните пресечки се добрах до къщата на Ви, нарушавайки всички ограничения на скоростта.

Недалеч от къщата ѝ в огледалото за обратно виждане забелязах червено-синята полицейска лампа.

Спрях доджа отстрани на пътя и отпуснах глава на волана. Знам, че карах твърде бързо и се ядосвах на себе си, задето го бях направила точно тази нощ.

След минутка нечии кокалчета почукаха на стъклото. Натиснах копчето и отворих прозореца.

— А, отдавна не сме се виждали — каза детектив Басо.

Защо трябваше да попадам точно на него, запитах се мислено.

Той извади кочана с талоните си.

— Шофьорска книжка и регистрация на колата, знаеш процедурата.

Понеже нямаше как да отърва глобата, не и от детектив Басо, не виждах смисъл да се преструвам, че се разкайвам.

— Не знаех, че детективите пишат и фишове за глоби.

Той се усмихна тъничко като бръснач.

— Пожар ли има някъде?

— Може ли просто да ме глобите и да си ходя?

— Има ли алкохол в колата?

— Проверете — разперих ръце аз.

— Излизай навън.

— Защо?

— Излизай и тръгни по линията — посочи ми той осевата линия на пътя.

— Смятате, че съм пияна ли?

— Смятам, че си луда, но проверявам и дали си трезва.

Излязох и затръшнах вратата зад гърба си.

— Докъде?

— Ще ти кажа кога да спреш.

Постарах се да стъпвам по линията, но всеки път когато сведях очи, погледът ми се замъгляваше. Все още усещах въздействието на наркотика, което пречеше на координацията ми, и колкото повече се

стараех да стъпвам точно на линията, толкова по-осезаемо усещах, че се олюлявам.

— Не може ли просто да ме глобите, да ме плеснете през ръцете и да ме изпратите да си ходя? — Тонът ми звучеше предизвикателно, но вътрешно цялата се бях смразила. Ако не успеех да издържа теста, детектив Басо можеше и да ме арестува. Вече и бездруго бях разтърсена до дън душа, нямаше да понеса и една нощ зад решетките. Ами ако човекът от библиотеката отново опиташе да ме нападне?

— Много ченгета от малките градчета като нищо ще те пуснат. Някои дори биха взели подкуп. Аз обаче не съм от тях.

— Има ли значение, че бях упоена?

Той се изсмя мрачно.

— Упоена значи.

— Бившето ми гадже ми изпрати някаква парфюмирана картичка. Отворих я и припаднах.

Детектив Басо не ме прекъсна, затова продължих:

— Спала съм повече от два часа. Когато се събудих, библиотеката беше затворена. Някой беше вързал бравата на вратата...

— Не довърших.

Той ми направи знак да продължа:

— Хайде, давай. Тъкмо стигнахме до най-интересното.

Твърде късно си дадох сметка, че съм загазила, и то по своя вина. Признах, че съм била в библиотеката тази вечер, в компютърната зала. На другия ден, когато библиотеката отвореше, щяха да съобщят в полицията за счупения прозорец. Изобщо не се съмнявах кого щеше да потърси най-напред детектив Басо.

— Била си в компютърната зала — подкани ме той. — И после?

Вече беше твърдо късно да дам на заден. Трябваше да довърша историята и да се надявам на най-добрия възможен изход. Може пък някак да успеех да убедя детектив Басо, че не съм виновна — че всичките ми постъпки са оправдани.

— Някой беше завързал бравата и трябваше да хвърля един монитор през стъклото на вратата, за да изляза.

Той отметна глава назад и се разсмя:

— Има си име за момичета като теб, Нора Грей. Откачалки. Ти си като досадна муха, която никой не може да прогони. — Върнахме се до патрулната кола и той измъкна отвътре радиостанцията. — Искам

някой да мине през библиотеката и да провери компютърната зала. Кажете ми какво сте открили — каза той на диспечерката. Облегна се на колата и погледна часовника си.

— Според теб след колко минути ще ми се обадят? Разполагам с признанието ти, Нора. Мога да те арестувам за влизане с взлом и вандализъм.

— Ако бях влязла с взлом, нямаше да се окажа държана в библиотеката против волята си — обясних притеснено.

— Ако някой насила те е затворил в интернет залата, какво търсеше на Хикъри с осемдесет километра в час?

— Успях да се измъкна от стаята, докато онзи се качваше с асансьора.

— Онзи ли? Видя ли го? Опиши извършителя.

— Не го видях, но беше мъж. Стъпваше тежко, докато слизаше по стълбите да ме хване. Твърде тежко за жена.

— Запъваш се. Обикновено това означава, че човекът лъже.

— Не лъжа. Бях затворена в интернет залата и някой се качваше с асансьора, за да ме хване.

— Добре.

— Кой друг ще е в сградата толкова късно? — попитах остро.

— Портиерът? — с лекота подметна той.

— Не беше облечен като портиер. Когато погледнах нагоре по стълбите, видях тъмен панталон и тъмни гуменки.

— Значи, като се изправиш в съда, ще се проявиш като специалист по портиерското облекло.

— Онзи тип ме проследи от библиотеката, качи се в колата си и ме преследваше. Портиер не би постъпил така.

Радиото изпраща и детектив Басо се наведе в колата, за да вземе приемника.

— Обиколих библиотеката — съобщи мъжки глас.

— Нищо.

Детектив Басо ме стрелна подозрително с поглед.

— Нищо? Сигурен ли си?

— Повтарям — нищо.

Нищо? Вместо облекчение изпитах паника. Бях разбила стъклената врата на интернет залата. Наистина бях. Съвсем реално се случи. Не си въобразявах. Не...

Успокой се, наредих си. И преди се беше случвало. Нищо ново. Преди все се оказваше, че някой погажда номера на съзнанието ми. Някой действаше зад кулисите и се опитваше да ме манипулира. Отново ли се случваше? Но защо? Трябваше да го обмисля. Поклатих глава и изпитах абсурдното желание жестът да ми помогне да намеря отговор.

Детектив Басо откъсна горното листче от кочана си с фишовете и ми го тикна в ръката.

Погледнах сумата най-долу.

— Двеста двацет и девет долара?

— Караше с трийсет над позволената скорост, и то чужда кола. Плати си глобата или ще се видим в съда.

— Аз... нямам толкова пари.

— Намери си работа. Може така да престанеш да се забъркваш в неприятности.

— Моля ви, не го правете — примолех му се толкова жаловито, колкото бях способна.

Детектив Басо ме изгледа.

— Преди два месеца едно момче без лични документи, без семейство и без никакво известно минало се оказа мъртво в гимнастическия салон на училището.

— Смъртта на Джулс беше определена като самоубийство — отговорих автоматично, но по тила ми се търкулнаха капчици пот. Какво общо имаше това с моята глоба?

— През нощта, когато той изчезна, психоложката на гимназията подпали къщата ти, после и тя изчезна. Има връзка между тези два странни инцидента. — Тъмните му очи ме приковаха. — Ти.

— Какво намеквате?

— Кажете ми какво се случи наистина през онази нощ, и фишът ти за глобата ще изчезне.

— Не знам какво се е случило — излъгах, понеже нямах друг изход. Ако му кажех истината, щях да загазя повече, отколкото ако си платях фиша. Не можех да разкажа на детектив Басо за ангелите и за нефилимите. Той никога нямаше да ми повярва, ако признаех, че Дабрия е била ангел на смъртта. Нито че Джулс е бил потомък на паднал ангел.

— Ти решавааш — каза детектив Басо и ми подаде визитната си картичка, преди да се качи в колата. — Ако си промениш решението, знаеш къде да ме намериш.

Погледнах картичката, докато той потегляше. Детектив Иканъс Басо. 207-555-3333.

Картичката някак тежеше върху дланта ми. Тежеше и пареше. Откъде щях да намеря двеста долара? Не можех да заема парите от мама — тя едва успяваше да зарежда хладилника. Пач имаше пари, но му бях казала, че мога да се грижа за себе си. Казах му да се махне от живота ми. Какво щеше да говори за мен, ако го потърсех в мига, в който се натъкна на някоя неприятност? Все едно да призная, че още от самото начало е имал право.

Да призная, че се нуждая от него.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Във вторник след училище тъкмо излизах и отивах на среща с Ви, която пропусна часа, за да се помотае с Риксън, но обеща да мине да ме откара вкъщи след часовете, когато мобилният ми звънна. Отворих съобщението точно когато Ви се провикна силно откъм улицата:

— Здравсти, скъпа! Насам!

Беше паркирала успоредно на тротоара, приближих и се облегнах със скръстени ръце на отворения прозорец.

— Е, струваше ли си?

— Да пропусна часа ли? Ами да. Цяла сутрин с Риксън играхме на Ексбокс у тях. Второ ниво. — Пресегна се и ми отключи предната врата.

— Звучи романтично — казах и се качих.

— Не си опитвала, така че не знаеш. Насилието създава нужното настроение у мъжете.

— Какво настроение? Трябва ли да знам нещо?

Ви ме удостои със сияйна усмивка.

— Целувахме се. О, страшно хубаво беше. Започнахме бавно и нежно, а после Риксън наистина взе да се...

— Добре! — прекъснах я силно. И преди ли бях толкова остра, докато бях с Пач, а Ви си нямаше гадже? Дано не. — Сега накъде?

Тя се вля в потока на движението.

— Писна ми от учене. Нуждая се от малко вълнения в живота си, а това няма да стане, ако отново забода нос в учебника.

— Какво имаш предвид?

— Плажа Олд Орчард. В настроение съм за пясък и слънце. Пък и може да поосвежа малко тена си.

Звучеше идеално. На плажа имаше дълъг пристан навътре в морето и увеселителен парк на брега, фойерверки и танци по мръкнало. За съжаление обаче плажът трябваше да почака.

Размахвах мобилния си.

— Вече имаме планове за довечера.

Ви се наклони настрани, за да прочете съобщението, и се начумери:

— Напомняне за партито на Марси? Наистина ли? Не знаех, че двете сте станали най-добри приятелки.

— Каза ми, че ако изпусна партито ѝ, това ще е най-сигурният начин да проваля социалния си живот.

— Гадост. Ако изпусна партито ѝ, това ще е най-сигурният начин да живея пълноценно. — Ви залепи гръб за седалката си и сковано стисна волана. — Какво изобщо цели? Защо те е поканила?

— В един екип сме по химия.

— Май адски бързо ще ѝ простиш за насиненото око.

— Длъжна съм да се появя поне за половин час. Като нейна партньорка по химия — додадох.

— Значи причината да се замъкнем у Марси довечера е, че всяка сутрин седиш до нея по химия, така ли? — Ви ме изгледа като човек, който прекрасно знае, че го пързаят.

Усещах, че това е нескопосано извинение, но не чак колкото истината. Трябваше категорично да се уверя, че Пач е гадже на Марси. Когато преди две вечери докоснах белезите му и се оказах пренесена в спомените му, той сякаш се държеше резервирано с нея. До целувката дори беше лаконичен. Още не бях решила какво изпитва към нея. Но ако Пач беше продължил напред, и на мен щеше да ми е много полесно да го направя. Потвърждението за връзка между Пач и Марси щеше да ми помогне да го намразя. А аз исках да го мразя. За доброто и на двама ни.

— Тази работа ми намирисва на лъжа — отсече Ви. — Изобщо не е заради теб и Марси. А заради Пач и Марси. Искаш да разбереш какво се случва между тях.

Вдигнах ръце във въздуха!

— Добре де! Какво лошо има?

— Боже, наистина адски обичаш да се самонаказваш — поклати глава Ви.

— Реших, че може да надникнем в спалнята ѝ. Да опитаме да намерим доказателство, че двамата са заедно.

— Например използвани презервативи?

Неочаквано закуската ми тръгна нагоре по хранопровода. Изобщо не се бях замисляла за това. Ами ако спяха заедно? Не, не ми се вярваше. Пач не би ми го причинил. Не и с Марси.

— Сетих се! — възкликна Ви. — Да откраднем дневника ѝ.

— Онзи, дето разнася още от осми клас ли?

— Онзи, който щял да засрами дори „Нешънъл Инкуайърър“ — отвърна Ви някак необяснимо весела. — Ако има нещо между нея и Пач, ще бъде в дневника.

— Не съм сигурна.

— Хайде стига. Ще ѝ го върнем, когато приключим. Нищо лошо няма да ѝ направим.

— И как ще го върнем? Ще го подхвърлим на верандата и ще избягаме, така ли? Ще ни убие, ако разбере, че сме го взели.

— Ами да. Ще го хвърлим на верандата или пък ще го вземем по време на партито, ще го прочетем някъде и ще го върнем, преди да си тръгнем.

— Не ми се струва редно.

Не ми се искаше да крада дневника на Марси, но виждах, че Ви няма да се откаже лесно. Най-важното беше да я навия да дойде на партито с мен. Нямах достатъчно смелост да отида сама. Особено след като не можех да разчитам на нито един приятел. Затова казах:

— Нали ще ме вземеш довечера?

— Разчитай. Ей, искаш ли да подпалим спалнята ѝ, преди да си тръгнем?

— Не. Не бива да разбира, че душим наоколо.

— Добре де, ама хич не си падам по деликатните работи.

Озърнах се с извити вежди:

— Сериозно?

* * *

Малко след девет двете с Марси се качвахме по склона към квартала на Марси. Социалната карта на Колдуотър се очертаваше с един простиъчен тест: пусни стъклено топче на която и да е улица в града. Ако топчето се търкулне надолу, значи си от висшето общество. Ако изобщо не се търкулне, значи си от средната класа. Ако изгубиш

топчето в мъгла от изпарения, преди да имаш възможност да видиш накъде се търкаля... значи живееш в моя квартал. Горите тилилейски.

Ви подкара доджа нагоре по склона. Кварталът на Марси беше по-стар, с по-големи дървета, чиито клони се ключваха над улицата и не пропускаха лунната светлина. Къщите имаха професионално поддържани дворове и алеи за автомобили, извити в полукръг. Бяха в колониален стил от времето на Джордж, всяка къща беше бяла с черни капаци. Ви беше отворила прозорците на доджа и в далечината чувахме ритмичното бумтене на хип-хоп.

— Кой беше адресът? — попита Ви и се взря през предното стъкло. — Тези къщи са толкова далеч от пътя, че не мога да прочета номерата над гаражите.

— Бренчли Стрийт, 1220.

Стигнахме до едно кръстовище и Ви зави по Бренчли. Музиката се усили, докато приближавахме по улицата, от което заключих, че сме на прав път. От двете страни колите бяха паркирани плътно една до друга. Докато минавахме покрай изискано ремонтираната къщичка на портиера, музиката достигна върховете си децибели и доджът завибрира. Тълпи от хора прекосяваха моравата на път за къщата. Къщата на Марси. Само като я видях, и се зачудих защо това момиче краде от магазините. Заради тръпката? За да избяга от имиджа, който родителите ѝ прецизно и съвършено бяха изградили.

Не мислих дълго. Всичко в корема ми се преобърна. На алеята беше паркиран черният джип „Командър“ на Пач. Очевидно беше пристигнал първи. Сигурно е бил насаме с Марси часове преди началото на празненството. Не исках да знам какво са правили. Поех си дълбоко въздух и си казах, че мога да се справя. Нали точно това доказателство търсех?

— За какво мислиш? — попита Ви, също вперила поглед в джипа.

— Че ми иде да повърна.

— Във фоайето на Марси ще е идеално. Не, сериозно. Нещо против, че Пач е тук?

Стиснах зъби и леко вирнах брадичката си.

— Марси ме покани тази вечер. Имам същото право да съм тук като Пач. Няма да допусна да ми диктува къде да ходя и къде не. — Голям смях, като се има предвид, че правех точно обратното.

Входната врата на Марси беше отворена и водеше към тъмен мраморен коридор, претъпкан с тела, които се извиваха в ритъма на Джей-Зи. Фоайето преминаваше в голяма дневна с висок таван и тъмни викториански мебели. По всички мебели, включително по масичката за кафе, бяха насядали хора. Ви се поколеба на входа.

— Само секунда да се подготвя мислено за това — опита тя да надвика музиката. — Искам да кажа, че сигурно цялото това място ще е заразено от Марси. Снимки на Марси, мебели на Марси, миризми на Марси. Като стана дума за снимки, не е зле да намерим стари семейни снимки. Много ми се иска да видя как е изглеждал бащата на Марси преди десет години. Когато дават рекламите на представителството му по телевизията, не мога да определя дали изглежда толкова млад благодарение на пластичните операции, или заради огромните количества грим.

Стиснах я за лакътя и я завъртях към себе си.

— Нали няма да ме зарежеш сега?

Ви надникна вътре и се намръщи.

— Добре, но те предупреждавам, че ако видя дори един чифт бикини, си тръгвам от тук. Същото важи и за използваните кондоми.

Отворих уста и тутакси я затворих отново. Твърде вероятно беше да видим и двете, затова беше в мой интерес да не приемам условията на Ви официално.

От по-нататъшни дискусии ме спаси Марси, която се появи грациозно от кухнята, понесла купа с пунш. Изглежда двете ни критично:

— Поканих теб — каза ми тя, — нея не.

— Радвам се да се видим — поздрави Ви.

Марси огледа Ви от глава до пети.

— Не беше ли на някаква глупава цветна диета? Май си се отказала още преди да започнеш? — После насочи вниманието си към мен. — Ами ти? Великолепно насинено око.

— Нора, не чу ли нещо? — попита Ви. — На мен ми се стори, че чух.

— Определено си чула нещо — съгласих се.

— Възможно ли е да съм чула... кучешка пръдня? — попита Ви.

Кимнах:

— Така мисля.

Очите на Марси се превърнаха в цепчици:

— Много смешно.

— Ето пак — каза Ви. — Явно кучето има сериозни газове. Май трябва да взема лекарства.

Марси ни поднесе купата за пунш:

— Дарение. Никой не влиза, без да направи дарение.

— Моля? — попитахме двете с Ви едновременно.

— Да-ре-ни-е. Нали не си мислите, че съм ви поканила тук, без да имам нещо предвид? Трябват ми пари. Ясно като бял ден.

С Ви огледахте купата, препълнена с банкноти.

— За какво са парите? — попитах.

— За нови униформи за мажоретките. Отборът иска нови униформи с гол корем, но от училището се стискат, затова събирам пари.

— Интересно — обади се Ви, — отборът на пачаврите с нова физиономия.

— Сега вече чашата преля! — отсече Марси и лицето ѝ пламна от притока на кръв. — Ако искаш да влезеш, пригответи двайсетачка. Още една забележка и ще ти вдигна таксата на четирийсет.

Ви ме побутна по ръката:

— Аз не съм искала да идваме. Ти плащаш.

— Всяка по десет? — предложих.

— Няма начин? Идеята беше твоя, ти плати.

Обърнах се към Марси и си лепнах измъчена усмивка:

— Двайсет долара са много пари — опитах да я убедя.

— Така е, но си представи колко ослепително ще изглеждам с униформата — каза тя. — Всяка вечер правя по петстотин коремни преси, за да може талията ми да се прибере с два сантиметра, преди да започне учебната година. Не мога да си позволя никакви тлъстини, ако ще съм с гол корем!

Изобщо не си ангажирах съзнанието да си представям Марси с пошла мажоретна униформа, а вместо това предложих:

— Какво ще кажеш за петнайсет?

Марси вдигна ръката си на хълбока и се престори, че ще ей сега ще ни затръшне вратата под носа.

— Добре, успокой се, ще платим — посегна Ви към задния си джоб. — Натъпка в купата купчина банкноти, но беше тъмно, така че

не видях точно колко. — Длъжница си ми, така да знаеш — предупреди ми тя.

— Трябваше най-напред да преброя парите — каза Марси и зарови в купата, опитвайки се да извади банкнотите от Ви.

— Просто допусках, че няма да можеш да преброиш до двайсет — отвърна ѝ тя. — Поднасям ти извиненията си.

Очите на Марси отново се превърнаха в цепки, после тя се завъртя на пети и влезе обратно в къщата.

— Колко ѝ даде? — попитах Ви.

— Нищичко. Един кондом.

Извих вежди.

— И откога си носиш презервативи?

— Взех един от моравата на идване. Знаеш ли, може пък Марси да го използва. Така ще съм дала своя принос за това генетичният ѝ материал да не получи достъп до генофонда на човечеството.

Двете с Ви влязохме в къщата и се облегнахме на една стена. Върху едно тапицирано с плюш канапе в дневната няколко двойки се бяха преплели като купчина кламери. В средата на стаята се извиваха танцуващи тела. Сводест проход водеше към кухнята, където гостите пиеха и се смееха. Никой не обръщаше внимание на мен и на Ви, затова се опитах да се ободря с мисълта, че явно нямаше да е чак толкова трудно да се промъкнем незабелязано в спалнята на Марси. Проблемът беше, че вече започвах да си мисля, че не съм дошла тук тази вечер, за да тършувам из стаята ѝ и да търся доказателства, че тя е с Пач. Опасно се приближавах до убеждението, че съм тук, понеже мислех, че и Пач ще дойде. И исках да го видя.

Явно щях да имам тази възможност. Пач се появи на прага на кухнята на Марси, облечен с черно поло и тъмни джинси. Не бях свикнала да го гледам от разстояние. Очите му имаха цвета на нощта, а косата му под ушите се бе накъдрила, сякаш е трябвало да се подстриже още преди шест седмици. Тялото му тутакси привличаше противоположния пол, но позата му подсказваше, че не е склонен за разговори. Шапката му още я нямаше, явно беше при Марси. Чудо голямо, напомних си. Вече не ми влиза в работата. Пач можеше да дава шапката си на когото си поиска. Няма защо да се сърдя, че нито веднъж не я е давал на мен.

Джен Мартин, момиче, с което бяхме в една група по математика в осми клас, говореше нещо на Пач, но той изглеждаше разсеян. Очите му обхождаха бдително стаята, сякаш нямаше доверие на никого вътре. Позата му беше спокойна, но издаваше внимание — сякаш всеки момент нещо можеше да се случи.

Преди погледът му да стигне до мен, отместих очи. Най-добре да не ме вижда как го зяпам с копнеж и съжаление.

Антъни Амоуиц ми се усмихна и ми махна от отсрещната страна на стаята. Аз механично отвърнах на усмивката му. Тази година бяхме в една група по подготовка за изпита по точни науки и макар да си бяхме разменили само няколко думи, ми стана приятно, че някой се радва да ни види двете с Ви.

— Защо Антъни Амоуиц ти се усмихва похотливо? — попита Ви. Завъртях безпомощно очи.

— Наричаш го похотливец само защото е тук, на купона на Марси.

— Да, и?

— Той е мил — сръгах я с лакът. — Усмихни се и ти.

— Да се държа мило ли? Че той е надървен.

Антъни вдигна червената си пластмасова чаша за поздрав и каза нещо, но музиката беше твърде силна и не го чух.

— Моля? — провикнах се в отговор.

— Изглеждаш страхотно! — На лицето му цъфна лигава усмивка.

— Божичко! — възкликна Ви. — Не само е похотливец, ами е размазващо гаден похотливец.

— Е, може да е малко пиян.

— Пиян и изпълнен с надеждата да те сгащи сама в някоя спалня горе.

Отврат.

Пет минути по-късно ние още си бяхме на същото място до входната врата. Някой случайно разля половин бира върху обувките ми, но за щастие нямаше повърнато. Тъкмо щях да предложа на Ви да се дръпнем от отворената врата — накъдето явно тичаха всички, секунди преди да изпразнят съдържанието на стомасите си, — когато се приближи Брена Дюбоа и ми подаде червена пластмасова чашка.

— Това е за теб от момчето отсреща.

— Казах ти — прошепна Ви.

Стрелнах с поглед Антъни, а той ми намигна.

— А, благодаря, но не проявявам интерес — отговорих на Брена. Нямам голям опит в партитата, но знаех, че не бива да приемам напитки със съмнителен произход. Можеше да има наркотици. — Предай на Антъни, че пия само от запечатана кутийка. — Боже! Звучах още по-тъпо, отколкото се чувствах.

— На Антъни ли? — объркано се намръщи тя.

— Да, на Антъни Свалявковиц — уточни Ви. — Типът, който те е накарал да се правиш на келнерка.

— Помислила си, че питието е от Антъни? — поклати глава Брена. — От онзи там, в другия край на стаята е. — Тя се обърна към мястото, където само допреди минутка стоеше Пач. — Ей там беше. Явно си е тръгнал. Беше готин и носеше черно поло, ако това ще ти помогне да се сетиш.

— О, божичко! — тихо възкликна Ви.

— Благодаря — отвърнах на Брена и взех чашата, нямах друг избор. Тя отново се изгуби в тълпата, а аз оставих на масичката отзад чашата с нещо, което миришеше на чери кола. Да не би Пач да се опитваше да ми изпрати послание? Да ми напомни за нелепия бой в „Девилс Хендбег“, когато Марси ме заля с чери кола?

Ви пхна нещо в ръката ми.

— Какво е това? — попитах.

— Радиостанция. Взех я назаем от брат си. Ще седя на стълбите и ще пазя. Ако дойде някой, ще ти съобщя.

— Искаш да се промъкна в спалнята на Марси сега?

— Искам да откраднеш дневника ѝ.

— Абе, май размислих по отношение на тази работа.

— Майтапиш ли се? — попита Ви. — Не може да се отказваш сега. Представи си само какви работи пише в този дневник. Това е големият ти шанс да узнаеш какво има между Марси и Пач. Не може да го пропуснеш.

— Но не е редно.

— Няма да се чувстваш така, ако го откраднеш достатъчно бързо, та да нямаш време да изпиташ вина.

Изгледах я красноречиво.

— Самовнушението също помага — ако достатъчно пъти си повториш, че няма нищо нередно, ще си повярваш — увери ме Ви.

— Няма да ѝ крада дневника. Искам просто да поогледам. И да откъсна шапката на Пач.

— Ще ти дам целия годишен бюджет на „и-Зайн“, ако ми донесеш дневника в рамките на следващия половин час — каза Ви, но започваше да звучи отчаяно.

— Значи затова искаш дневника? Да го публикуваш в списанието?

— Помисли само. Страхотна кариера ще направя.

— Не — заявих категорично. — Твърдо не, лоша Ви.

Тя въздъхна.

— Е, длъжна бях да опитам.

Погледнах радиостанцията в ръката ѝ:

— Можехме просто да си изпрацаме есемеси.

— Шпионите не си изпрацат есемеси.

— От къде знаеш?

— А ти откъде знаеш, че го правят?

Реших, че не си струва да спорим, затова пъхнах радиостанцията в колана на джинсите си.

— Сигурна ли си, че спалнята на Марси е на горния етаж?

— Бившето ѝ гадже седи зад мен в часовете по испански. Каза ми, че всяка вечер точно в десет Марси се съблича на светната лампа. Понякога, когато той и приятелите му скучаят, отивали да гледат шоуто. Твърди, че Марси го прави много бавно и че когато приключи, вратът го болял, така го проточвал. Каза ми също, че веднъж...

— Престани! — запуших ушите си аз.

— Ей, след като моят мозък се омърси с тези подробности, трябва и твоят да се омърси. Единствената причина да разполагам с тази предизвикваща гадене информация е, че исках да ти помогна.

Погледнах към стълбите. Коремът ми сякаш бе натезал три пъти повече, отколкото преди три минути. Нищо не бях сторила, но вече ми се гадеше от чувство за вина. Откога бях готова на такава низост — да тършувам из спалнята на Марси? Кога бях допуснала Пач да ме оплете така в мрежите си?

— Май ще се качвам — казах колебливо. — Ще ми пазиш ли гърба?

— Дадено.

Запътих се нагоре по стълбите. Имаше баня с фаянсов под и гипсови орнаменти на тавана. Тръгнах по коридора отляво, подминах някаква стая за гости и помещение за фитнес, оборудвано с бягаща пътека и крос тренажор. Върнах се обратно и поех по десния коридор. Първата врата беше откряната и аз надникнах вътре. Стаята беше решена в розово — розови стени, розови завеси, розова завивка и розови възглавнички. Дрешникът сякаш се беше изсипал върху леглото, по пода и по другите мебели. По стените имаше няколко снимки, увеличени до размерите на плакати, и на всички Марси побираше в съблазнителни пози, издокарана с униформата си на мажоретка. Усетих леко гадене и в този миг забелязах шапката на Пач върху тоалетката. Затворих се в стаята, навих шапката на стегнато руло и я натъпках в задния си джоб. Под шапката имаше ключ. Резервен ключ за джип. Пач беше дал на Марси ключ за джипа си.

Грабнах ключа от тоалетката и го натъпках в другия си заден джоб. Така и така бях тук, реших да огледам дали няма и други негови вещи.

Отворих и затворих няколко чекмеджета на скрина. Надникнах под леглото, в раклата и на горните рафтове на дрешника на Марси. Накрая пъхнах ръка под матрака. Измъкнах дневника. Малкия син дневник на Марси, за който се говореше, че съдържа по-скандални неща от жълт вестник. Държах го в ръце и изпитах огромно изкушение да го отворя. Какво беше написала за Пач? Какви тайни криеха страниците?

Радиостанцията ми изпука.

— О, по дяволите! — каза Ви.

Измъкнах приемника от колана си и натиснах копчето.

— Какво има?

— Куче. Голямо куче. Току-що влезе в дневната или както се нарича това огромно пространство. Гледа ме. Ама право в мен гледа.

— Какво куче?

— Не съм си въобразявала кучешките познания, но ми се струва, че е доберман пинчер. С остра и злобна муцуна. Много прилича на Марси, ако това ще ти помогне. Опа. Ушите му щръкнаха. Идва към мен. Мисля, че е откачено. Няма да стоя тук и да се правя, че нищо не се случва...

— Не се плаши...

— Махай се куче, къш, къш...

По радиостанцията чух характерното ръмжене на едро куче.

— Нора? Имаме проблем — обади се Ви след малко.

— Кучето не се ли махна?

— По-лошо, тръгна нагоре по стълбите.

В този момент се разнесе отсечен лай пред вратата. И не спря, а стана по-силен и по-зъл.

— Ви! — изсъсках по радиото. — Разкарай кучето!

Тя ми отговори нещо, но не чух заради злобното ръмжене. Запуших ухото си с ръка.

— Какво?

— Марси идва! Махни се от там!

Опитах да набутам дневника обратно под матрака, но го изпуснах. Отвътре изпадна цяла камара бележки и снимки. Уплашено събрах бележките и снимките на купчина и ги набутах обратно в дневника. После натъпках дневника — който беше твърде малък за огромните тайни, които уж криеше, — и радиостанцията в колана на панталона си, и угасих лампата. По-късно щях да измисля как да върна дневника. В момента трябваше да се омитам оттук.

Вдигнах прозореца, очаквайки, че ще се наложи да свалям и мрежа, но някой вече го беше сторил вместо мен. Вероятно Марси я беше отстранила отдавна, за да може по-лесно да се измъква тайно от къщи. Този факт ми вдъхна малко надежда. След като Марси е излизала оттук, значи и аз ще успея. Нямаше да падна и да се претрепя. Разбира се, Марси беше мажоретка и беше много по-гъвкава и координирана.

Надникнах през прозореца. Вратата беше точно отдолу, под покрит вход с четири колони. Преметнах крак и стъпих на керемидите. След като се уверих, че няма да се подхлъзна по наклонения покрив, извадих и другия си крак. Постарах се да запазя равновесие и затворих прозореца. Точно се наведох под рамката и правоъгълникът на прозореца светна. Ноктите на кучето задраскаха по стъклото и то пролая ядосано няколко пъти. Легнах по корем, долепих се максимално до къщата и се помолих на бога Марси да не надникне през прозореца.

— Какво има? — достигна до мен приглушеният глас на Марси през прозореца. — Какво има, Бумър?

По гръбнака ми се спусна струйка пот. Марси щеше да надникне и да ме види. Затворих очи и се помъчих да забравя, че къщата ѝ е пълна с хора, с които щях да ходя на училище през следващите две години. Как щях да обясня защо тършувам в спалнята ѝ? Как щях да обясня защо дневникът ѝ е у мен? Мисълта бе непоносимо унижителна.

— Млъквай, Бумър! — кресна Марси. — Някой ще хване ли кучето, че да отворя прозореца? Толкова е глупав, че ако не го държите, ще скочи. Ей ти, в коридора. Дръж кучето за нашияника и не го пускай. Просто го направи.

Надявах се лаят на кучето да заглушава шума, който вдигах, претърколих се и залепих гръб до керемидите. Преглътнах бучката в гърлото си. Имах фобия от високо и цялата плувнах в пот при мисълта за въздуха между мен и земята.

Опрях пети в покрива, за да изтласкам тежестта на тялото си колкото може по-далеч от ръба, и измъкнах радиостанцията от джоба си.

— Ви? — прошепнах.

— Къде си? — попита тя на фона на музика.

— Мислиш ли, че можеш някак да се отървеш от кучето в скоро време?

— Как?

— Прояви творчество.

— Например да му дам отрова?

Изтрих челото си с опакото на дланта.

— По-скоро си мислех да го затвориш в някой килер.

— Искаш да го докосна?

— Ви!

— Добре, ще измисля нещо.

След трийсетина секунди през прозореца на спалнята на Марси чух таса на Ви:

— Марси? — надвика тя лая на кучето. — Не искам да се пречкам, но полицията е пред вратата. Получили оплакване от шума. Да ги пусна ли вътре?

— Какво? — извика Марси точно над мен. — Не виждам полицейска кола.

— Сигурно са паркирали на съседната пресечка. Както и да е, понеже забелязах незаконни вещества у някои гости...

— Е, и? Нали е парти? — срязва я Марси.

— Лица под двайсет години нямат право да пият.

— Страхотно! — извика Марси. — Какво ще правя? — Замълча, после извиси глас: — Сигурно ти си им се обадила!

— Аз ли? И да се лиша от толкова много безплатна храна? Няма начин.

След миг лаят на Бумър заглъхна някъде в къщата и светлината в спалнята угасна.

Останах неподвижна още малко и се ослушвах. Когато се уверих, че спалнята на Марси е празна, се завъртях по корем и изпълзах нагоре към прозореца. Кучето го нямаше, Марси я нямаше и ако успеех да...

Долепих длани до стъклото и опитах да плъзна прозореца нагоре, но той не помръдна. Дръпнах с всички сили, но нищо не се получи.

Добре, казах си, голяма работа. Сигурно Марси е затворила. Трябваше само да постоя тук още пет часа, докато партито свърши и Ви може да се върне със стълба.

Чух стъпки долу и опънах шия да видя дали случайно не ми е провървяло и Ви не е дошла да ми се притече на помощ. За мой ужас долу беше Пач, с гръб към мен — вървеше към джипа си. Набра някакъв номер на мобилния си и го вдигна към ухото. Преди да успея да хвърля телефона си някъде в храстите долу, Пач се закова на място.

Озърна се през рамо и вдигна очи. Изгледа ме така, че ако Бумър ме беше изял, щях да се почувствам по-добре.

— Я да видим кой си е пъхал носа в чуждите работи. — Не беше нужно да го поглеждам, за да се уверя, че се усмихва.

— Престани да се хилиш — казах и бузите ми пламнаха от унижение. — Свали ме от тук.

— Скачай.

— Моля?

— Ще те хвана.

— Да не си луд? Иди вътре и отвори прозореца. Или донеси стълба.

— Не ти трябва стълба. Скачай, няма да те изпусна.

— Да бе, вярвам ти.

— Искаш ли да ти помогна, или не?

— На това помощ ли му викаш? — изсъсках вбесена.

— Не е никаква помощ!

Той завъртя верижката на ключодържателя около пръста си и понечи да се отдалечи.

— Кретен такъв! Върни се!

— Кретен ли? — повтори той. — Ти шпионираш хората.

— Не шпионирах. Аз... аз... — *Измисли нещо!*

Очите на Пач се стрелнаха към прозореца над главата ми и по изражението му отсъдих, че се е досетил какво става. Наклони глава и се засмя:

— Ровила си из спалнята на Марси.

— Не. — Завъртях очи, все едно това беше най-абсурдното предположение на света.

— Какво търсеше?

— Нищо. — Извадих шапката на Пач от задния си джоб и му я хвърлих. — Между другото, ето ти тъпата шапка.

— Отишла си да ми вземеш шапката?

— Явно съвсем напразно!

Той си сложи шапката.

— Ще скачаш ли най-сетне?

Пристъпих несигурно към ръба на покрития вход и земята ми се стори поне на шест метра. За да избегна отговора на въпроса му, попитах:

— Защо ми звънеш?

— Изгубих те от поглед вътре. Исках да се уверя, че си добре.

Звучеше искрено, но нали беше изпечен лъжец...

— Ами чери колата?

— Предложение за мир. Ще скачаш ли, или не?

Тъй като не виждах друг изход, се примъкнах предпазливо към ръба на покрития вход. Стомахът ми се свиваше.

— Ако ме изпуснеш... — предупредих го.

Пач вече беше вдигнал ръце. Затворих очи и се плъзнах от перваза. Усетих въздуха покрай тялото си и после се озовах в ръцете на Пач, притисната към тялото му. Останах там за малко с разтуптяно сърце и от адреналина, и от близостта на Пач. Усещах го топъл и

познат. Стабилен и сигурен. Искаше ми се да се притисна към ризата му, да заровя лице в топлата извивка на шията му и така да си остана.

Пач пъкна една къдрица зад ухото ми.

— Искаш ли да се върнеш на партито? — промърмори той.

Поклатих глава отрицателно.

— Тогава ще те откарам у вас. — Посочи с брадичката си към джипа, но все още ме държеше в обятията си.

— Дойдох с Ви. Трябва да се прибера с нея.

— Ви едва ли ще спре за китайска храна на път за вкъщи...

Китайска храна. Което означава, че Пач ще дойде вкъщи да хапне. Мама я нямаше, което означава, че ще бъдем сами...

Усетих, че съпротивителните ми сили отслабват. Може пък да бяхме в безопасност, може пък архангелите да бяха далеч. Пач очевидно не се тревожеше, защо трябваше аз да се тревожа? А и беше просто вечеря. Имах дълъг и неприятен ден в училище и бях изгладняла, след като цял час се бях потила във фитнес залата. Китайска храна с Пач звучеше прекрасно. Какво има в една неангажираща вечеря? Толкова хора вечерят заедно и не се стига до нищо повече.

— Само вечеря — казах по-скоро, за да убедя себе си, отколкото Пач.

Той ми отговори със скаутски поздрав, но усмивката му не вещаеше нищо добро. Усмивка на лошо момче. Палавата и очарователна усмивка на човека, целунал Марси само преди две вечери... а днес предлагаше да вечеряме заедно, най-вероятно с надеждата, че вечерята ще доведе до нещо повече. Смяташе, че разтапящата усмивка е предостатъчна да заличи болката ми. Да ме накара да забравя, че е целунал Марси.

Изведнъж вълнението ми секна и аз рязко се върнах в настоящето. Разсъжденията ми спряха и на тяхно място се появи силна напрегнатост, която нямаше нищо общо с Пач, нито с факта, че е неделя вечер. Цялата ми кожа настръхна. Огледах сенките около моравата.

— М-м-м? — промърмори Пач, забелязал тревогата ми, и закрилнически ме притисна още по-плътено към себе си.

Отново го усетих. Промяна във въздуха. Невидима мъгла, необикновено топла, увиснала ниско, притискаща ни отвсякъде,

прокрадваща се, лъкатушейки като хиляди невидими змии във въздуха. Усещането беше толкова мъчително, че ми беше трудно да повярвам, че Пач не е забелязал нищо нередно, дори да не можеше да го почувства директно.

— Какво има, ангелче? — попита той тихо.

— В безопасност ли сме?

— Има ли значение?

Огледах двора. Не бях сигурна защо, но в главата ми се въртеше едно — *архангелите. Те са тук.*

— Искам да кажа... архангелите... — изрекох едва чуто, — те не ни ли наблюдават?

— Да.

Понечих да отстъпя, но Пач отказа да ме пусне.

— Пет пари не давам, да гледат. Омръзна ми цялата тази игра. — Вече не се гушеше в шията ми и аз прочетох в погледа му мъчително непокорство.

Помъчих се по-настойчиво да се освободя.

— Пусни ме.

— Не ме ли искаш? — лукаво се усмихна той.

— Не е там работата. Не искам заради мен да ти се случи нещо.

Да вървим.

Как можеше да се отнася толкова небрежно към това? Те само си търсеха повод да се отърват от него. Не биваше да го виждат, че ме прегръща.

Погали ръцете ми отстрани, но когато опитах да се възползвам от тази възможност и да се измъкна, ме стисна. Гласът му проникна в съзнанието ми. *Мога да се разбунтувам, мога веднага да си тръгна и да престанем да играем по правилата на архангелите.* Каза го толкова решително, толкова неподправено — явно не за пръв път го мислеше. Много пъти си беше мечтал да осъществи този план.

Сърцето ми туптеше лудешки. Да се махнем? Да престанем да спазваме правилата?

— Какви ги говориш?

Ще пътуваме, ще се крием и ще се надяваме архангелите да не ме намерят.

— Ами ако те намерят?

Ще ме изправят на съд. Ще ме обявят за виновен, но поне ще ни оставят на мира няколко седмици, докато решават.

Усещах печалното си изражение.

— И после?

Ще ме изпратят в ада. Замълча и додаде с тиха убеденост: не се страхувам от ада. Заслужавам го. Лъгал съм и съм мамил. Наранявал съм невинни хора. Допуснал съм повече грешки, отколкото съм в състояние да си спомня. Така или иначе, аз ги разигравам през почти целия си живот. В ада едва ли ще е по-различно. Устните му се извиха в кратка, горчива усмивка. Сигурен съм обаче, че архангелите разполагат с някои скрити номера. Усмивката му помръкна и Пач ме погледна напълно откровено. Никога не съм смятал, че да съм с теб е погрешно. Това е единственото правилно нещо в живота ми. Не ми пука за архангелите. Кажу ми какво искаш да направя. Само го кажи. Ще изпълня каквото поискаш. Можем да заминем още сега.

Дадох си малко време да осмисля думите му. Погледнах към джипа. Ледената стена помежду ни вече я нямаше. Тя съществуваше само заради архангелите. Без тях нещата, заради които се карахме с Пач, нямаха смисъл. Архангелите бяха проблемът. Искаше ми се да се махна от тях и от всичко останало и да замина с Пач. Искях да бъда безразсъдна, да мисля само за тук и сега. Взаимно щяхме да си помогнем да избегнем последиците. Щяхме да се присмеем на правилата, на ограниченията и най-вече — на утрешния ден. Щяхме да бъдем само двамата с Пач и нищо друго нямаше да има значение.

Освен онова, което щеше да се случи, след като тези седмици отминат.

Можех да избирам между две неща, но отговорът беше ясен. Единственият начин да задържа Пач беше да се откажа от него. Да нямам нищо общо с него.

Не си дадох сметка, че плача, докато той не прокара палци под очите ми.

— Ш-ш-шт — промърмори той. — Всичко ще бъде наред. Искам теб. Не мога да продължа да правя нещата, които правя сега, да живея половинчато.

— Но те ще те изпратят в ада — заекнах аз, неспособна да овладея треперещата си долна устна.

— Разполагах с доста време да се примиря с това.

Бях решила да не показвам на Пач колко ми е трудно, но се задавих от сълзите, които се стичаха в гърлото ми. Очите ми бяха мокри и подути, а гърдите ме боляха, все едно бяха стиснати в менгеме. За всичко бях виновна аз. Ако не бях аз, той нямаше да ми стане ангел пазител. Ако не бях аз, архангелите нямаше да са твърдо решени да го унищожат. Аз бях отговорна, задето се стигна до тук.

— Направи ми една услуга — казах накрая тихичко с глас, който самата аз не можех да позная. — Кажи на Ви, че съм си тръгнала. Искам да остана сама.

— Ангелче?

Пач се пресегна към ръката ми, но аз се дръпнах. Усетих, че краката ми се отдалечават — единият крак пред другия. Отвеждаха ме все по-далеч от Пач, сякаш съзнанието ми се бе парализирало и беше оставило всичко на тялото ми.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия следобед Ви ме остави близо до входа на „Енцо“. Бях облечена с жълта щампована лятна рокля, която беше на границата между професионалното и изкустителното, и външно изглеждах по-оптимистично настроена, отколкото се чувствах всъщност. Спрях пред витрината, разтърсих коса и тя се разля на вълни, след като цяла нощ бе лежала притисната под главата ми, но жестът беше някак скован. Насилих се да се усмихна. Цяла сутрин се бях упражнявала. Чувствах се напрегната отвън и чуплива по средата. Отражението ми във витрината ми се стори фалшиво и кухо. Само че след като цяла нощ бях плакала, не можех да постигна нищо по-добро.

Снощи, след като се прибрах пеша от Марси, се сгуших на леглото си, но изобщо не мигнах. Цяла нощ ме терзаеха самоунищожителни мисли. Колкото по-дълго оставах будна, толкова повече мислите ми шеметно се откъсваха от действителността. Исках да покажа нещо недвусмислено и бях достатъчно измъчена, за да не давам и пет пари колко крайно е то. Хрумна ми една мисъл, каквато никога преди не ми беше хрумвала. Ако сложех край на живота си, архангелите щяха да видят. Исках да изпитват угризения. Исках да се усъмнят в архаичните си закони. Исках да се почувстват отговорни, задето съсипват живота ми и после напълно ми го отнемат.

Съзнанието ми се мятеше и луташе сред тези мисли цяла нощ. Чувствата ми се люшкаха от съкрушителна загуба до отричане и гняв. В един момент съжалих, задето не бях избягала с Пач. Щастието, колкото и да беше кратко, ми изглеждаше по-добра перспектива от мъчението да се будя всяка сутрин със съзнанието, че той никога няма да бъде мой.

Рано сутринта взех решение. Трябваше да продължа живота си. Другият вариант беше да изпадна в депресия. Успях да се изкъпя и да се облека и отидох на училище, решена никой да не узнае какво преживявам. Усещах иглички по цялото си тяло, но не допусках нито една външна проява на самосъжаление. Нямах да позволя

архангелите да спечелят. Щях да стъпя на крака, да си намеря работа, да си платя глобата за превишена скорост, ще завърша лятното училище с отличен успех и ще се стремя да бъда толкова заета, че да мисля за Пач само когато съм насаме с мислите си нощем и нямам друг изход.

В бистрото на Енцо имаше две полукръгли тераси отляво и отдясно, а широки стълби водеха надолу към главната зона за хранене и бар плота. Терасите ми напомняха на два извити модни подиума над основната зала долу. Масите на терасите бяха пълни, но долу имаше само неколцина сутрешни посетители, които пиеха кафе и четяха сутрешните вестници.

Поех си дълбоко въздух, слязох по стълбите и се приближих към барплота.

— Извинете, чух че търсите баристи — казах на жената на касата. Гласът ми прозвуча безизразно, но нямах достатъчно енергия да поправа това положение. Жената беше на средна възраст, рижа и с табелка, на която пишеше „Робърта“. Вдигна поглед.

— Бих искала да кандидатствам. — Успях да докарам нещо като полуусмивка, но кой знае защо се опасявах, че изобщо не съм убедителна.

Робърта избърса осеяните си с лунички ръце в една кърпа и излезе зад плота.

— Баристи ли? Вече не.

Взрях се в нея, притаила дъх и усещайки как цялата надежда ме напуска. Планът ми беше всичко, което ме крепеше. Не бях обмислила какво ще правя, ако някой от етапите му не успее. Нуждаех се от план. Нуждаех се от тази работа. Нуждаех се от контрол над живота си, в който всяка минута да бъде планирана и всяко чувство — точно на мястото си.

— Но ми трябва помощник-келнерка, само нощна смяна от шест до десет — каза Робърта.

Примигах и устната ми потрепери леко от изненада.

— О! Това е... хубаво.

— Вечерно време намаляваме осветлението, баристите си тръгват, пускаме джаз и се стремим към малко повече изисканост. Преди тук опустяваше след пет, но сега се надяваме да привлечем хора. Икономиката е в криза — поясни тя. — Твоята работа ще бъде да

посрещаш клиентите, да им записваш поръчките и да ги предаваш в кухнята. А когато храната е готова, ще я поднасяш по масите.

Постарах се да кимам въодушевено, за да ѝ покажа колко много се нуждая от тази работа, и усещах как напуканите ми устни се нацепват още повече, като се усмихвам.

— Това... звучи идеално — успях да кажа дрезгаво.

— Имаш ли някакъв опит?

Нямах. Обаче двете с Ви идвахме в „Енцо“ поне три пъти седмично.

— Знам менюто наизуст — казах и се почувствах по-материална, по-реална. Работа. Всичко зависеше от това. Щях да си изградя нов живот.

— Това ми харесва — каза Робърта. — Кога започваш?

— Довечера? — Не можех да повярвам, че ме наема. Стоя тук и не мога дори да се усмихна искрено, но тя не обръща внимание на този факт. Даваше ми шанс. Протегнах ръка да се ръкувам с нея и малко късно забелязах, че ръката ми трепери.

Робърта не обърна внимание на протегнатата ми ръка, огледа ме от глава до пети, наклонила глава на една страна, и аз се почувствах изложена на показ.

— Наред ли е всичко?

Поех си безшумно въздух и отговорих:

— Да, добре съм.

Тя кимна отривисто.

— Ела в шест без петнайсет и ще ти дам униформа преди началото на смяната.

— Много ви благодаря... — подех все още невярваща, но тя вече се бе върнала зад барплота.

Излязох на ослепителното слънце вън и започнах да пресмятам мислено. Ако припечелвах минималната надница и работех всяка вечер през следващите две седмици, може би щях да успея да си платя глобата. А ако работех всяка вечер в продължение на два месеца, това бяха шейсет вечери, през които ще съм твърде скапана, за да мисля за Пач. Шейсет вечери по-близо до края на лятната ваканция, когато отново щях да хвърля цялата си енергия в училище. Вече бях решила да си напълня програмата с трудни предмети. Можех да се справя с всякакви домашни, но разбитото сърце беше друга работа.

— Е? — попита Ви, която ме чакаше отпред с доджа. — Как мина?

Седнах на предната седалка.

— Получих работата.

— Хубаво. Беше нервна, когато влезе, но вече няма причини да се притесняваш. Официално си работещ член на обществото. Гордея се с теб, миличка. Кога започваш?

Погледнах часовника на таблото.

— След четири часа.

— Довечера ще се отбия и ще помоля да ме настанят в твоя район.

— И гледай да ми оставиш бакшиш — пошегувах се и едва не се заплаках от отчаяния си опит.

— Аз съм ти шофьор, това е повече от бакшиш.

Шест и половина часа по-късно „Енцо“ се пръскаше по шевовите. Работната ми униформа се състоеше от бяла риза с копчета, сиви панталони и жилетка от туид и кепе като на вестникарче. Кепето не можеше да удържи косата ми и тя постоянно се измъкваше. В момента усещах мокрите от пот къдрици, полепнали по лицето ми. Макар че бях абсолютно гроги, изпитвах необикновено облекчение от факта, че нямам време да мисля. Нямах нито миг свободен, за да насочвам мислите и чувствата си към Пач.

— Ей, новото момиче! — повика ме един от готвачите, Фернандо. Стоеше зад ниска стена, която отделяше фурните от останалата част на кухнята, и размахваше една шпатула. — Поръчката ти е готова.

Грабнах трите чинии със сандвичи, внимателно ги подредих в редица върху ръката си и излязох заднишком през летящите врати. На път за залата мярнах една от старите келнерки. Тя ми посочи с брадичка току-що заета маса на балкона. Отвърнах ѝ също с кимване. Ей сега отивам.

— Един сандвич с ребърца, един с колбас и един с печена пуйка — поднесох чиниите на трима бизнесмени с костюми. — Приятна вечеря.

Изкачих тичешком стълбите към терасата, вадейки кочана с поръчките от задния си джоб. По средата на пътеката застинах на място. На масата точно пред мен се беше настанила Марси Милар.

Разпознах също Адисън Хейлс, Оукли Уилямс и Итън Тайлър, все от нашето от училище. Тъкмо се канех да се завъртя кръгом и да помоля да възложат поръчката на другиго, когато Марси вдигна поглед и аз вече нямах изход.

Устните ѝ се разтегнаха в корава като гранит усмивка.

Задишах накъсано. Имаше ли начин да знае, че съм взела дневника ѝ? Едва когато се прибрах снощи и се сгуших в леглото, си спомних, че още е у мен. Сигурно веднага бих го прочела, но снощи не ми беше до това. Дневникът ми се струваше просто някакъв незначителен текст в сравнение с жестоката болка, която ме раздираше отвътре. В този момент дневникът още си беше на пода на спалнята ми до захвърлените там дрехи.

— Има ли друго толкова сладко костюмче! — извиси глас Марси над звучащия от уредбата джаз. — Итън, миналата година на абитуриентския бал ти не носеше ли точно такава жилетка? Нора май ти е обрала дрешника.

Докато те се кикотеха, аз държах писалката си над кочана с поръчките.

— Нещо за пиене? Специалитетът ни тази вечер е лимонов шейк с кокос. — Дали всички усещаха лекото чувства за вина в гласа ми? Преглътнах с надеждата, че когато отново се наложи да говоря, колебливостта ще е изчезнала.

— За последен път идвах тук на рождения ден на мама — оповести Марси. — Келнерката ни ѝ изпя „Честит рожден ден“.

Отне ми цели три секунди да зацепя.

— О, не, аз не съм келнерка, аз съм помощничка.

— Пет пари не давам каква си. Искам да ми изпееш „Честит рожден ден“.

Седях парализирана и умът ми трескаво търсеше изход. Не можех да повярвам, че Марси иска да се унижавам така. Чакай малко. Разбира се, че иска да ме унижи. През последните единайсет години тайно водех сметка за резултата от сблъсъците ни, но вече бях сигурна, че и тя си води същата сметка. Стремеше се да поведе по точки. Нещо повече, тя знаеше, че резултатът ѝ е два пъти по-висок от моя и че продължава да расте. Което я превръщаше не само в грубиянка, но и в непочтен противник.

— Покажете ми документ за самоличност — протегнах ръка аз.

Марси безгрижно сви рамене:

— Не го нося.

И двете знаехме, че не е забравила шофьорската си книжка, както знаехме и че днес не е рожденият ѝ ден.

— Тази вечер сме много натоварени — престорих се, че се извинявам аз. — Управителката не иска да се отделям за дълго от другите клиенти.

— Управителката несъмнено иска клиентите да са доволни. Сега пей.

— И понеже стана дума — намеси се Итън, — донеси ни от онези безплатни шоколадови торти.

— Предлагаме само резени, не цели торти — казах.

— Предлагаме само резени... — изимитира ме Адисън и останалите избухнаха в кикот.

Марси бръкна в чантата си и извади видеокамера. Червената лампичка примигна и тя насочи обектива към мен.

— Нямам търпение да покажа филмчето на цялото училище. Добре, че имам достъп до имейлите на всички. Кой да допусне, че ще е толкова полезно да работиш в администрацията!

Знаеше за дневника. Нямахше друг начин. И това беше отмъщението. Петдесет точки за мен, задето ѝ откраднах дневника. Два пъти повече за нея, ако изпрати на всички в гимназията видео как ѝ пея „Честит рожден ден“.

Посочих през рамо към кухнята и бавно заотстъпвах назад:

— Вижте, поръчките ми се трупат...

— Итън, иди да кажеш на прелестната келнерка ето там, че искаме да разговаряме с управителя. Обясни ѝ, че помощничката се държи нелюбезно... — нареди му Марси.

Не можех да повярвам. Работех тук по-малко от три часа, а Марси щеше да направи така, че да ме уволнят. Как щях да си платя глобата? Пък и трябваше да се сбогувам с фолксвагена кабриолет. Ако не работех, нямаше да мога да си купя колата. И най-важното, работата ми трябваше, за да отвличам мислите си от безполезната борба да се справя с мъчителната истина: Пач напускаше живота ми. Завинаги.

— Времето изтече — оповести Марси. — Итън, отивай при управителката.

— Чакай, ще го направя.

Марси изписка и плесна с ръце.

— Добре че си заредих батерията.

Мислено дръпнах по-надолу кепето, за да скрия лицето си. Отворих уста.

— „Честит рожден ден на теб...“

— По-силно! — креснаха всички.

— Честит рожден ден на теб — запях по-силно, твърде засрамена, за да си давам сметка дали пея фалшиво, или не. — Честит рожден ден, скъпа Марси. Честит рожден ден на теб.

Никой не продума. Марси прибра камерата в чантата си.

— Е, беше досадно.

— Звучеше си... нормално — отбеляза Итън.

Кръвта напусна лицето ми. Усмихнах се кратко, победоносно. Петстотин точки. Соловото ми изпълнение заслужаваше поне толкова. Край с размазващата преднина на Марси. Официално бях водач в листата.

— Нещо за пиене? — попитах учудващо бодро.

Записах поръчките им и се запътих към кухнята, но Марси ме повика:

— А, Нора?

Заковах се на място. Рязко си поех дъх, чудейки се на какво мъчение ще ме подложи този път. О, не. Освен ако... не ме издадеше пред всички. Още сега. Щеше да оповести на целия свят, че съм откраднала дневника ѝ, за да разберат колко подла и презряна твар съм.

— Ще ускориш ли поръчката ни? — довърши Марси. — Ще ходим на купон.

— Да ускоря поръчката ви ли? — повторих глуповато. Нима не знаеше за дневника?

— Пач ще ни чака на Делфик и не искам да закъсняваме. — Марси тутакси запуши устата си с ръка. — Извинявай, изобщо не съобразих. Не биваше да споменавам за Пач. Сигурно ти е трудно да го виждаш с друга.

Усмивката ми се стопи. Усетих как по врата ми плъзва топлина. Сърцето ми биеше толкова бързо, че свят ми се зави. Стаята се сви и в центъра застана убийствената усмивка на Марси, която ми се присмиваше. Значи всичко си беше постарому. Пач се беше върнал при

Марси. След като си бях тръгнала снощи, той беше решил да се примири с онова, което ни сервираше съдбата. След като не можеше да има мен, щеше да се задоволи с Марси. Как така имаха право на връзка? Къде бяха архангелите, когато ставаше дума за Пач и Марси? Ами тяхната целувка? Щяха ли архангелите да си затворят очите, понеже знаят, че тя не означава нищо? Идеше ми да се разкреця заради цялата несправедливост. Марси можеше да бъде с Пач, понеже не го обича, но аз не можех, понеже го обичах и архангелите го знаеха. Какво толкова лошо имаше да се обичаме? Всъщност бяха ли ангелите и хората толкова различни?

— Няма проблем, аз вече го преодолях — отговорих с хладна вежливост.

— Браво на теб — каза Марси, дъвчейки изкусително сламката си, но по вида ѝ ясно личеше, че не ми вярва.

В кухнята предадох поръчката на Марси на готвачите. Оставих празно мястото „специални изисквания“. Марси бързаше да се види с Пач на плажа Делфик. Толкоз по-зле за нея.

Взех поръчката, която вече ме очакваше, и изнесох подноса от кухнята. За моя изненада забелязах Скот на входа — разговаряше с келнерките. Беше облечен удобно с широки джинси и прилепнала фланелка, и съдейки по езика на тялото на двете облечени в черно момичета, те явно флиртуваха с него. Той ме забеляза и ми махна. Сервирах поръчката на петнадесета маса и поех нагоре по стълбите.

— Здравсти — казах на Скот и свалих кепето, за да си повеем на лицето.

— Ви ми каза къде да те намеря.

— Звънял си на Ви?

— Да, понеже ти не отговори на съобщенията ми.

Прокарах ръка по челото си и наместих няколко паднали кичури.

— Мобилният ми е някъде отзад. Не съм имала възможност да го погледна, откакто започнах смяната. Какво искаш?

— Кога свършваш?

— В десет. Защо?

— На Делфик ще има купон. Търся някой нещастник, когото да замъкна със себе си.

— Всеки път, когато излизаме, нещо се случва — отбелязах с мрачен поглед. — Сбиването в „Зи“, сбиването в „Девилс Хендбег“. И

двата пъти се налагаше някой спешно да ме кара вкъщи.

— Третият път е вълшебен. — Той се усмихна и за пръв път от толкова време осъзнах, че усмивката му е много хубава. Момчешка. Придаваше му по-благ вид, а мен ме накара да се запитам дали пък Скот няма и друга страна, която още не съм виждала.

Най-вероятно отиваше на същия купон, за който говореше Марси. Където трябваше да бъде и Пач. На същия плаж, на който ходих с него само преди десетина дни, когато необмислено бях оповестила, че животът ми е идеален. Изобщо не можех да допусна, че нещата ще се объркат толкова скоро.

Набързо анализирах чувствата си, но ми бяха нужни повече от няколко секунди, за да установя със сигурност какво точно изпитвам. Искаше ми се да видя Пач — това винаги щеше да ми се иска, — но не там беше въпросът. Трябваше да реша дали съм готова да го видя. Можех ли да приема него и Марси? Особено след всичко, което той ми каза снощи?

— Ще си помисля — обещах на Скот, осъзнала, че прекалено бавя отговора си.

— Да мина ли към десет да те взема?

— Не. Ако дойда, Ви ще ме докара. — Посочих към вратата на кухнята и казах: — Виж, трябва да вървя.

— Надявам се да се видим там — каза той и ми се усмихна лъчезарно за последен път, после си тръгна.

След края на работното време намерих Ви на паркинга.

— Благодаря, че ще ме откараш — казах ѝ и се отпуснах тежко на седалката. Краката ме боляха, ушите ми бучаха от разговорите и от силния смях в претъпкания ресторант — да не говорим колко пъти ми бяха подвиквали и ме бяха поправяли келнерите и готвачите. Неведнъж обърках поръчките, неведнъж влизах в кухнята от грешната врата. Веднъж едва не съборих една сервитюрка, понесла множество чинии. Добрата новина беше, че имах трийсет долара от бакшиши в джоба. След като си платях глобата, всичките ми бакшиши щяха да отидат за кабриолета. Мечтаех за деня, когато нямаше да се налага да разчитам на Ви да ме кара напред-назад.

Но не колкото мечтаех за деня, когато ще забравя Пач.

Ви се ухили.

— Няма безплатен обяд. Всичките пъти, когато те карам, всъщност са задължения, които трупаш към мен.

— Не, сериозно, Ви. Ти си най-добрата ми приятелка на света. Най-близката.

— Ау, дали да не отбележим този паметен момент, като се отбием в „Скипи“ за сладолед? Бих хапнала сладолед. Всъщност малко E621 ще ми се отрази добре. Нищо не ми доставя такава радост като една голяма доза вредна пържена храна, подгизнала от добрия стар E621.

— Може ли да отложим за друг път? — попитах. — Тази вечер ме поканиха на плажа Делфик. Повече от добре дошла си да дойдеш с мен — добавих бързо. Изобщо не бях сигурна, че съм взела правилното решение, когато се бях навила да отида. Защо се подлагах на мъчението отново да се срещна с Пач. Знаех, че искам да е близо до мен. Ако бях по-силен и по-смел човек, щях да прекъсна всички връзки и да се махна. Ако бях по-силен човек, щях да заудрям с юмруци по вратата на съдбата. Пач беше напуснал живота ми завинаги. Знаех, че трябва да приема този факт, но имаше голяма разлика между това да знаеш и да го направиш.

— Кой ще ходи? — попита Ви.

— Скот и още хора от училището. — Нямах смисъл да споменавам Марси и тутакси да получа отказ. Имах чувството, че тази вечер ще се нуждая от подкрепата на Ви.

— Предпочитам да се гушна при Риксън и да гледам филм. Мога да го питам дали няма някой приятел, който да отиде с теб. Може да направим двойна среща. Да ядем пуканки, да се майтапим, да се натискаме.

— Без мен. — Не исках друг. Исках Пач.

* * *

Когато Ви спря на паркинга на Делфик, небето вече беше катраненочерно. Мощни прожектори като на стадион светеха от белосаните дървени постройки на лунапарка, игралната зала и миниголфа и над цялото място имаше ореол. По-надолу по брега и околността нямаше електричество, Делфик бе единственото светло

място на километри. Дадох знак на Ви да спре близо до алеята, която водеше към водата. Слязох от колата и ѝ магнах за довиждане. Тя ми магна в отговор, притиснала мобилния до ухото си, докато двамата с Риксън се уговариха къде да се срещнат.

Във въздуха още се усещаше топлината на слънцето и се носеха всякакви шумове — от далечната музика, която долиташе от увеселителния парк „Делфик Сийпорт“ високо на скалите, до рева на прибоя. Разтворих ивицата морска трева, която растеше успоредно на крайбрежието като ограда, затичах се надолу по склона и тръгнах по тънката пясъчна ивица, която бе останала след настъплението на прилива.

Минавах покрай малки групи хора, които още се забавляваха във водата, скачаха с вълните и хвърляха плавеи в тъмния океан, макар че спасителите отдавна си бяха отишли. Търсех с поглед Пач, Скот и Марси или някой друг познат. Пред мен в тъмното припламнаха оранжевите езици на огромен огън. Извадих мобилния си и набрах номера на Скот.

— Ехо!

— Успях. Ти къде си?

— Южно от големия огън. А ти?

— Северно от него.

— Ще те намеря.

След две минути Скот се паркира на пясъка до мен.

— Цяла нощ ли ще се криеш на тъмно? — попита ме той. Дъхът му миришеше на алкохол.

— Не съм фен на деветдесет процента от хората на това парти.

Той кимна с разбиране и извади метален термос.

— Нямам бактерии, честна скаутска. Пийни си колкото искаш.

Приведох се да помириша съдържанието на термоса. Веднага се дръпнах, понеже алкохолните пари опариха гърлото ми.

— Какво е това? — попитах. — Самолетно гориво ли?

— Тайната ми рецепта. Ако ти кажа, ще трябва да те убия.

— Няма да се наложи. Сигурна съм, че ако пийна, ще има същия ефект.

Скот се отпусна назад с лакти в пясъка. Беше си облякъл фланелка на „Металика“ с отрязани ръкави, бермуди в цвят каки и джапанки. Аз бях с униформата си от работа, без кепето, жилетката и

ризата. За щастие си бях облякла една туника, когато тръгнах за работа, но нямах с какво да заменя панталоните от туид.

— Е, кажи ми Грей, какво търсиш тук? Трябва да призная, допусках, че ще предпочетеш да си пишеш домашното.

Излегнах се на пясъка до него и го изгледах:

— Престани да се правиш на кретен, номерът вече се изтърка. Е, скучна съм, добре.

Той се ухили.

— На мен ми харесваш. Може и да си скучна, но ще ми помогнеш да си взема изпитите тази година. Особено по английски.

Боже.

— Ако това беше въпрос, отговорът е не, няма да ти пиша есетата по английски.

— Ти така си мислиш. Още не съм започнал да прилагам прочутото обаяние на Скот.

Засмях се и той се усмихна по-широко.

— Какво? Не ми ли вярваш?

— Не вярвам, че ти и обаяние имате място в едно изречение.

— Никое момиче не може да устои на обаянието ми. Казвам ти, направо откачат. Ето основните моменти: пия по двайсет и четири часа седем дни в седмицата, не се задържам никъде на работа, не знам дори елементарна математика и по цял ден играя видеоигри и се мотая.

Отметнах глава назад и усетих как раменете ми се тресат от смях. Започвах да си мисля, че пияната версия на Скот ми допада много повече от трезвата. Кой да допусне, че Скот може да бъде самоироничен?

— Престани да се облизваш лакомо — закачливо вирна брадичка Скот. — Ще ми се замае главата.

Усмигнах му се лениво.

— Караш мустанг. Това са поне десет точки отгоре.

— Страхотно. Десет точки. Още двеста и ще попадна в червената зона.

— Ами престани да пиеш — предложих.

— Да престана ли? Животът ми е гаден и когато го съзнавам едва наполовина, а ако престана да пия и го възприема точно какъвто е, вероятно ще трябва да скоча от някой мост.

Замълчахме.

— Когато съм пиян, почти забравям кой съм — каза той и усмивката му малко помръкна. — Съзнавам, че още съм тук, но съвсем смътно. Приятно ми е така. — Надигна термоса, вперил поглед към тъмното море право напред.

— Да, и моят живот не е цветя и рози.

— Заради баща ти ли? — предположи той и изтри горната си устна с opakото на ръката си. — Ти не си виновна за това.

— От което ми става даже по-зле.

— Как така?

— Ако вината беше моя, това щеше да означава, че държа положението в ръце. Работата обаче е там, че ако държах положението в ръце, татко никога нямаше да умре. Щях да се погрижа за това.

— Логично — призна Скот.

Заръмя. Летен дъжд на големи и топли капки, които се сипеха навсякъде.

— Какво е това, по дяволите? — чух гласа на Марси малко по-нагоре по брега, близо до огъня. Огледах силуетите на хората, които започнаха да се надигат. Пач не беше сред тях.

— Всички към апартамента ми! — провикна се Скот и бързо скокна на крака. Залитна странично и едва успя да запази равновесие. — Дийкън Роуд номер седемдесет и две, апартамент трийсет и две. Отключено е. В хладилника има колкото искате бира. А, да, тази вечер мама е в Бънко!

Разнесоха се радостни възгласи, всички грабнаха обувките и другите си разхвърляни вещи и се запътиха към паркинга.

Скот ме побутна по бедрото с джапанката си:

— Да те закарам? Хайде, дори ще ти позволя да караш.

— Благодаря за предложението, но аз приключих. — Пач го нямаше. Той беше единствената причина да съм тук и сега внезапно се почувствах не само подведена, но и сякаш си бях изгубила напразно времето. Би трябвало да изпитвам облекчение, че Марси и Пач не са заедно, но всъщност ме изпълваше съжаление. И бях изтощена. Единствената ми мисъл беше да се пъкна в леглото и колкото може по-бързо да сложа край на този ден.

— Ако си ми приятелка, няма да ме оставиш да карам пиян — подмами ме Скот.

— Да не се мъчиш да разбудиш съвестта ми?

Той разклати ключовете пред лицето ми.

— Нима ще откажеш единствения по рода си шанс да караш мустанг?

Станах и изтупах пясъка от панталона си.

— Какво ще кажеш да ми продадеш мустанга за трийсет долара? Мога дори да ти платя в брой.

Той се засмя и преметна ръка през рамото ми.

— Пиян съм, ама не чак толкова, Грей.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато влязохме отново в пределите на Колдуотър, подкарах мустанга през града и поех по Бийч към Дийкън. Продължаваше ритмично да ръми. Пътят беше тесен и лъкатушещ, а от двете му страни растяха вечнозелени дървета. На следващия завой Скот ми посочи един комплекс с апартаменти в стил Кейп Код — с мънички балкончета и сиви керемиди. На малката тревна площ отпред имаше занемарено игрище за тенис. Цялото място се нуждаеше от преобоядисване.

Вкарах мустанга в паркинга.

— Благодаря, че ме докара — каза Скот и праметна ръка през облегалката на седалката ми. Очите му бяха изцъклени, усмивката му бе лениво извита на една страна.

— Ще успееш ли да влезеш? — попитах.

— Не искам да влизам — завалено отговори той. — Килимите миришат на кучешка пикня, а по тавана на банята има мухъл. Искам да остана тук навън, с теб.

Понеже си пиан.

— Трябва да се прибирам. Късно е, а днес още не съм се обаждала на мама. Ще откачи, ако не й звънна скоро. — Пресегнах се през него и отворих предната врата.

В това време той навъртя една моя къдрица около пръста си:

— Красота.

Освободих къдрицата.

— Няма да стане. Ти си пиан.

— Съвсем малко — ухили се той.

— Утре нищо няма да си спомняш.

— На плажа ми се стори, че помежду ни се появи някаква близост.

— Така беше. И толкова. Сериозно ти казвам. Ще те изритам. Прибирай се.

— Ами колата ми?

— Тази вечер ще я взема с мен и ще ти я върна утре следобед.

Скот въздъхна доволно и се отпусна още по-удобно на седалката.

— Искам да вляза вътре и да изсвиря едно соло с Джими Хендрикс. Ще кажеш ли на всички, че партито свърши?

Завъртях отчаяно очи:

— Но ти току-що покани шейсет човека. Няма да отида да им съобщя, че купонът се отменя.

Скот се наведе извън колата и повърна.

Ужас.

Хванах го за ризата и го дръпнах вътре, после преместих колата няколко метра по-напред. Натиснах ръчната спирачка и излязох навън. Минах от страната на Скот и го измъкнах от колата за ръцете, като внимавах да не стъпя в изсипаното съдържание на стомаха му. Той праметна ръка през рамото ми и аз едва не се свлякох под тежестта му.

— Кой апартамент? — попитах.

— Трийсет и две. Най-горния етаж.

Естествено, че ще е на последния етаж. Защо да очаквам да ми бъде лесно?

Помъкнах Скот нагоре по стълбите, пристигнах горе задъхана и го вмъкнах пред вратата на апартамента му, където беше същински хаос от тела и оглушителен рап, който направо ми разтърси мозъка.

— Спалнята е отзад — промърмори Скот в ухото ми.

Задърпах го напред през блъсканицата, отворих вратата в дъното на коридора и го стоварих на долния матрак от леглото на два етажа. В съседния ъгъл имаше малко бюро, сгъваем кош за дрехи, стойка за китара и няколко гирички. Стените бяха бели и доста захабени, украсени оскъдно с плакат от „Кръстникът 4“ и емблемата на „Ню Ингленд Пейтриътс“.

— Моята стая — отбеляза Скот и се огледа. Потупа матрака до себе си. — Настанявай се удобно.

— Лека нощ, Скот.

Запътих се към вратата, а той каза:

— Ще ми донесеш ли нещо за пиене? Вода. Трябва да измия този вкус от устата си.

Нямах търпение да се махна от това място, но не можех да се отърся от растящото си състрадание към Скот. Ако си тръгнах сега, той

сигурно щеше да се събуди на следващия ден в локва от собственото си повръщано. По-добре да го поизмия и да му дам малко ибупрофен.

Тясната подковообразна кухничка на апартамента беше отворена към превърналата се в танцова площадка дневна и след като се проврях между нагъчканите тела, запушили входа на кухнята, започнах да отварям и да затварям шкафовете, търсейки чаша. Намерих един стек бели пластмасови чаши над мивката, пузнах кранчето и напълних една. Тъкмо се обърнах да занеса водата на Скот, и сърцето ми подскочи. Пач стоеше на няколко метра от мен, облегал на шкафовете до хладилника. Беше се отделил от навалищата и беше нахлупил ниско шапката си, с което показваше, че не иска да разговаря с никого. Поведението му издаваше нетърпение — току поглеждаше часовника си.

Понеже нямаше как да го избегна, освен да прескоча през плота направо в дневната — пък не бяхме ли достатъчно големи, за да се справим зряло със ситуацията, — навлажних устните си, които внезапно се оказаха пресъхнали, и се приближих до него.

— Забавляваш ли се?

Суровите черти на лицето му се смекчиха от усмивка.

— Сещам се най-малко за едно нещо, което бих предпочел пред това тук.

Ако това беше намек, щях да го пренебрегна. Качих се на плота и провесих крака надолу.

— Цяла нощ ли ще останеш?

— Ако трябва да остана през цялата нощ, по-добре веднага ме разстреляй.

— Нямам пистолет, съжалявам — разперих ръце.

Усмихна се като съвършеното въплъщение на лошо момче.

— Само това ли те спира?

— Ако те застрелям, няма да те убия — изгъкнах. — Един от недостатъците на безсмъртието.

Той кимна и под сянката на кепето му се прокрадна мрачна усмивка.

— Но би го направила, ако можеше, така ли?

Поколебах се, преди да отговоря.

— Не те мразя, Пач. Още не.

— Омраза може би не е достатъчно силна дума — предположи той. — Нещо по-дълбоко?

Усмихнах се, но едва-едва.

И двамата усещахме, че нищо добро няма да излезе от този разговор, особено тук, затова Пач спаси и двама ни, като кимна към тълпата отзад:

— Ами ти? Дълго ли ще останеш?

Скокнах от плота.

— Не. Ще занеса на Скот вода и вода за уста, ако намеря, и си тръгвам.

Той ме стисна за лакътя.

— Мен би застреляла, но смяташ да се погрижиш за махмурлука на Скот, така ли?

— Скот не ми разби сърцето.

Смълчахме се, после Пач каза тихо:

— Да вървим.

От начина, по който ме гледаше, разбрах точно какво има предвид. Искаше да избягам с него. Да се опълчим на архангелите. Да пренебрегнем факта, че те в крайна сметка ще намерят Пач.

Не можех да си помисля какво ще му сторят, без да се почувствам като в леден капан, замръзнала от страх, вледенена от ужас. Пач никога не ми беше описвал ада. Но знаеше. И фактът, че не ми казва, рисуваше много жива и много зловеща картина в съзнанието ми.

— Обещах да занеса на Скот чаша вода — казах, без да откъсвам поглед от дневната.

— Доста време прекарваш с този тип, когото бих нарекъл тъмна личност, а от моя гледна точка това е трудно завоювана титла.

— Трябва да си тъмна личност, за да разпознаеш друга тъмна личност.

— Радвам се, че си съхранила чувството си за хумор, обаче говоря сериозно. Внимавай.

Кимнах.

— Оценявам загрижеността ти, но знам какво правя. — Заобиколих Пач и се запровирах през клатушкащите се тела в дневната. Трябваше да се махна. Беше непосилно да стоя близо до него и да усещам дебелината и непроницаема ледената стена. Да знам, че и

двамата искаме нещо, което не можем да имаме, макар да сме на една ръка разстояние.

Бях насред тълпата, когато някой дръпна презрамката на блузата ми отзад. Извърнах се, очаквайки да видя Пач, който иска да сподели още нещо, но се оказа Скот, който ми се хилеше лениво. Отметна косата ми от лицето, наведе се и устата му запечата моята. Имаше вкус на ментова паста и на току-що измити зъби. Понечих да се дръпна, но после се запитах какво толкова, че Пач гледа? Не правех нищо по-различно от него. Имах не по-малко право да продължа напред. Той използваше Марси, за да запълни празнината в сърцето си, и сега беше мой ред да направя същото със Скот.

Плъзнах длани по гърдите на Скот и преплетех пръсти на тила му. Той реагира, като ме придърпа по-близо към себе си и прокара ръце надолу по гръбнака ми. Значи това беше усещането да се целуваш с друг.

Пач действаше бавно, умело и търпеливо, а Скот беше игриво нетърпелив и малко небрежен. Беше съвсем различно и ново усещане... и не лошо.

— В моята стая — прошепна Скот в ухото ми, преплете пръсти с моите и ме дръпна към коридора.

Отместих поглед към Пач. Очите ни се срещнаха. Ръката му беше застинала на тила и той изглеждаше потънал в размисъл, докато гледаше как двамата *Ето такава е усещането*, казах му мислено.

Само че не се почувствах по-добре, след като си го помислих. Почувствах се тъжна и неудовлетворена. Не си падах по игричките и не разчитах на мръсни номера, за да се утешавам или да подхранвам самочувствието си. Само че вътре в мен все още гореше мъчителна болка и заради нея оставих Скот да ме поведе по коридора.

Скот отвори вратата с крак. Угаси лампите и се оказахме обгърнати от мек сумрак. Погледнах към тесния матрак на долното легло, после към прозореца. Беше открянат. Паникьосана си представих, че пропадам през пролуката и изчезвам в нощта. Вероятно това бе признак, че ще допусна огромна грешка. Наистина ли щях да го направя, само за да натрия нечий нос? Така ли исках да покажа на Пач колко съм му ядосана? Какво говореше това за мен?

Скот обгърна раменете ми и ме целуна още по-настойчиво. Премислих възможностите си. Можех да кажа на Скот, че не ми е

добре. Можех да му кажа, че съм променила намеренията си. Можех просто да му откажа...

Той съблече фланелката си я метна настрана.

— Ами... — подех. Отново се огледах, търсейки път за бягство, и забелязах, че вратата на спалнята явно е отворена, понеже нечий силует запречваше светлината от дневната. Фигурата пристъпи вътре и затвори вратата, а аз усетих, че зяпвам.

Пач хвърли фланелката на Скот и го улучи в лицето.

— Какво, по дяво... — изруга Скот, дръпна рязко фланелката от главата си и я навлече.

— Ципът ти е отворен — осведоми го Пач.

Скот дръпна ципа си.

— Какви ги вършиш? Не може да влизаш тук. Зает съм. Излез от стаята ми.

— Да не си луд! — викнах на Пач и усетих как кръвта се качва в лицето ми.

Пач ме изгледа строго.

— Не искаш да си тук. Не и с него.

— Не ти решаващ!

Скот се стрелна покрай мен:

— Остави ме да се погрижа за него.

Направи още само две крачки, преди Пач да забие юмрука си в челюстта му и да се чуе хрущене.

— Какви ги вършиш? — креснах на Пач. — Счупи ли му челюстта?

— О-о-ох! — изстена Скот и притисна долната половина на лицето си.

— Не съм му счупил челюстта, но само да те пипне с пръст, това ще е едно от много неща, които ще му счупя — отсече Пач.

— Вън! — наредих на Пач и посочих вратата.

— Ще те убия — изръмжа Скот на Пач, като отваряше и затваряше уста, за да провери дали всичко е наред с челюстта му.

Само че вместо да послуша и да си тръгне, Пач с три крачки се озова до Скот. Завъртя го към стената. Скот се помъчи да се ориентира какво му се случва, но Пач го притисна към стената и още повече го обърка.

— Докоснеш ли я — прошепна той в ухото на Скот тихо и заплашително, — горчиво ще съжаляваш!

Преди да излезе от стаята, Пач ме стрелна с поглед:

— Той не си струва. Нито пък аз.

Понечих да кажа нещо, но нямах доводи. Не бях тук, защото така исках. Бях тук, понеже исках да натрия носа на Пач. Аз го знаех и той го знаеше.

Скот се завъртя и се смъкна по стената.

— Щях да го поваля, ако не бях пиян — каза той, разтривайки долната половина на лицето си. — За какъв се мисли, по дяволите? Аз дори не го познавам! Ти познаваш ли го?

Скот явно не позна Пач от „Зи“, но онази вечер там имаше доста хора. Не можех да очаквам да е запомнил всяко лице.

— Много съжалявам — направих жест към вратата, през която току-що бе излязъл Пач. — Добре ли си?

Той се усмихна лениво.

— Никога не съм бил по-добре. — И това въпреки огромната синина, която започваше да се появява около челюстта му.

— Беше изгубил контрол.

— Няма нищо по-хубаво — провлачено отбеляза Скот и с опакото на дланта си избърса струйка кръв, която се стичаше от нацепената му устна.

— Трябва да тръгвам — казах. — Ще ти докарам мустанга утре след училище.

Запитах се как се предполагаше да изляза оттук и да мина покрай Пач, като съхраня поне частица от достойнството си. По-добре да отида и да му кажа, че е имал право: бях отишла със Скот само за да го нараня. Но от мисълта да му позволя да разбере, че е успял да ми провали вечерта, ми идеше да се разпищя. В същото време част от мен изпитваше облекчение, задето той го бе сторил.

Скот дръпна туниката ми с пръст и ме задържа.

— Не си тръгвай, Нора. Още не.

Отместих пръста му.

— Скот...

— Кажи ми, ако смяташ, че прекалявам — каза той и за втори път свали фланелката си. Бялата му кожа се открояваше светла в

тъмното. Явно доста вдигаше тежести — личеше си по мускулите на ръцете му.

— Прекаляваш.

— Не прозвуча убедително. — Той отметна косата от шията ми и зарови лице в извивката.

— Не се интересувам от теб по този начин — казах и поставих ръцете си помежду ни. Бях изморена и усещах пулсиращо главоболие между ушите си. Срамувах се от себе си и исках да спя, да спя, докато забравя тази вечер.

— От къде знаеш? Никога не си ме изпробвала в това отношение.

Натиснах ключа за лампата и светлина заля стаята. Скот закри очите си с ръка и залитна назад.

— Тръгвам си... — подех, после замълчах и вперих очи в кожата на Скот някъде между гърдите и ключицата му. Кожата беше лъскава и грапава. Дълбоко в съзнанието си направих връзката, че това би трябвало да е дамгата, която Скот е получил, когато се е заклел във върност на кървавото нефилимско общество, но мисълта беше по-скоро неясна и незначителна, доста безинтересна в сравнение с онова, което действително бе ангажирало вниманието ми. Дамгата имаше формата на стегнат юмрук. Беше съвсем същата — дори по размер — като релефния пръстен от онзи плик.

Все още закрил очите си с ръка, Скот изстена и посегна към леглото, за да се подпре.

— Какъв е този белег на кожата ти? — попитах с пресъхнала уста.

Скот се слиса за миг, после прокара ръка по белега.

— Една вечер вършихме щуротии с няколко приятели. Нищо сериозно. Просто белег.

И имаше дързостта да ме лъже.

— Ти си ми изпратил плика. — Той не отговори, затова добавих по-ожесточено: — Алята край морето. Пекарната. Пликът с железния пръстен. — Стаята ми се стори зловещо усамотена, откъсната от вибрацията бас в дневната. Вече не се чувствах в безопасност, затворена тук със Скот.

Той присви очи и ме изгледа на светлината, която явно още беше твърде силна за очите му.

— Какви ги дрънкаш? — Тонът му беше предпазлив, враждебен, объркан.

— Да не смяташ, че преструвката ти е забавна? Знам, че ти си ми изпратил пръстена.

— Какъв пръстен?

— Пръстена, с който е направен този белег върху кожата ти.

Той тръсна глава, сякаш се опитваше да се отърси от ступора си. После ръката му се стрелна напред и ме изтласка до стената:

— От къде знаеш за пръстена?

— Причиняваш ми болка — казах заканително, но цялата треперех от страх. Осъзнах, че Скот не се преструва. Освен ако не беше много по-добър актьор, отколкото си представях, той наистина не знаеше за плика. Но знаеше за пръстена.

— Как изглеждаше? — стисна ме за туниката и ме разтърси той. — Онзи, който ти даде пръстена — как наглеждаше?

— Махни си ръцете от мен — наредих му и го бутнах. Само че Скот беше много по-тежък от мен и сгъналата му не се отлепиха от пода, а тялото му продължи да ме притиска до стената. — Не го видях. Беше предал плика да ми го връчат.

— Той знае ли къде съм? Знае ли, че съм в Колдуотър?

— Той ли? — остро попитах. — Кой е той? Какво става?

— Защо ти е дал пръстена?

— Не знам! Не знам нищо за него! Защо ти не ми кажеш?

Разтрепери се целият, обзет от пристъп на паника.

— Какво знаеш?

Приковах очи върху Скот, но гърлото ми беше толкова стегнато, че едва дишах.

— Пръстенът беше в плик с бележка, че баща ми е убит от Черната ръка. И че пръстенът е негов. — Облизах устни. — Ти ли си Черната ръка?

Лицето на Скот още изразяваше дълбоко недоверие, очите му се стрелкаха напред-назад, докато се мъчеше да прецени дали може да ми вярва.

— За твое добро е да забравиш, че сме водили този разговор.

Помъчих се да се откопча, но той продължаваше да ме стиска.

— Махай се и стой далеч от мен. — Този път ме пусна и ме побутна към вратата.

Спрях на прага. Изтрих потните си длани в панталона.

— Не и преди да ми разкажеш за Черната ръка.

Имах чувството, че Скот ще се разбеснее още повече, но той просто ме прикова с поглед, с който би удостоил и куче, клекнало да се изходи на моравата му. Вдигна си фланелката и понечи да я нахлузи, но после устните му се разтеглиха в заплашителна усмивка. Хвърли дрехата на леглото. Разхлаби колана си, смъкна ципа, събу бермудите си и остана само по памучни гащета.

Залагаше на шока, явно с намерението да ме прогони. Беше доста убедителен, но нямаше да го оставя на мира толкова лесно.

— Клеймото от пръстена на Черната ръка е дамгосано върху кожата ти. Не очаквай да ти повярвам, че не знаеш нищо по въпроса, включително и как се е озовало там.

Той не отговори.

— Щом си тръгна от тук, ще се обадя на полицията. Ако не искаш да говориш с мен, може би ще се разприказваш пред тях. Сигурно са виждали подобни дамги и преди. Само от един поглед ми става ясно, че работата не е добра.

Говорех спокойно, макар че мишниците ми бяха потни. Ама че глупави и рисковани думи. Ами ако Скот не ме пуснеше да си тръгна? Аз очевидно знаех достатъчно за Черната ръка, за да успея да го разстроя. Дали не мислеше, че ми е известно прекалено много? Ами ако ме убиеше и после изхвърлеше тялото ми в контейнер за смет? Мама не знаеше къде съм, а всички, които ме бяха видели да влизам в апартамента на Скот, бяха пияни. Дали утре сутрин някой щеше да си спомня, че ме е видял?

Толкова се бях паникьосала, че не забелязах кога Скот е седнал на леглото си. Беше навел глава и закрил лицето си с ръце. Гърбът му се тресеше и си дадох сметка, че той плаче безмълвно, че ридае конвулсивно. Отначало си помислих, че се преструва, капан, но давенето в гърдите му си беше съвсем истинско. Беше пиян, емоционално нестабилен и аз не можех да преценя доколко изобщо е на себе си. Стоях неподвижно, понеже се опасявах, че и най-незначителното движение може да стане причина да превърти.

— В Портланд натрупах много дългове от комар — каза той с глас, дрезгав от отчаяние и изтощение. — Управителят на билиардната зала ми дишаше във врата и се налагаше да си пазя гърба всеки път,

когато изляза от къщи. Живеех в страх, понеже знаех, че някой ден той ще ме намери и тогава ще имам късмет, ако се отърва само със счупени капачки на коленете.

Една нощ, докато се прибирах след работа, ме нападнаха в гръб, замъкнаха ме в някакъв склад и ме вързаха за сгъваема маса. Беше тъмно и не виждах човека, но допусках, че е изпратен от управителя. Казах му, че ще платя, когато поиска, само да ме освободи, но той се засмя и заяви, че не го интересуват парите — всъщност вече бил платил дълговете ми. Преди да успея да разбера такава ли е представата му за шега, той ми каза, че е Черната ръка и че последното, от което се нуждае, са още пари.

Имаше запалка „Зипо“, поднесе пламъка към пръстена на лявата си ръка и го нагря. Целият бях плувнал в пот. Обещавах му, че ще направя каквото поиска от мен, само да ме свали от масата. Той разкъса ризата ми и притисна пръстена към гърдите ми. Кожата ми пламна, крещях с пълно гърло. Той прекърши пръста ми, счупи костта и ме предупреди, че ако не млъкна, ще продължи, докато не счупи всичките ми десет пръста. Заяви, че ме е белязал със своя знак. — Гласът на Скот се снижи до дрезгав шепот. — Напиках се. Там, на масата. Той адски ме изплаши. Готов бях на всичко, само да не го виждам повече. Затова се преместихме в Колдуотър. Престанах да ходя на училище и по цял ден се криех в спортната зала, за да заякна, ако онзи отново дойде. Ако ме намереше, исках този път да съм готов. — Той замълча и изтри носа си с опакото на дланта.

Не знаех дали да му вярвам. Пач ясно ми показа, че той не му вярва, но Скот целият трепереше. Беше прежълтял, потеше се и прокарваше пръсти през късата си и намазана с гел коса, въздишайки дълбоко и накъсано. Възможно ли беше да си измисли такава история? Всички подробности се връзваха с нещата, които знаех за Скот. Беше пристрастен към комара. Нощем беше работил в магазин в Портланд. Беше се преместил в Колдуотър, за да избяга от миналото си. На гърдите си имаше дамба, доказателство, че някой го е жигосал. Възможно ли беше да седи на половин метър от мен и да ме лъже най-безсрамно.

— Как изглеждаше? — попитах. — Черната ръка.

Той поклати глава.

— Беше тъмно. Но мъжът беше висок, само това си спомням.

Започнах да търся начин да свържа Скот с баща си — и двамата се оказваха свързани с Черната ръка. Той беше платил дълга на Скот и после го беше издирил. В замяна на платения дълг Черната ръка го беше дамгосал. Дали и баща ми беше преживял същото? Дали убийството му не е било планирано, а неслучайно, както смяташе полицията? Дали и Черната ръка не беше платил някакъв дълг на татко и после не го беше убил, когато татко е отказал да бъде дамгосан? Не. Нямаше да се хвана. Татко не играеше комар, не трупаше дългове. Той беше счетоводител. Нищо не го свързваше със Скот. Трябва да имаше друго.

— Черната ръка каза ли още нещо? — попитах.

— Мъча се да си спомня нещо за онази нощ. — Скот бръкна под матрака и извади пакет цигари и пластмасов пепелник. Запали си цигара, бавно издиша дима и затвори очи.

В главата ми не спираха да се въртят същите три въпроса. Наистина ли Черната ръка беше убил баща ми? Кой е той? Къде мога да го намеря?

А после се появи и нов въпрос. Дали Черната ръка не беше ръководителят на кървавото нефилимско общество? Ако той дамгосваше нефилимите, всичко се връзваше. Само лидер или човек с много власт би набирал нови членове, за да може обществото да даде отпор на падналите ангели.

— Той каза ли защо те дамгосва? — попитах. Явно така маркираха членовете на кървавото общество, но можеше да има и още нещо. Нещо, което знаят само нефилимите.

Скот поклати глава и отново си дръпна от цигарата.

— Не ти ли каза причината?

— Не — рязко отговори Скот.

— Търсил ли те е след онази нощ?

— Не. — От погледа му разбрах, че се ужасява, задето невинаги ще може да отговаря на този въпрос така.

Мислите ми се върнаха към „Зи“. Към нефилима с червения потник. И той ли имаше същата дамга като Скот? Бях почти сигурна. Всички членове би трябвало да го имат. Което означава, че съществуваха и други като Скот и като нефилима в „Зи“. Навсякъде имаше членове, привлечени насила, но лишени от реална мощ, или цел, понеже ги държаха на тъмно. Какво чакаше Черната ръка? Защо

все още не обединяваше членовете си? За да не може падналите ангели да научат какво е намислил?

Затова ли беше убит татко? Понеже имаше някаква връзка с кървавото общество?

— Виждал ли си Черната ръка да дамгосва още някого? — Съзнавах, че стрелям напосоки, но трябваше да разбера колко точно знае Скот.

Той не отговори. Лежеше сгушен на леглото, унесен. Устата му зееше, дъхът му вонеше на алкохол.

Разтърсих го.

— Скот? Какво можеш да ми кажеш за обществото? — Плеснах го леко по бузите. — Скот, събуди се. Черната ръка каза ли, че си нефилим? Обясни ли ти какво означава това?

Той обаче беше потънал в дълбок алкохолен сън.

Загасих цигарата му, завих го и излязох.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бях потънала в дълбок сън, когато звънна телефонът. Протегнах ръка настрани, опипах нощното шкафче и намерих мобилния си.

— Ало? — казах и изтрих тънка струйка слюнка от ъгълчето на устата си.

— Чу ли прогнозата за времето? — попита Ви.

— Какво? — изломотих. Помъчих се да отворя очи, но те още спяха. — Колко е часът?

— Синьо небе, адска жегга, никакъв вятър. След училище ще ходим на плажа Олд Орчард. В момента товаря в доджа бодибордовете. — Тя изпя първата фраза от песента „Летни нощи“ от „Брилянтин“. Навъсих се и дръпнах мобилния от ухото си.

Разтърках очи, за да прогоня съня, и постепенно фокусирах цифрите на часовника. Това отпред не може да е шестица!

— Какво да си облека — секси розов корсаж или златисти половинки? Проблемът е, че за да си сложа бикини с горнище, трябва да имам все пак някакъв тен, иначе кожата ми ще изглежда още по-бледа от златистото. Май този път ще сложа розовото, ще натрупам малко основен тен и после...

— Защо часовникът ми показва шест и двацет и пет? — попитах, мъчейки се да изляза от мъглата на сънливостта за достатъчно дълго време, че гласът ми да поукрепне. — Ви!

— Аха! Много ли се сърдиш?

Затворих рязко телефона и се сгуших под завивките. Долу в кухнята започна да звъни домашният телефон. Покрих главата си с възглавница. Включи се телефонният секретар, но човек не можеше да се освободи толкова лесно от Ви. Набра отново. И отново, и отново.

Звъннах й с бутона за бързо набиране от мобилния си.

— Какво?

— Златно или розово? Нямах да те питам, ако не беше важно. Просто... Риксън ще бъде там и за пръв път ще ме види по бански.

— Откажи се. Да не би планът да е тримата да се замъкнем чак на плажа Олд Орчард? Няма да бъда петото колело!

— Няма да допусна да киснеш следобед у вас кисела.

— Не съм кисела.

— Напротив. И в момента си кисела.

— Ядосана съм. Събуди ме в шест часа сутринта!

* * *

Небето беше лятно синьо накъдето и да се обърнеш. Прозорците на доджа бяха свалени, топъл вятър рошеше моята коса и косата на Ви и въздухът беше натежал от омайния мирис на солена вода. Ви слезе от магистралата и подкара по Олд Орчард Стрийт, търсейки къде да паркира. Пресечките от двете страни на улицата бяха пълни с бавно движещи се коли, които се надяваха някъде по улицата да се освободи място за паркиране и те да се наместят, преди да пропуснат шанса си.

— Тук е фрашкано — оплака се Ви. — Къде да паркирам? — Пое надолу по една уличка и спря зад някаква книжарница. — Тук не е лошо. Колкото искаш място.

— Има табела, че е само за служители на книжарницата.

— И как ще разберат, че ние не сме? Доджът се връзва. Всички коли тук са евтини.

Тя намести доджа и спря. Извадихме от багажника чадър и чанта, натъпкана с бутилки вода, десертчета, слънцезащитен крем и хавлии и поехме по Олд Орчард Стрийт чак до плажа. Пясъкът беше осеян с пъстри чадъри, а пенестите вълни се разбиваха под тънките крачета на пристана. Веднага познах група ученици от последните класове на гимназията, които играеха фризби.

— В друг случай бих предложила да отидем да видим какви са ония момчета, но Риксън е толкова готин, че изобщо не се изкушавам — заяви Ви.

— Кога се очаква да пристигне Риксън?

— Ей, това не прозвуча никак бодро. Даже ми се стори малко хладно.

Заслоних очите си с ръка и огледах хоризонта с присвити очи, търсейки идеалното място, на което да сложим чадъра си.

— Вече ти казах, мразя да бъда петото колело. — Последното нещо, което ми се искаше, беше да вися цял следобед на жегата под чадъра и да гледам как Ви и Риксън се натискат.

— За твое сведение Риксън има да изпълни няколко поръчки, но обеща да дойде към три.

— Какви поръчки?

— Откъде да знам? Сигурно Пач го е вързал за някаква услуга. Винаги има нещо, което Пач иска Риксън да изприпка да свърши. Като че ли не може да си го свърши сам. Или поне да плати на Риксън, не само да го използва. Да се намажа ли с крем? Много ще ядосам, ако не направя тен след целия този зор.

— Риксън не ми прилича на човек, който би оставил другите да се възползват от него.

— Другите ли? Не. Пач? Да. Риксън го боготвори. Толкова е тъпо. Направо ми се повръща. Пач не е човек, на когото бих искала да подражава гаджето ми.

— Те се познават отдавна.

— И аз така знам. Дрън, дрън. Пач сигурно е наркопласьор. Не. Сигурно е търговец на оръжие и Риксън е жертвеното му агне — изпълнява поръчките безплатно и излага живота си на опасност.

Завъртях отчаяно очи зад убийствените си слънчеви очила.

— Риксън дразни ли се от приятелството им?

— Не — отговори тя раздразнително.

— Тогава не ги закачай.

Тя обаче не възнамеряваше да го направи.

— Ако Пач не продава оръжие, откъде има толкова пари?

— Знаеш откъде има при.

— Откъдето и Риксън.

— Аха. Така си и знаех. Срамуваш се да го признаеш.

Изгледах я красноречиво.

— Моля те, това е адски глупаво.

— Нима? — Ви се запъти към някаква жена, която заедно с двете си деца строеше пясъчен замък недалеч от нас. — Извинете, госпожо, не искам да прекъсвам специалните мигове с децата ви, но двете с приятелката ми искаме да споделим с какво си изкарва прехраната бившето й гадже.

Стиснах я за ръката и я дръпнах.

— Видя ли? Срамуваш се. Не можеш да го изречеш на глас, без да усетиш, че вътрешно изгаряш от срам.

— Покер. Билярд. Ето, казах го и не умрях. Доволна ли си? Не знам защо се впрягаш толкова. Риксън си изкарва парите по същия начин.

Ви поклати глава.

— Ти нищо не знаеш, момиче. Човек не си купува дрехи като на Пач, като играе на вързано в игралната зала на Бо.

— Какви ги дрънкаш? Пач носи джинси и фланелки.

Тя вдигна ръка на кръста.

— Знаеш ли колко струват джинси като неговите?

— Не — признах объркано.

— Да кажем само, че такива не можеш да си купиш в Колдуотър. Сигурно му ги доставят от Ню Йорк. Петстотин долара чифта.

— Лъжеш.

— Да умра, ако лъжа. Миналата седмица беше с риза от концерт на „Ролинг Стоунс“ с автограф на Мик Джагър. Риксън каза, че била истинска. Пач не плаща сметките на кредитната си карта с чипове за покер. Преди двамата с него да скъсате, никога ли не си се питала откъде има толкова пари? Или как така кара красив лъскав джип?

— Пач е спечелил джипа на покер — възразих. — Щом е спечелил джип, сигурна съм, че печели достатъчно, за да си купи и чифт дънки за петстотин долара. Просто е много добър на покер.

— Пач ти е казал, че е спечелил джипа на покер, но Риксън ми разказа друга история.

Отметнах косата от раменете си и се помъчих да си придам вид на крайно незаинтересована от посоката на разговора, понеже уж не се връзвам на тези глупости.

— Така ли? И каква е тя?

— Не знам. Риксън ми каза само: „Пач иска вие да си мислите, че е спечелил джипа. Обаче си изцапа ръцете, за да се сдобие с тази кола“.

— Може би не си разбрала добре.

— Да, може би — скептично повтори Ви. — Или пък Пач е проклет луд, който върти незаконен бизнес.

Подадох ѝ тубичката с крем против изгаряне може би малко рязко.

— Намажи ми гърба и гледай да е равномерно навсякъде.

— Аз мисля да мина направо на олиото — отбеляза Ви, докато ме мажеше с крема. — По-добре да поизгоря, вместо да прекарам цял ден на плажа и да си тръгна толкова бяла, колкото съм дошла.

Проточих шия и опитах да надзърна през рамото си, но не успях да разбера колко старателно ме маже Ви.

— Намажи ме и под презрамките.

— Ще ме арестуват ли, ако си сваля горницето? Мразя да имам следи от банските.

Постлах кърпата си под чадъра и се наместих на сянка, като се постарах дори краката ми да не са на слънце. Ви постла хавлията си малко по-настрани и намаза краката си с бебешко олио. Някъде дълбоко в съзнанието ми изникна споменът за снимки на болни от рак на кожата, които бях виждала в лекарския кабинет.

— Като стана дума за Пач — каза Ви, — какви са последните новини? Още ли е с Марси?

— Доколкото знам — отговорих сковано, понеже реших, че ми задава този въпрос само за да ме дразни.

— Е, знаеш мнението ми.

Знаех го, но щях да го чуя отново, независимо дали искам.

— Двамата са си лика-прилика — заяви Ви и напръска косата си със слънцезащитен препарат, от което във въздуха увисна мъгла с химически лимонов мирис. — Естествено, това няма да продължи дълго. На Пач ще му писне и ще се махне. Точно както направи с...

— Може ли да говорим за нещо друго, а не за Пач? — прекъснах я, затворих очи и разтрих мускулите на тила си.

— Сигурна ли си, че не искаш да говорим? Май доста неща ти се въртят в главата.

Въздъгнах. Нямах смисъл да крия. Колкото и неприятно да се държеше, Ви беше най-добрата ми приятелка и заслужаваше да знае истината, когато можех да ѝ я кажа.

— Той ме целуна онази вечер. След „Девилс Хендбег“.

— Какво?

Притиснах основата на дланите си към очите.

— В спалнята ми. — Не можех да обясня на Ви, че ме е целунал в съня ми. Но точно така беше станало. Мястото нямаше значение.

Както и нежеланието ми изобщо да си помисля какво означава фактът, че Пач е способен да влиза в сънищата ми.

— Пуснала си го да влезе?

— Не точно, но той си влезе.

— Добре — каза Ви и съдейки по вида ѝ, явно се мъчеше да реши как да реагира на абсолютната ми глупост. — Ето какво ще направим. Ще си дадем кървава клетва. Не ме гледай така, сериозно говоря. Ако скрепим клетвата с кръв, ще трябва да я спазваш, иначе ще се случи нещо много лошо — например плъхове ще ти изгризат краката, докато спиш. И когато се събудиш, ще са останали само окървавени чуканчета. Имаш ли джобно ножче? Ще намерим ножче, ще си порежем дланите и ще ги притиснем една към друга. Ще се закълнеш никога повече да не оставаш насаме с Пач. Ако се изкушиш, ще има на какво да се опреш.

Зачудих се дали изобщо да ѝ казвам, че невинаги мога да избирам дали да оставам насаме с Пач. Той беше като пара, промъкваше се навсякъде. Ако искаше да остане насаме с мен, просто щеше да го направи. И макар да не ми беше приятно да го призная, аз невинаги имах против.

— Нужно ми е нещо малко по-ефикасно от кървава клетва — казах.

— Миличка, стегни се. Работата е сериозна. Дано да вярваш в това, понеже аз вярвам. Ще отида да намеря ножче — заяви тя и стана.

Дръпнах я да седне.

— Взех дневника на Марси.

— К-какво? — заекна Ви.

— Взех го, но не съм го чела.

— И защо научавам за това чак сега? Какво толкова чакаш, ами не отвориш това съкровище? Да зарежем Риксън — хайде да се прибираме и да го прочетем! Нали знаеш, че Марси е писала вътре за Пач?

— Знам.

— Тогава защо отлагаме? Да не би да се страхуваш какво ще научиш? Защото ако е така, може аз да го прочета първа, да отсея неприятните неща и да ти дам готови отговори.

— Ако го прочета, може би никога вече няма да проговоря на Пач.

— Ама това е прекрасно!

Метнах ѝ кос поглед.

— Не знаеш дали го искам.

— О, миличка. Не си го причинявай. Направо ме убиваш. Прочети тъпия дневник и приключвай с тази история. Има и други момчета. Знаеш го. Мъже колкото искаш.

— Знам — казах, но ми звучеше като евтина лъжа. Не бях имала друго гадже преди Пач. Откъде да съм сигурна, че ще имам след него? — Няма да прочета дневника. Ще го върна на Марси. Двете водим тази нелепа война от години и на мен вече ми дойде до гуша. Искам да продължа напред.

Ви зяпна и продължи да бърбори възбудено:

— Не може ли това с продължаването напред да почака, докато прочетем дневника? Или поне да ми дадеш да надникна набързо? Пет минути, не ми трябва повече.

— Реших да постъпя правилно.

Ви въздъхна на свой ред.

— Няма да отстъпиш, нали?

— Няма.

Нечия сянка падна над хавлиите ни.

— Нещо против да се присъединя към вас, прекрасни дами?

Вдигнахме очи и съзряхме Риксън по гащета и потник, праметнал хавлия през рамо. Имаше жилесто тяло, което изглеждаше удивително здраво и издръжливо, орлов нос и чорлава мастиленочерна коса, която падаше върху челото му. На лявото му рамо бяха татуирани чифт черни ангелски криле и в съчетание с доста понаболата му черна брада му придаваха вид на наемник на мафията. Очарователен, палав и голяма беля.

— Ти успя да дойдеш! — възкликна Ви и усмивката озари цялото ѝ лице.

Риксън се стовари върху пясъка до нас, облегна се на лакът и подпря брадичката с юмрука си.

— Какво пропуснах?

— Ви иска да положим скрепена с кръв клетва — обясних му.

Той изви едната си вежда.

— Звучи сериозно.

— Тя смята, че така ще държа Пач извън живота си.

Риксън отметна глава назад и се разсмя.

— Желая ти късмет в това начинание.

— Ей, скрепените с кръв клетви са сериозна работа.

Риксън положи свойски ръка върху бедрото ѝ и ѝ се усмихна нежно, а аз усетих как ме пробужда завист. Преди седмици и Пач щеше да ме докосне така. По ирония на съдбата преди седмици Ви сигурно се бе чувствала точно по същия начин, когато се мотаеше с мен и с Пач. Съзнанието за това би трябвало само да засили завистта ми, ако болката не беше толкова дълбока. В отговор на жеста на Риксън Ви се наведе и го целуна по устните. Аз отместих поглед, но с това завистта, която висеше като камък в гърлото ми, не намалая.

Риксън се прокашля:

— Да отида ли да купя кола? — попита той, когато забеляза, че се чувствам неудобно.

— Аз ще отида — надигна се Ви и изтупа дупето си от пясъка. — Според мен Нора иска да поговорите, Риксън. Бих останала, но не съм голям фен на темата на разговора ви.

— Ама... — подех неловко, понеже не бях сигурна какво точно намеква Ви, но усещах, че няма да ми хареса.

Риксън ми се усмихна очаквателно.

— Пач — поясни Ви, но с това напрежението се увеличи десетократно. Тя обаче триумфално се изнесе.

Риксън потърка брадичка.

— Искаш да поговорим за Пач ли?

— Всъщност не, но знаеш каква е Ви. Винаги съумява да влоши и бездруго неловкото положение — промърморих под носа си.

Риксън се засмя.

— Добре, че не се засрамвам лесно.

— Иска ми се да можеш да кажа същото сега.

— Как вървят нещата? — попита той в опит да разчупи леда.

— С Пач или по принцип?

— И двете.

— И по-добре е било. — Съзнавах, че има голяма вероятност Риксън да предаде на Пач всичко, което кажех, затова побързах да добавя: — Вече си стъпвам на краката. Може ли да ти задам личен въпрос? Свързано е с Пач, но ако ти е неудобно да отговориш, изобщо няма да се разсърдя.

— Давай.

— Той още ли е моят ангел пазител? Преди известно време се скарахме и аз му казах, че вече не искам да бъде, но не съм сигурна какво е положението. Престанал ли е да ми бъде ангел пазител, понеже аз поисках?

— Все още е отговорен за теб.

— Защо не е край мен?

Очите на Риксън проблеснаха:

— Ти скъса с него, забрави ли? Неловко му е. Повечето мъже не обичат да се навъртат около бившите си гаджета, освен ако не се налага. Пък и знам, че архангелите му дишат във врата. Той полага огромни усилия да запази отношенията ви строго професионални.

— Значи все още ме закриля?

— Разбира се. Но зад кулисите.

— Кой определи той да закриля мен?

— Архангелите — сви рамене Риксън.

— Има ли начин да им съобщя, че искам друг ангел пазител? Не се получава добре, откакто скъсахме. — Не се получава ли? Направо се разкъсвах вътрешно. Всички тези мимолетни срещи, когато се виждах с него, но не можех да го имам, бяха съкрушителни.

Риксън прокара палец по устната си.

— Мога да ти кажа какво знам, но има вероятност информацията ми да е стара. От доста време не съм в играта. Интересното е — готова ли си да го чуеш, — че трябва да положиш кървава клетва.

— Шегуваш ли се?

— Порязваш си дланта и оставяш няколко капки да капнат в пръстта. Не на килим или на цимент — в пръстта. Така признаваш пред небето, че не се боиш да пролееш собствената си кръв. Човек е направен от пръст и при пръстта се връща. С клетвата се отказваш от правото си да имаш ангел пазител и приемаш живота си — без помощта на небето. Имай предвид, че не ти го препоръчвам. Определили са ти ангел пазител съвсем основателно. Някой горе смята, че си в опасност. Говоря ти инстинктивно, но не се съмнявам, че тук не става дума само за налудничаво предчувствие.

Това не беше новост за мен — усещах, че нещо тъмно настъпва към моя свят и се опитва да го засенчи. Вероятно привидението, скрито зад често явяващия се дух на баща ми. Хрумна ми нещо.

— Ами ако онзи, който ме преследва, е и моят ангел пазител? — попитах бавно.

Риксън се изсмя:

— Пач? — Явно според него нямаше и най-малка вероятност за такова нещо. Нищо изненадващо. Риксън беше преживял какво ли не заедно с Пач. Дори Пач да беше виновен, Риксън щеше да застане на негова страна. Сляпата преданост над всичко.

— Ако той се опитваше да ми навреди, някой щеше ли да узнае? — попитах. — Архангелите? Ангелите на смъртта? Дабрия знаеше кога хората са на прага на смъртта. Възможно ли е друг ангел на смъртта да възпре Пач, преди да е станало твърде късно?

— Ако се съмняваш в Пач, грешиш. — Тонът му беше хладен. — Познавам го по-добре от теб. Той гледа сериозно на дълга си да те пази.

Но ако Пач искаше да ме убие, беше измислил идеалния начин да го направи, нали? Беше моят ангел пазител. Негов дълг беше да ме закриля. Никой не би го заподозрял...

Той обаче вече бе имал шанс да ме убие. И не се бе възползвал от него. Беше пожертвал онова, което искаше най-силно — човешкото тяло, — за да спаси живота ми. Не би го направил, ако искаше смъртта ми.

Нали?

Отърсих се от подозренията си. Риксън имаше право. На този етап беше нелепо да подозирам Пач.

— Той щастлив ли е с Марси?

Прехапах си езика. Изобщо не възнамерявах да задавам този въпрос. Беше ми се изплъзнал неволно. По бузите ми плъзна червенина.

Риксън ме наблюдаваше замислено.

— Пач е най-близкият ми човек, обичам го като брат, но той не е за теб. Знам го, той го знае, а дълбоко в себе си и ти го знаеш. Може би няма да ти е приятно да го чуеш, но двамата с Марси си приличат. От едно тесто са. Пач има право да се позабавлява. И може да го направи — Марси не го обича. Отношението ѝ към него няма да привлече вниманието на архангелите.

Помълчахме и аз се опитах да натикам чувствата си някъде надълбоко. С други думи, бях привлякла вниманието на архангелите.

Чувствата ми към Пач ни бяха издали. Не нещо, което Пач е казал или направил. Аз бях виновна. Според обяснението на Риксън Пач никога не ме беше обичал. Никога не бе споделял чувствата ми. Не желяех да го приема. Искаше ми се Пач да ме е обичал толкова силно, колкото аз обичах него. Не ми се искаше да повярвам, че за него не съм била нищо повече от забавление, от начин да си прекарва приятно времето.

Имаше още един въпрос, който отчаяно копнеех да задам на Риксън. Ако двамата с Пач все още бяхме в добри отношения, щях да го попитам, но вече не беше уместно. Риксън обаче беше не по-малко обигран от Пач. Той знаеше неща, които другите хора не знаеха — особено що се отнася до паднали ангели и нефилими, — а ако не знаеше нещо, щеше да го научи. В момента най-голямата ми надежда да открия Черната ръка, беше Риксън.

Облизах устни и реших да задам въпроса, пък каквото ще да става.

— Чувал ли си за Черната ръка?

Риксън се сепна. Вгледа се в мен мълчаливо, преди лицето му да грейне развеселено.

— Това някаква шега ли е? Отдавна не бях чувал това име. Мислех, че Пач не обича да го наричат така. Той ли ти го каза?

Ледени пръсти бавно стиснаха сърцето ми. Едва не разказах на Риксън за плика, за железния пръстен и за бележката, която твърдеше, че Черната ръка е убил баща ми, но се помъчих да намеря друг отговор.

— Черната ръка е прякор на Пач, така ли?

— От години не го използва. Всъщност откакто започнах да го наричам Пач. Черната ръка и бездруго изобщо не му харесваше. — Почеса се по брадичката. — По онова време работехме като наемници за френския крал. В черните времена на осемнайсети век. Приятна работа. Добри пари.

Все едно ме шамароса през лицето. Сякаш целият свят изгуби равновесие и се наклони на една страна. Думите на Риксън ме връхлетяха като в мъгла, все едно ми говореше на някакъв чужд език и аз нищо не проумявах. Тукатси заваляха съмнения. Не и Пач. Не е възможно той да е убил баща ми. Всеки друг, но не и той.

Съмненията постепенно взеха да отстъпват и на тяхно място се настаниха други мисли. Започнах да ровя из фактите, да анализирам

сведенията. Нощта, когато дадох на Пач пръстена си: когато му казах, че татко ми го е подарил, той не искаше да го взема, при това доста разпалено. А и самото име Черната ръка... Много му прилягаше, дори прекалено. Помъчих се да се овладея за още известно време, да удържа напора на чувствата си, и старателно подбрах думите:

— Знаеш ли за какво съжалявам най-много? — попитах възможно най-нехайно. — Много е глупаво и сигурно ще ми се присмееш. — За да придам убедителност на историята си, дори извлякох небрежен смях от някакво място дълбоко в себе си, което дори не подозирах, че съществува. — Забравих любимия си пуловер у тях. С емблемата на Оксфорд, моята мечта — обясних. — Татко ми го купи, когато беше в Лондон, затова ми е много скъп.

— Ходила си у Пач? — попита Риксън искрено изненадан.

— Само веднъж. Мама беше у дома, затова отидохме у тях да гледаме филм. Оставих си пуловера на канапето. — Съзнавах, че навлизам в опасна територия — колкото повече подробности разкривам за къщата на Пач, толкова по-вероятно ставаше нещо да сбъркам и да разваля прикритието си. Но пък ако говорех съвсем бегло, Риксън щеше да се досети, че лъжа.

— Впечатлен съм. Той предпочита домашният му адрес да не се знае много-много.

А защо, запитах се. Какво криеше? Защо Риксън беше единственият, допуснат в светлата обител на Пач? Какво можеше да сподели с Риксън, което не можеше да сподели с никой друг? Дали никога не ме беше допускарал вътре, понеже е знаел, че може да видя нещо, което да ми подсказва истината — факта, че той е отговорен за смъртта на баща ми?

— Много е важно да си получи обратно пуловера — казах. Чувствах се някак откъсната, сякаш се виждах как разговарям с Риксън от няколко метра разстояние. Някой по-силен, по-умен и по-сдържан изговаряше думите, които излизаха от моята уста. Аз не бях този човек. Аз бях момичето, което се разпадаше на парченца точно като пясъка под нозете й.

— Иди утре сутринта. Пач излиза рано, но ако си там към шест и половина, ще го хванеш.

— Не искам да се виждам с него.

— Искаш ли аз да ти взема пуловера, когато отида следващия път? Сигурно ще е утре вечер. Най-късно този уикенд.

— По-добре да го взема по-рано. Мама все ме пита къде е. Пач ми даде ключ и ако не е сменил ключалките, ще мога да вляза. Проблемът е, че ходихме там по тъмно и не помня как се стигаше. Не внимавах, понеже не възнамерявах да се връщам да си вземам пуловера, след като скъсаме.

— Суотмор. Близко до промишлената зона.

Съзнанието ми се нуждаеше от тази информация.

Щом домът му беше близо до промишлената зона, можех да се обзаложа, че живее в някоя от тухлените жилищни сгради в края на старата част на Колдуотър. Нямаше голям избор, освен ако Пач не обитаваше изоставена фабрика или барака близо до реката, което ме съмняваше.

Усмихнах се, надявайки се да изглеждам съвсем спокойна:

— Знаех, че е някъде до реката. На последния етаж, нали? — стрелях напосоки. Струваше ми се, че Пач надали ще иска съседите да му тропат над главата.

— Да, номер трийсет и четири — потвърди Риксън.

— Дали Пач ще си бъде вкъщи довечера? Не ми се ще случайно да го срещна. Особено ако е с Марси. Искам просто да си взема пуловера и да си ходя.

Риксън се изкашля в юмрука си.

— Не, бъди спокойна. — Той се почеса по бузата и ми хвърли неспокоен, почти съжалителен поглед. — Всъщност тази вечер с Ви ще ходим на кино с Пач и с Марси.

Усетих как гръбнакът ми се скова. Въздухът от дробовете ми сякаш излетя... и тогава, точно когато ме връхлетяха всичките старателно контролирани чувства, отново заговорих ясно. Нямах друг изход.

— Ви знае ли?

— Още се чудя как да й кажа.

— Какво да ми кажеш?

Двамата с Риксън се обърнахме сепнато, когато Ви се стовари на пясъка с един стек кутийки кока-кола.

— Ами... изненада — каза Риксън. — Планирал съм нещо за довечера.

Ви грейна:

— Подскажи ми, моля те. Мо-о-о-ля те!

Двамата с Риксън се спогледахме, но аз отместих поглед. Не исках да бъда част от тази работа. Освен това вече бях изключила. Мислите ми се въртяха механично около новата информация. Довечера. Пач и Марси. На среща. Апартаментът на Пач ще бъде празен.

Трябваше да вляза.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Три часа по-късно бедрата на Ви бяха почервенели, по горната част на стъпалата ѝ имаше мехури, а лицето ѝ беше подуто от жегата. Риксън си беше тръгнал преди час, а ние двете с нея мъкнехме чадъра и плажната чанта по пресечката на Олд Орчард Стрийт.

— Чувствам се странно — каза Ви. — Имам чувството, че ще припадна. Май трябваше да внимавам повече с това бебешко олио.

На мен ми се виеше свят и ми беше неприятно горещо, но това нямаше нищо общо с времето. Болка цепеше главата ми през средата. Непрекъснато се мъчех да преглътна лошия вкус в устата си, но колкото повече преглъщах, толкова повече ми се гадеше. Името Черната ръка непрекъснато изникваше в съзнанието ми, настояваше да го удостоя с цялото си внимание и забиваше нокти в главата ми всеки път, когато се помъчех да го пренебрегна. Не можех да мисля за това сега, пред Ви, понеже знаех, че в мига, в който го направя, ще рухна. Налагаше се още малко да пожонглирам с болката и да я подхвърлям във въздуха всеки път, когато аха да се стовари върху ми. Вкопчих се в безопасността на безчувственото опустошение и изтласках неизбежното колкото може по-надалеч. *Пач. Черната ръка. Не може да бъде.*

Ви се закова на място.

— Какво е това?

Стояхме на паркинга зад книжарницата, на няколко метра от доджа, а на лявата задна гума имаше голямо парче метал.

— Според мен е скоба — казах.

— Виждам. Но какво търси на колата ми?

— Явно наистина откарват автомобилите на нарушителите на наказателен паркинг.

— Не ми се прави на умна. Какво ще правим сега?

— Да се обадим на Риксън? — предложих.

— Няма да е доволен, че трябва да се връща чак до тук. Ами майка ти? Тя прибра ли се?

— Още не. Твоите родители?

Ви седна на тротоара и зарови лице в ръцете си.

— Сигурно струва цяло състояние да махнат скобата. Сега вече чашата преля. Мама ще ме изпрати в манастир.

Седнах до нея и двете заедно обмислихме възможностите.

— Имаме ли други приятели? — попита Ви. — Някой, когото можем да повикаме, без да се чувстваме виновни. Не бих се чувствала виновна да накарам Марси да дойде чак дотук, но съм сигурна, че не би го направила. Не и за нас. Особено пък за нас. Вие със Скот сте приятели. Той би ли дошъл според теб? Чакай малко... това не е ли джипът на Пач?

Проследих погледа на Ви към отсрещния край на пресечката. Тя излизаше на Империял Стрийт и наистина там, до тротоара, беше паркиран черен лъскав джип „Командър“. Прозорците бяха матови и слънцето блестеше, отразено от тях.

Пулсът ми се ускори. Не биваше да се срещам с Пач. Не тук. Още не. Не и когато единственото, което ме спираше да не се разрева, беше старателно издигнатият бент, чиято основа се напукваше още по-надълбоко с всяка изминала секунда.

— Сигурно е наблизил — каза Ви. — Изпрати му съобщение и му кажи, че сме закъсали. Може и да не го харесвам, но ще го използвам да ме откара у дома.

— По-скоро ще изпратя съобщение на Марси, отколкото на Пач. — Надявах се Ви да не усети странната и печална нотка на отчаяние и омраза в гласа ми. *Черната ръка... Черната ръка... не Пач... моля те, не Пач... грешка, обяснение...* Главоболието ми стана непоносимо, сякаш собственото ми тяло ме предупреждаваше да престана да мисля за това в името на собствената си безопасност.

— На кого още можем да се обадим? — попита Ви.

И двете знаехме на кого можем да се обадим. На абсолютно никого. Нямахме други приятели. Никой не ни дължеше услуга. Единственият човек, който щеше да зареже всичко и да ми се притече на помощ, седеше до мен. И обратното.

Насочих вниманието си към джипа. Изправих се без всякаква причина.

— Ще се приберем с джипа. — Не бях сигурна точно какво послание ще изпратя на Пач с тази своя постъпка. Око за око? Ти ме

нарани, сега и аз ще те нараня. Или може би: *това е само началото, ако си виновен за смъртта на татко...*

— Пач няма ли да се ядоса, когато разбере, че ти си откраднала джипа му? — попита Ви.

— Пет пари не давам. Няма да вися тук цяла вечер.

— Имам лошо предчувствие — призна Ви. — Не харесвам Пач дори при нормални обстоятелства, камо ли ако е ядосан.

— Къде остана приключенският ти дух? — Беше ме обзело бясно желание и не исках нищо по-силно от това да откарам джипа и да изпратя на Пач послание. Представях си как блъскам джипа в някое дърво. Не достатъчно силно, че да се отворят въздушните възглавници, но достатъчно, за да се посмачка ламарината. Малък спомен от мен. Предупреждение.

— Приключенският ми дух не се простира до самоубийствена мисия в стил камикадзе — поясни Ви. — Няма да е приятно, когато Пач разбере, че си била ти.

Гласът на логиката би ме инструктирал да направя крачка назад и да поохладя страстите, но логиката вече ме беше напуснала. Ако той беше навредил на семейството ми, ако беше съсипал семейството ми, ако ме беше излъгал...

— Можеш ли да запалиш без ключове? — попита Ви.

— Пач ме научи.

Не изглеждаше убедена.

— Искаш да кажеш, че си виждала Пач да краде кола и сега смяташ да опиташ?

Тръгнах по пресечката към Империял Стрийт, Ви заподтичва подире ми. Огледах се за коли и приближих до джипа. Опитах вратата — беше заключена.

— Няма никого — оповести Ви и заслони очи от двете си страни, за да надникне вътре. — Мисля, че трябва да си тръгнем пеша. Хайде, Нора, дръпни се от джипа.

— Трябва ни кола. Загазили сме.

— Имаме по два крака, ляв и десен. Моите са в настроение за малко упражнения. Нямам нищо против една приятна дълга разходка... Откачи ли? — изпищя тя.

Бях насочила върха на плажния чадър към прозореца от страната на шофьора.

— Какво? Трябва някак да влезем.

— Веднага свали чадъра! Ще привлечеш вниманието, ако разбиеш прозореца. Какво ти става? — попита тя и ме изгледа ококорена.

Един образ премина през съзнанието ми. Представих си Пач, надвесен над баща ми с пистолет в ръка. В тишината отекна изстрел.

Опрях длани на коленете си и се приведох напред, а в очите ми вече пареха сълзи. Земята се завъртя шеметно пред очите ми. По лицето ми се стекоха браздулици пот. Задушавах се, сякаш кислородът беше излетял от тялото ми. Колкото повече се мъчех да си поема въздух, толкова повече се парализираха дробовете ми. Ви ми крещеше, но виковете ѝ долитаха от много далеч, сякаш изпод вода.

Изведнъж земята се закова неподвижно. Поех си три пъти отривисто дъх. Ви ме караше да седна и дрънкаше нещо за топлинен удар. Освободих се от ръцете ѝ.

— Добре съм — казах и вдигнах ръка, когато тя понечи отново да ме приближи. — Добре съм.

За да ѝ покажа, че нищо ми няма, се наведох за плажната си чанта, която бях изпуснала, и в този момент забелязах резервния ключ за джипа, който проблясваше на дъното. Ключът, който бях откраднала от стаята на Марси по време на купона ѝ.

— Имам резервен ключ — казах и думите изненадаха и самата мен.

Ви набърчи чело изненадана.

— Пач не си ли го поиска?

— Никога не ми го е давал. Намерих го в стаята на Марси във вторник вечерта.

— Уха.

Пъхнах ключа в ключалката, качих се в джипа и се настаних на шофьорското място. Дръпнах седалката напред, завъртях ключа на запалването и стиснах волана с две ръце. Макар да беше горещо, ръцете ми бяха студени и трепереха.

— Нали не възнамеряваш нещо повече от това просто да закараш тази чудесия до нас? — попита Ви настъпателно. — Понеже вената на слепоочието ти трепери, а за последен път това се случило, преди да фраснеш Марси в челюстта в „Девилс Хендбег“.

Облизах устните си, които ми се сториха едновременно като шкурка и като гума.

— Той е дал на Марси резервен ключ за джипа... Би трябвало да паркирам това чудо на дъното на океана.

— Може да е имал основателна причина — нервно каза Ви.

Тихо се изсмях.

— Няма да направя нищо, преди да те откарам. — Завъртях волана рязко наляво и излязох на платното.

— Заклевах ли се да съобщиш тази подробност на Пач, когато му обяснявах защо си откраднала джипа?

— Не го крада. В безизходица сме. Вземам го назаем.

— Не, просто си луда. — Усещах смайването на Ви, предизвикано от гнева ми. В погледа ѝ четях колко нерационално намира поведението ми. Може и да беше нерационално. Може и да бях попрекарила. Нима не беше възможно двама човека да имат един и същ прякор? Да, биха могли. Биха могли, биха могли. Надявах се колкото повече го повтарям, толкова повече да си повярвам, но онова кътче от сърцето ми, на което бях избрала да вярвам, беше някак кухо.

— Хайде просто да се махаме от тук — каза Ви уплашено и предпазливо, както никога не говореше с мен. — Вкъщи има лимонада. После можем да погледаме телевизия. Може дори да дремнем. Тази вечер на работа ли си?

Тъкмо се канех да ѝ отговоря, че Робърта не ме беше сложила на смяна тази вечер, но скочих на спирачката.

— Какво е това?

Ви проследи погледа ми. Наведе се напред и взе някакво парче розов плат от таблото. Размаха бикините помежду ни.

Спогледахме се — явно и двете мислехме за едно и също.

Марси.

Нямаше съмнение, че е тук с Пач. В момента, на плажа. Лежеше на пясъка. И кой знае какво още правеше.

По тялото ми премина мощна и предателска вълна от омраза. Ненавиждах го. Мразех и себе си, задето бях добавила името си към списъка на момичетата, които беше прелъстил и после изоставил. Обзе ме неистово желание да получа компенсация за наивността си. Не исках да бъда поредното момиче. Той не можеше да ме накара просто

да изчезна. Ако Пач беше Черната ръка, щях да го открия. А ако имаше нещо общо със смъртта на баща ми, щях да го накарам да си плати.

— Да намери начин да се прибере — заявих, но челюстта ми потрепваше. Натиснах газта и по асфалта останаха следи от гумите.

* * *

Часове по-късно стоях пред отворената врата на хладилника, оглеждах съдържанието му и търсех нещо, което да мине за вечеря. И когато нищо не привлече вниманието ми, се насочих към ъгловия бюфет. Там си избрах кутия макарони с формата на панделки и буркан със сос за спагети.

Когато часовникът на печката звънна, отцедих макароните, сипах си една купа и пяхнах соса в микровълновата. Нямахме пармезан, затова си настъргах чедар. Микровълновата звънна и аз залях макароните със соса и сиренето. Обърнах се да отнеса всичко на масата и установих, че Пач се е облегал на нея. Едва не изпуснах купата със спагетите.

— Как влезе? — попитах.

— Не е зле да заключваш вратата. Особено когато си сама вкъщи.

Позата му беше спокойна, но очите не. Бяха като черен мрамор и ме пронизваха. Знаеше, че аз съм откраднала джипа. А и как не, след като беше паркиран на алеята пред къщи. Нямахше къде да скрия джип в къща, заобиколена от поле от едната страна и непроходими гори от другата. Пък и изобщо не ми хрумна да го крия, когато паркирах на алеята, толкова силни бяха отвращението и шокът ми. Всичко си дойде на мястото: умелите му думи, черните му проблясващи очи, огромният му опит с лъжите, съблазняването, жените. Бях се влюбила в дявола.

— Взела си джипа — каза Пач. Спокоен, но не доволен.

— Ви паркира на забранено място и закопчаха колата й. Трябваше да се приберем и точно тогава забелязахме джипа отсреща на улицата. — Дланите ми се изпотиха, но не опитах да ги избърша. Не и пред Пач. Тази вечер изглеждаше различен. По-суров, по-твърд. Светлината на кухненската лампа се плъзгаше по скулите му, черната му коса, разчорлена от деня, прекаран на плажа, падаше върху челото

му и почти докосваше неприлично дългите му мигли. Устата му, която винаги тайничко бях определяла като чувствена, беше цинично извита в единия край — не беше сърдечна усмивка.

— Можеше да звъннеш и да ме предупредиш.

— Не си носех телефона.

— Ами Ви?

— Тя ти няма номера. А и не помня новия ти телефон. Нямахме как да се свържем с теб.

— Ти нямаш ключ от джипа. Как влезе?

Едва се сдържах да не му метна обвинителен поглед.

— С твоя резервен.

Видях го как съобразява какво целя. И двамата знаехме, че не ми е давал резервния ключ. Наблюдавах го внимателно дали знае, че говоря за резервния ключ на Марси, но в погледа му не просветна никакво разбиране. Беше овладян, непроницаем.

— Какъв резервен ключ? — попита той.

Въпросът ме разгневи още повече, понеже очаквах да знае точно за кой ключ говоря. Колко резервни ключа имаше? Колко други момичета държах ключ от джипа му в чантите си?

— Този на гаджето ти — поясних. — Или това не е достатъчно разяснение?

— Я да видим дали съм разбрал. Откраднала си джипа, за да ми отмъстиш, понеже съм дал резервен ключ на Марси.

— Откраднах джипа, понеже двете с Ви трябваше да се приберем — отговорих хладно. — Преди време винаги беше до мен, когато ми трябваше. Реших, че може би все още е така, но явно съм сгрешила.

Очите на Пач не се откъсваха от моите.

— Ще ми кажеш ли за какво става дума всъщност? — И понеже не му отговорих, той измъкна един от столовете, напъхани под масата в кухнята. Седна, скръсти ръце и преспойно изпружи крака. — Разполагам с време.

Черната ръка. Ето за това става дума. Обаче ме беше страх да му се противопоставя. Боях се какво може да науча и как би реагирал той. Сигурна бях, че няма никаква представа колко знам. Ако го обвинях, че е Черната ръка, нямаше връщане назад. Щях да съм длъжна да се изправа срещу истина, която би могла да унищожи душата ми.

Пач изви вежди:

— Ще си мълчим ли?

— Става дума за истината — казах. — Нещо непознато за теб.

Ако беше убил баща ми, как можеше да ме гледа в очите през цялото време, да ме уверява колко съжалява и нито веднъж да не ми признае истината? Как можеше да ме целува, да ме гали, да ме държи в обятията си и да живее преспокойно?

— Нещо непознато ли? От деня, в който се срещнахме, не съм те излъгал нито веднъж. Невинаги ти харесваше онова, което имам да ти кажа, но винаги съм бил откровен.

— Остави ме да вярвам, че ме обичаш. Това е лъжа!

— Съжалявам, че ти се е сторило лъжа. — Не съжаляваше. В очите му се четеше непримирим гняв. Адски му беше неприятно, че му държа сметка. Искаше да съм като всички останали момичета и да изчезна безследно в миналото му.

— Ако си изпитвал нещо към мен, защо се хвана с Марси след рекордно кратко време?

— А ти не се ли хвана със Скот след рекордно кратко време? Предпочиташ половин човек пред мен, така ли?

— Половин човек ли? Скот е човешко същество.

— Той е нефилим. — Пач направи безгрижен жест към входната врата. — Джипът струва повече.

— Може би той се чувства по същия начин по отношение на ангелите.

Пач сви рамене лениво и арогантно.

— Съмнявам се. Ако не бяхме ние, неговата раса нямаше да съществува.

— Чудовището на Франкенщайн не е обичало създателя си.

— И какво от това?

— Нефилимите вече търсят начин да отмъстят на ангелите. Може би това е само началото.

Пач свали шапката си и прокара пръсти през косата си. Съдейки по изражението му, останах с впечатлението, че положението е много по-опасно, отколкото смятах първоначално. Колко голяма беше вероятността нефилимите да наложат надмошние над падналите ангели? Със сигурност не през този хешван. Пач едва ли искаше да ми каже, че след по-малко от пет месеца пълчища от паднали ангели ще

нападнат и в крайна сметка ще убият десетки хиляди хора. Обаче от поведението му, дори от погледа му правех извода, че точно това се очаква.

— И вие какво ще направите? — попитах ужасена.

Той взе чашата с вода, която си бях наляла и оставила на масата, и отпи:

— Наредиха ми да не се меся.

— Архангелите ли?

— Нефилимите са зли. Те изобщо не би трябвало да населяват земята. Съществуват само заради гордостта на падналите ангели. Архангелите не искат да имат нищо общо с тях. Няма да се намесят в нищо, свързано с нефилимите.

— И всички хора ще измрат?

— Архангелите имат собствен план. Понякога трябва да се случат някои лоши неща, за да се случат и добрите.

— План ли? Какъв план? Да гледат как невинни хора измират?

— Нефилимите ще паднат в капана, който сами залагат. Ако трябва да умрат хора, за да бъде унищожена нефилимската раса, архангелите ще поемат този риск.

Цялата настръхнах.

— И ти си съгласен с тях?

— Сега съм ангел пазител. Предан съм на архангелите. — В очите му се разгоря пламъче на неистова омраза и за един кратък миг си мислех, че тя е насочена към мен. Сякаш Пач винеше мен за онова, в което се е превърнал. В своя защита аз пък изпитах пристъп на гняв. Нима напълно беше забравил онази нощ? Бях пожертвала живота си заради него, а той не прие жертвата ми. Ако искаше да вини друг за положението, в което се намираше, виновникът не бях аз.

— Колко силни са нефилимите? — попитах.

— Достатъчно. — Гласът му беше тревожно лишен от загриженост.

— Могат да дадат отпор на падналите ангели най-рано през този хешван, нали?

Той кимна.

Обгърнах тялото си с ръце, за да прогоня дълбока и внезапно появила се ледена тръпка, но причината за нея беше по-скоро психологическа, отколкото физическа.

— Трябва да направиш нещо.

Той затвори очи.

— Ако падналите ангели не могат да обсебват нефилими, ще се насочат към хората — казах, опитвайки се да преодолее небрежното му отношение и да събудя съвестта му. — Ти така ми каза. Десетки хиляди хора. Може би Ви. Може би мама. Може би мен.

Той продължаваше да мълчи.

— Пука ли ти изобщо?

Погледът му се стрелна към часовника и той стана от масата.

— Никак не ми се тръгва, преди да сме си довършили разговора, но закъснявам. — Резервният ключ за джипа беше в една чиния на плота и той го прибра в джоба си. — Благодаря за ключа. Ще добавя и вземането на джипа към сметката ти.

Застанах между него и вратата.

— Към сметката ми ли?

— Докарах те от „Зи“, свалих те от покрива на Марси, а сега взе назаем и джипа ми. Не правя услуги безплатно.

Бях напълно сигурна, че не се шегува. Всъщност беше адски сериозен.

— Можем да се споразумеем да ми плащаш след всяка отделна услуга, но реших, че ще е по-лесно да водя сметка. — Усмивката му представляваше просто дразнеща извивка на устните. Първокласно самодоволство.

Присвих очи:

— Наистина се забавляваш, нали?

— Скоро ще поискам да ми се разплатиш и тогава наистина ще се забавлявам.

— Не си ми дал назаем джипа — възразих. — Откраднах го. И не беше услуга — аз така реших.

Той отново погледна часовника си.

— Ще довършим разговора по-късно. Трябва да вървя.

— Точно така. На кино с Марси. Върви се забавлявай, докато моят свят виси на косъм. — Казвах си, че искам той да си тръгне. Заслужаваше Марси. Пет пари не давах. Дори ми се искаше да го замеря с нещо, да затръшна вратата в гърба му. Само че нямаше да го пусна да си тръгне, без да задам въпроса, който прогаряше всяка моя мисъл. Зарових зъби във вътрешната страна на бузата си, за да не

допусна гласът ми да потрепери. — Ти ли уби баща ми? — Гласът ми прозвуча хладно и овладяно, все едно не беше моят глас, а на човек, който бе преизпълнен до мозъка на костите си с омраза, обвинения и разруха.

Пач се закова на място с гръб към мен.

— Какво се случи през онази нощ? — Дори не се помъчих да скрия отчаянието в гласа си.

След като помълча малко, Пач каза:

— Питаш ме, сякаш смяташ, че би трябвало да знам отговора.

— Знам, че ти си Черната ръка. — Затворих очи за миг и усетих, че вълна от отвращение залива цялото ми тяло.

Той погледна през рамо.

— Кой ти каза?

— Значи е истина? — Усетих ръцете си стегнати в юмруци отстрани край тялото ми и че цялата треперя неконтролируемо. — Ти си Черната ръка. — Взирах се в лицето му и се молех по някакъв начин да ме опровергае.

Стоящият часовник в коридора отмери точен час — тежък и отекващ звук.

— Махай се — наредих. Не исках да се разплача пред него. В никакъв случай. Нямах да му доставя това удоволствие.

Той стоеше неподвижен, лицето му беше студено и непроницаемо, малко сатанинско.

Часовникът прозвуча в тишината. Едно, две, три.

— Ще те накарам да си платиш — предупредих го, но гласът ми прозвуча непривично.

Четири, пет.

— Ще намеря начин. Заслужаваш да отидеш в ада. Ще съжалявам само ако архангелите ме изпреварят.

Гореща черна светкавица прекоси очите му.

— Заслужаваш всичко, което ще ти се случи. Всеки път, когато си ме целувал и прегръщал, макар да си знаел какво си причинил на баща ми... — Задавих се и се извърнах, понеже рухвах, а не можех да си го позволя.

Шест.

— Върви си — наредих с тих, но уверен глас.

Вдигнах гневен и изпълнен с омраза поглед с намерението да накарам Пач да си тръгне, но установих, че съм съвсем сама в коридора. Огледах се — мислех, че просто се е отдалечил, но него го нямаше. Странна тишина надвисна между сенките и аз си дадох сметка, че часовникът е престанал да бие.

Стрелките му бяха застинали на шест и дванайсет — бяха спрели в мига, в който Пач си беше отишъл завинаги.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Пач си тръгна, свалих плажните си дрехи и облякох джинси, фланелка и тънкото черно шушляково яке, което бях спечелила миналата година на коледното парти на „и-Зайн“. Макар че коремът ми се свиваше от тази мисъл, трябваше да претърся апартамента на Пач — и трябваше да го направя днес, преди да е станало твърде късно.

Глупаво беше от моя страна да казвам на Пач, че той е Черната ръка и че аз го знам. Беше ми се изплъзнало в момент на враждебно безразсъдство. Изгубих предимството си, което се дължеше на изненадата. Съмнявах се, че Пач ме възприема като реална опасност — вероятно намираше за смехотворна заплахата ми да го изпратя в ада, — но разполагах със сведения, които той правеше всичко по силите си да запази тайна. Предвид всичко, което ми беше известно за всезнаещите и всевиждащи архангели, явно не му е било лесно да запази в тайна участието си в убийството на баща ми. Аз не можех да го изпратя в ада, но архангелите можеха. Ако намерех начин да се свържа с тях, грижливо пазените му тайни щяха да бъдат разкрити. Архангелите си търсеха само повод, за да го натирят в пъкъла. Е, аз щях да им го дам.

Очите ми се насълзиха и примигнах, за да прогоня сълзите. Имаше период през живота ми, когато за нищо на света не бих повярвала, че Пач е убил баща ми. Самата мисъл би ми се сторила смехотворна, абсурдна, оскърбителна. Но това само показваше колко умно беше успял да ме заблуди той.

По всичко личеше, че Пач крие тайните си в своя апартамент в Суотмор. Това беше уязвимото му място. Никой, освен Риксън нямаше достъп до там. Днес бях споменала на Риксън, че аз съм влизала, и той искрено се беше учудил. Пач не искал да се знае къде живее, така ми каза Риксън. А дали беше успял да се скрие от архангелите? Неочаквано потръпнах, когато се запитах какво ли крие там. Злокобно усещане плъзна по гръбнака ми и сякаш ме предупреждаваше да не

ходя, но имах дълг пред татко да изправа убиеца му пред правосъдието.

Намерих фенерче под леглото си и го мушнах в предния джоб на якето си. Тъкмо се изправях, когато погледът ми попадна на дневника на Марси. Беше на лавицата с книгите ми. Позамислих се, усещайки как прогаря съзнанието ми. Въздъхнах и пъхнах дневника при фенерчето, заключих и тръгнах пеша.

Извървах разстоянието от километър и половина до Бийч, после се качих на автобус до Херинг Стрийт. Вървах три пресечки до Кийт с надеждата да хвана друг автобус до Клемънтайн, после се изкачих по живописното възвишение към квартала на Марси, което беше най-изисканото място в Колдуотър. В нощния въздух се усещаше уханието на прясно окосена трева и на хортензии, улично движение на практика нямаше. Колите бяха спретнато прибрани в гаражи и улиците изглеждаха по-широки и по-чисти. Прозорците на белите колониални къщи отразяваха заревото на бавно залязващото слънце и аз си представях как зад капациите семейства са седнали на късна семейна вечеря. Прехапах устна, слисана от внезапния прилив на безутешно съжаление. Семейството ми вече никога нямаше да седне да вечеря заедно. Три вечери седмично се хранех сама или у Ви. През останалите четири вечери, докато мама беше у дома, обикновено ядяхме на подноси пред телевизора.

Заради Пач.

Завих по Бренчли и започнах да броя къщите до дома на Марси. Червената й спортна тойота беше паркирана на алеята, но знаех, че тя не си е вкъщи. Сигурно Пач я взел за киното с джипа си. Прекосих моравата и тъкмо се канех да оставя дневника на верандата, когато входната врата се отвори.

Марси беше праметнала чантата си през рамо, държеше в ръка ключове и по всичко личеше, че излиза. Замръзна на входа, когато ме видя.

— Какво търсиш тук? — попита.

Понечих да кажа нещо, но минаха цели три секунди, преди да успея.

— Аз... аз не очаквах да си вкъщи.

Тя присви очи.

— Е, вкъщи съм.

— Мислех, че ти и Пач... — не успях да говоря свързано. Дневникът беше в ръцете ми, точно пред очите й. Марси щеше да го види всеки момент.

— Той отмени срещата — рязко каза тя, за да ми покаже, че не е моя работа.

Едва я чух. Ей сега щеше да види дневника. Никога преди не ми се е искало толкова силно да върна времето назад. Трябваше да обмисля всичко предварително. Трябваше да предвидя, че тя може и да си е у дома. Нервно се огледах към улицата, като че ли някой можеше да ми се притече на помощ.

Марси ахна и шумно си пое въздух между зъбите.

— Какво прави дневникът ми у теб?

Завъртях се с пламнали бузи.

Тя слезе от верандата с решителни крачки, грабна дневника и инстинктивно го притисна към гърдите си.

— Ти... ти ли си го взела!

Ръцете ми се отпуснаха безпомощно покрай тялото.

— Взех го онази вечер, по време на купона. Беше много глупаво от моя страна. Съжалявам...

— Прочете ли го? — попита тя.

— Не.

— Лъжеш — подсмихна се тя. — Прочела си го, нали? Защо не? Мразя те! Толкова ли е скучен животът ти, че трябва да ровиш в моя? Всичко ли прочете, или само частите за теб?

Тъкмо щях да започна разпалено да твърдя, че дори не съм го отворила, когато думите на Марси накараха мислите ми да спрат за момент и да превъртят назад.

— За мен ли? Какво си писала за мен?

Тя хвърли дневника на верандата отзад, после изпъна рамене.

— Какво ми пука? — каза, скръсти ръце и ме изгледа гневно. — Вече знаеш истината. Как се чувстваш сега, като знаеш, че майка ти се чука със съпрузите на други жени?

Засмях се невярващо, но и с доста голяма доза гняв.

— Моля?

— Наистина ли мислиш, че майка ти е извън града толкова вечери? Ха!

И аз застанах в позата на Марси.

— Ами да.

Какво намекваше?

— Тогава как си обясняваш, че колата ѝ е паркирана по-надолу по улицата веднъж в седмицата?

— Припознала си се — заявих, но усещах как гневът започва да клокочи в мен. Сигурна бях, че знам какво се опитва да постигне Марси. Как се осмеляваше да обвинява майка ми, че има връзка? И то точно с баща ѝ. Дори той да беше последният мъж на земята, мама по-скоро би умряла. Мразех Марси и мама го знаеше. Тя не спеше с бащата на Марси. Никога не би ми го причинила. Никога не би го причинила на баща ми. *Никога.*

— Бежев таурус, номер X2124? — попита Марси с леден тон.

— Е, знаеш номера на колата ѝ — казах след малко, опитвайки се да пренебрегна стягането в гърдите. — Това нищо не доказва.

— Отвори си очите, Нора. Родителите ни се познават още от гимназията. Твоята майка и моят баща. Те са били заедно.

Поклатих глава.

— Това е лъжа. Майка ми изобщо не е споменавала баща ти.

— Защото не иска ти да знаеш. — Очите ѝ святкаха гневно. — Понеже тя още е с него. Това е мръсната ѝ малка тайна.

Поклатих глава по-отривисто, но се чувствах като счупена кукла.

— Майка ми може и да познава баща ти от гимназията, но това е било отдавна, преди да се запознае с татко. Не е била тя. Видяла си друга кола, паркирана на улицата. Когато не си е у дома, мама е по работа извън града.

— Видях ги заедно, Нора. Беше твоята майка, затова не ѝ търси извинения. Онзи ден, когато отидох в училище, написах със спрей онова нещо на шкафчето ти. Не схвана ли? — Гласът ѝ напомняше по-скоро възмутено съскане. — Те спят заедно. Правят го през всичките тези години. Което означава, че татко може да е твой баща. А ти може да си ми... сестра.

Думите на Марси се стовариха като острие помежду ни.

Обхванах тялото си с ръце и се извърнах, имах чувството, че всеки момент ще повърна. Сълзи задавиха гърлото ми и запариха в дъното на носа ми. Без да продумам, тръгнах сковано по алеята пред къщата на Марси. Мислех, че тя ще изкрещи някаква гадост след мен, но не би могла да ми каже нищо по-лошо от това.

* * *

Не отидох в апартамента на Пач.

Явно съм изминала пеша цялото разстояние обратно до Клемънтайн, покрай автобусната спирка и градския плувен басейн, защото когато се опомних, седях на една пейка пред тревната площ на библиотеката, в конуса светлина от една улична лампа. Нощта беше топла, но аз свих колене към гърдите си и цялото ми тяло затрепери. В главата ми бѣкаше от обѣркани и оплетени теории.

Взирах се в мрака край себе си. По улицата минаваха фарове, приближаваха се, после подминаваха. Спонтанен смях, предизвикан от някаква комедия по телевизията, долетя от прозорец от отсрещната страна на улицата. Кожата на ръцете ми настрѣхна от по-хладни пориви на вятѣра. Опияняващата миризма на трева, мускусна и влажна от слънцето през деня, вече ме задушаваше.

Лежах по грѣб на пейката, затворила очи, за да не виждам звездния прах. Бях преплела разтрепераните си длани върху корема, а пръстите ми сякаш бяха замръзнали клонки. Чудех се защо животът понякога е толкова отвратителен, защо хората, които обичах най-силно, ме разочароват най-много, питах се към кого ми се иска да насоча омразата си — към Марси, към баща ѝ или към майка ми.

Дълбоко в себе си се бях вкопчила в надеждата, че Марси греши. Надявах се да мога да запокитя тази интрига обратно във физиономията ѝ. Само че отчаянието, което ме разкъсваше, ми подсказваше, че ме очаква разочарование.

Не можех да определя точно откога е споменът, но беше някъде от последната година. Може би малко преди смъртта на баща ми... Не, след това. Денят беше топъл — пролет. Погребението беше минало, периодът, в който ми беше позволено да скърбя, беше приключил и аз се бях върнала на училище. Ви ме беше уговорила да избягаме от часовете, а по онова време не бях в състояние да се противопоставям на нищо. Просто се носех по течението. Справях се някак. Мислех, че мама ще е на работа, затова отидохме до нашата къща. Вървахме сигурно цял час.

Когато къщата се показва пред погледа ни, Ви ме дръпна от пътя.

— На алеята ви има кола — каза тя.

— Чия е? Прилича ми на ленд крузър.

— Майка ти не кара таква чудо.

— Да не е някой детектив? — Малко вероятно беше детектив да кара джип за шейсет хиляди долара, но толкова бях свикнала детективи да идват вкъщи, че това беше първото, което ми хрумна.

— Да се приближим.

Бяхме стигнали почти до алеята, когато входната врата се отвори и отвътре долетяха гласове. Майка ми... и един по-плътен глас. Мъжки глас.

Ви ме дръпна отстрани на къщата.

Наблюдавахме как Ханк Милар се качва в крузъра и потегля.

— Шантава работа — отбеляза Ви. — Винаги подозирам мръсна игра, но майка ти е най-праволинейният човек, когото познавам. Обзалагам се, че се е опитвал да ѝ продаде кола.

— И е дошъл чак дотук?

— Ами да, скъпа. Търговците на коли нямат мярка.

— Тя вече си има кола.

— Форд. Това е най-големият враг на тойотата. Бащата на Марси ще се успокои само когато целият град кара тойота...

Отскубнах се от спомена. Ами ако той всъщност не ѝ беше продавал кола? Ами ако те — преглътнах неволно — всъщност са имали връзка?

Къде да отида сега? У дома? Вече не усещах къщата като свой дом. Там вече не се чувствах в безопасност, а като в кутия, пълна с лъжи. Родителите ми бяха разказвали история за любов, задружност и сплотено семейство. Само че ако Марси казваше истината — както се опасявах, — семейството ми е било пълна измислица. Огромна лъжа, за която изобщо не подозирах. Не трябваше ли да има предупредителни признаци? Не трябваше ли да ме осени прозрението, че тайно съм подозирала всичко още от самото начало, но съм предпочела отричането пред болезнената истина? Това беше наказанието ми, задето се доверявах на другите. Това беше наказанието ми, задето търсех доброто в хората. Колкото и да ненавиждах Пач в момента, завиждах на хладната дистанцираност, която го отделяше от всички останали. Той подозираше най-лошото у хората и колкото и ниско да паднеха, той вече го беше предвидил. Беше

закоравял и здраво стъпил на земята, но хората го уважаваха заради това.

Него уважаваха, а мен ме лъжеха.

Станах от пейката и набрах номера на мобилния на мама. Не знаех какво ще й кажа, когато вдигне, оставих да ме направляват гневът и обидата от предателството. Докато телефонът й звънеше, по бузите ми се стичаха парещи сълзи. Ядосано ги изтрих. Брадичката ми трепереше и всеки мускул на тялото ми беше стегнат. В съзнанието ми изникваха яростни и ненавистни думи. Представях си как й крещя всичките тези думи, как я прекъсвам всеки път, когато понечи да се защити с още лъжи. А ако се разплачеше... нямаше да ми домъчнее. Тя заслужаваше да изпита пълната тежест на болката заради избора, който беше направила. Включи се гласовата й поща и аз едва се сдържах да не запокитя телефона си мрака.

След това звъннах на Ви.

— Здравсти, скъпа. Нещо важно ли е? Аз съм с Риксън...

— Ще се махна от къщи — заявих, без да давам пет пари, че гласът ми е дрезгав от плача. — Може ли да остана у вас за малко? Докато реша какво да правя?

Дишането на Ви изпълни ушите ми.

— Какво?

— Мама се прибира в събота. Дотогава искам да съм се махнала. Може ли да остана до края на седмицата?

— А може ли да попитам...

— Не.

— Добре, разбира се — каза Ви, мъчейки се да прикрие изненадата си. — Остани, няма проблем. Изобщо няма проблем. Ще ми кажеш, когато си готова.

Усетих как в гърлото ми се надигат още сълзи. В момента Ви беше единственият човек, на когото можех да разчитам. Беше досадна и мързелива, но никога не ме беше лъгала.

* * *

Прибрах се вкъщи към девет и облякох памучна пижама. Нощта не беше студена, но въздухът беше влажен и влагата сякаш се

просмукваше под кожата ми и ме вледеняваше до кости. Приготвих си чаша топло мляко и легнах. Рано беше за сън, но няма да можех да заспя, дори да бях мъртва. Мислите ми продължаваха да се лутат разпокъсани. Вперих поглед в тавана, мъчейки се да залича последните шестнайсет години и да започна на чисто. Колкото и да опитвах, не можех да си представя, че Ханк Милар е баща ми.

Станах от леглото и отидох в стаята на мама. Отворих раклата ѝ и затърсих училищния ѝ годишник. Изобщо не знаех дали има такъв, но ако имаше, трябва да беше в раклата. Ако двамата с Ханк Милар бяха учили заедно, трябваше да има снимки. Ако бяха влюбени, той щеше да е подписал годишника ѝ по някакъв специален начин, така че да го покаже. Пет минути по-късно вече бях претърсила скрина основно и не бях намерила нищо.

Зашляпах към кухнята, потърсих из шкафовете нещо за ядене, но вече нямах апетит. Не можех да ям, след като ми тежеше мисълта каква огромна лъжа е било семейството ми. Погледът ми се плъзна към входната врата, но къде можех да отида? Чувствах се изгубена в къщата, обзета от нетърпение да си тръгна, само че нямаше къде да избягам. Поставих няколко минути в коридора и се качих обратно в стаята си. Легнах на леглото, завих се чак до брадичката, затворих очи и се помъчих да се вгледам в безразборните картини в съзнанието си. На Марси, на Ханк Милар, когото почти не познавах и чието лице с мъка успявах да си представя, на родителите ми. Образите се нижеха все по-бързо и по-бързо и накрая се сляха в странен налудничав колаж.

Картините изведнъж сякаш се завъртяха на обратно, поека назад във времето. Цветът изчезна от лентата и тя стана само черно-бяла. Разбрах, че отново съм в други селения. Сънувах.

* * *

Стоях в предния двор. Силен вятър гонеше сухите листа по алеята около глезените ми. Чудат облак, подобен на фуния, се вихреше в небето, но изобщо не правеше опит да се спусне на земята, сякаш си беше предоволен да се мотае, преди да връхлети. Пач седеше на перилата на верандата с наведена глава и отпуснал ръце между коленете си.

— Махни се от съня ми — провикнах се към него, надвиквайки вятъра.

Той поклати глава.

— Не и докато не ти кажа какво се случва.

Увих се по-плътно с пижамата.

— Не искам да те слушам.

— Архангелите не могат да ни чуят тук.

Изсмях се обвинително.

— Не беше достатъчно да ме манипулираш в реалността, та сега и тук трябва да го правиш, така ли?

Той вдигна глава.

— Да те манипулирам ли? Опитвам се да ти обясня какво се случва.

— Насила влизаш в сънищата ми — предизвиках го аз. — Направи го след „Девилс Хендбег“, правиш го и сега.

Внезапен порив на вятъра помежду ни ме принуди да направя крачка назад. Клоните на дърветата стенеха и пукаха. Отметнах косата от лицето си.

— След „Зи“ в джипа ти ми каза, че си сънувала бащата на Марси. През нощта, когато си сънувала онзи сън, аз си мислех за него. Спомнях си точно това, което ти си сънувала, и ми се искаше да има начин да ти кажа истината. Не знаех, че някак общувам с теб.

— Накарал си ме да сънувам това?

— Не е сън, а спомен.

Опитах се да асимилирам тази информация. Ако сънят е бил истински, Ханк Милар е живял в Англия преди стотици години. Паметта ми отново се насочи към съня. *Кажу на съдържателя да изпрати помощ*, това ми беше поръчал Ханк. *Кажу му, че там няма човек. Кажу му, че един от ангелите на дявола е дошъл, за да обсеби тялото ми и да изхвърли душата ми.*

Ханк Милар нефилим ли беше?

— Не знам как така споменът съвпадна със съня ти, но оттогава се опитвам да общувам с теб по същия начин — каза Пач. — Проникнах през нощта, след като те целунах след „Девилс Хендбег“, но оттогава удрям на камък. Имам късмет, че успях да проникна сега. Мисля, че се дължи на теб. Ти не ме пускаш.

— Понеже не те искам в главата си!

Той се смъкна от перилата и слезе при мен в двора.

— Трябва да ме пуснеш.

Извърнах се.

— Преместиха ме да се грижа за Марси — каза той.

Минаха пет секунди, преди всичко да си дойде на мястото. Отвратителното парещо усещане, което бушуваше в корема ми, откакто си тръгнах от дома на Марси, се разпростря и по крайниците ми.

— Станал си ангел пазител на Марси?

— Не е приятно преживяване.

— Архангелите ли го направиха?

— Когато ме разпределиха при теб, съвсем ясно ми дадох да разбера, че всичко трябва да е в твой интерес. А връзката ми с теб не е в твой интерес. Знаех го, обаче не ми допаднаше мисълта архангелите да ми нареждат какво да правя с личния си живот. Те ни наблюдаваха през нощта, когато ти ми даде пръстена.

В джипа. Нощта, преди да скъсаме. Спомнях си.

— Щом разбрах, че ни наблюдават, си тръгнах. Но лошото вече се бе случило. Казаха ми, че ще ме преместят веднага щом ми намерят заместник. После ме изпратиха при Марси. Отидох пред къщата й, за да се принудя да застана лице в лице с онова, което бях сторил.

— Защо Марси? — попитах огорчено. — За да ме накажат ли?

Той прокара ръка през устата си.

— Бащата на Марси е нефилим от първо поколение, чистокръвен. Сега Марси е на шестнайсет и има опасност да бъде жертвана. Преди два месеца, когато се опитах да пожертвам теб, за да се сдобия с човешко тяло, обаче в крайна сметка ти спасих живота, нямаше много паднали ангели, които вярваха, че могат да променят същността си. Сега аз съм пазител. Всички го знаят и го знаят, понеже те спасих от смърт. Изведнъж много повече паднали ангели започнаха да вярват, че и те могат да измамят съдбата. Или като спасят човек и си върнат крилете — въздъхна той, — или като убият своя нефилим васал и превърнат тялото си от паднал ангел в човек.

Премислих всичко, което знаех за падналите ангели и за нефилимите. В книгата на Енох се разказваше за паднал ангел, който е станал човек, след като е убил своя васал нефилим — като жертвал една от наследничките на васала. Преди два месеца Пач опита точно

това, като възнамеряваше да използва мен, за да убие Чонси. Сега, ако падналият ангел, принудил Ханк Милар да се закълне като негов верен васал, искаше да стане човек, той трябваше да...

Пожертва Марси.

— Искаш да кажеш, че работата ти е да се погрижиш падналият ангел, принудил Ханк Милар да му се закълне във вяроност, да не принесе в жертва Марси, за да получи човешко тяло.

Той сякаш ме познаваше прекалено добре, за да отгатне следващия ми въпрос, и каза:

— Марси не знае. Тя нищичко не подозира.

Не ми се говореше за това. Не исках Пач да бъде тук. Той беше убил баща ми. Завинаги ми беше отнел човек, когото обичах. Пач беше чудовище. Каквото и да кажеше, нямаше да променя мнението си.

— Чонси е основателят на кървавото нефилимско общество — каза Пач.

Отново привлече вниманието ми.

— Какво? Откъде знаеш?

Явно не му се искаше да отговаря.

— Имам достъп до спомени. До спомени на други хора.

— До спомени на други хора ли? — Бях шокирана, а не би трябвало. Как би могъл да оправдае всички ужасни неща, които бе сторил? Как можеше да идва тук и да ми казва, че тайно е ровел в най-съкровени и лични мисли на хората, и да очаква да му се възхищавам за това? Или пък да го слушам?

— Последовател на Чонси решил да продължи делото му. Още не съм успял да науча името му, но според слуховете той не бил много доволен от смъртта на Чонси, в което просто няма смисъл. Сега той ръководи всичко — факт, достатъчен да заличи всякакви угризения, които може да има във връзка със смъртта на Чонси. Което пък ме кара да се замисля дали последователят не е бил близък приятел или роднина на Чонси.

Поклатих глава.

— Не искам да слушам това.

— Последователят е наел някой, който да убие убицеца на Чонси.
— Протестите ми секнаха след това сведение. С Пач се спогледахме.
— Иска убиецът да си плати.

— Искаш да кажеш, че той иска аз да си платя — промълвих едва чуто.

— Никой не знае, че ти си убила Чонси. Той научи, че си негова наследница броени минути, преди да умре, така че е малко вероятно някой друг също да знае. Последователят на Чонси може да опита да открие потомците на Чонси, но му пожелавам късмет. Аз много дълго те търсих. — Пристъпи към мен, но аз се дръпнах. — Когато се събудиш, поискай пак да ти стана ангел пазител. Бъди искрена, за да те чуят архангелите, и да се надяваме, че ще удовлетворят молбата ти. Ще направя всичко по силите си, за да си в безопасност, но възможностите ми са ограничени. Нужен ми е достъп до хората край теб, до чувствата ти, до всичко в твоя свят.

Ама какви ги говореше той? Че архангелите са ми намерили негов заместник като ангел пазител? Затова ли беше проникнал в сънищата ми тази нощ? Защото е бил откъснат и вече не е имал достъп до мен, както би искал?

Усетих как ръцете му се плъзват по хълбоците ми и закрилнически ме придърпват към него.

— Няма да допусна да ти се случи нищо лошо.

Застинах и се освободих. В мислите ми цареше пълен хаос. Онзи иска убиецът да си плати. Не можех да се отърся от тази мисъл. Мисълта, че някой някъде там се опитва да ме убие, направо ме парализира. Не исках да съм тук. Не исках да знам тези неща. Исках отново да се почувствам в безопасност.

Дадох си сметка, че Пач изобщо няма намерение да напусне съня ми, затова направих своя ход. Преборих се с невидимите прегради на съня и се накарах да се събудя. *Отвори очи, наредих си. Отвори очи!*

Пач ме стисна за лакътя.

— Какво правиш?

Усещах, че съзнанието ми се прояснява. Усещах топлината на завивките, възглавницата под бузата си. Всички познати миризми, които свързвах със стаята си, ми носеха успокоение.

— Не се събуждай, ангелче! — Той погали косата ми, потупа ме по лицето, опита се да ме накара да го погледна в очите. — Има още неща, които трябва да узнаеш. Има една много важна причина, поради която трябва да видиш тези спомени. Опитвам се да ти кажа нещо,

което не мога да ти обясня по друг начин. Искам да разбереш какво се опитвам да ти кажа и да престанеш да ме блокираш.

Рязко извъртях лицето си. Краката ми сякаш се вдигнаха от тревата и се понесоха към буреносния облак. Пач ме стисна и изруга тихо, но хватката му беше лека като перце, въображаема.

Събуди се, заповядах си, събуди се!

И оставих облакът да ме погълне.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събудих се с рязко поемане на въздух. Стаята ми тънеше в полумрак, лунната светлина сияеше като кристална топка през отсрещния прозорец. Чаршафите ми бяха влажни и горещи, омотани около краката ми. Часовникът показваше девет и половина.

Скочих от леглото и отидох в банята, налях си чаша студена вода. Изпих я на няколко глътки и се облегнах на стената. Не можех да спя повече. Каквото и да правех, не биваше да допускам Пач в сънищата си. Закрачих по коридора в отчаян опит да остана будна, но бях толкова напрегната, че не бих могла да заспя, дори да исках.

След няколко минути пулсът ми се успокои, но не беше лесно да успокоя съзнанието си. Черната ръка. Тези думи ме преследваха. Те бяха застрашителни, неуловими, мъчителни. Не можех да погледна право към тях. Не и без да усетя, че моят и бездруго крехък свят се разтърсва из основи. Съзнавах, че се мъча да не допусна архангелите да разберат, че Пач е Черната ръка и убиецът на баща ми, за да се предпазя от срамната истина: бях се влюбила в един убиец. Бях му позволила да ме целуне, да ме излъже, да ме предаде. Когато той ме докосна насън, цялата ми сила се стопи и аз отново се почувствах оплетена в мрежата му. Той все още владееше сърцето ми и това беше най-голямото предателство. Що за човек щях да съм, ако не можех да потърся възмездие за собствения си баща.

Според Пач можех да убедя архангелите, че отново го искам за свой ангел пазител, само като го изрека гласно. В такъв случай ми се струваше логично, че ако изкрещя „Пач уби баща ми!“, това ще е краят му. Справедливостта ще възтържествува. Пач щеше да бъде изпратен в ада, а аз щях постепенно да се заема да изграждам живота си. Само че не можех да се накарам да извадя тези думи наяве, сякаш бяха вързани с верига някъде дълбоко в мен.

Твърде много неща не се връзваха. Защо Пач, който беше ангел, ще се замесва с кървавото общество на нефилимите? Ако той беше Черната ръка, защо заклеяваше нефилимските нови попълнения? Не

беше само странно, беше нелогично. Нефилимите мразеха ангелите и обратно. И ако Черната ръка беше потомък на Чонси и новият лидер на обществото... как е възможно той да е Пач?

Стиснах носа си, имах чувството, че главата ми ще се пръсне от неспирното премисляне на един и същ въпрос отново и отново. Защо всичко, свързано с Черната ръка, приличаше на безкраен лабиринт от врати една след друга?

В момента Скот беше единствената ми благонадеждна връзка с Черната ръка. Той знаеше повече, отколкото казваше, сигурна бях, но се страхуваше да говори. Когато споменаваше Черната ръка, в тона му се долавяше паника. Нуждаех се от него да ми разкрие какво знае, но той бягаше от миналото си и не би се върнал да застане лице в лице с него. Притиснах чело с дланите си и се помъчих да разсъждавам ясно.

Обадих се на Ви.

— Добри новини — каза тя, преди да успея да изрека и една дума. — Уговорих татко да дойде с мен на брега и да плати глобата, за да махнат скобата от колата ми. Пак съм в играта.

— Добре, понеже се нуждая от помощта ти.

— Аз съм олицетворението на помощта!

Бях сигурна, че се е представяла за олицетворение и на много друг неща, но нищо не казах.

— Трябва някой да ми помогне да огледам спалнята на Скот.

Най-вероятно Скот нямаше да държи наяве доказателствата за връзката си с кървавото нефилимско общество, но какво друго ми оставаше? Беше осъществил прекрасно целта си да не ми дава конкретни отговори, а след последната ни среща със сигурност щеше да се държи бдително към мен. Ако исках да разбера какво знае той, щеше да се наложи да свърша малко черна работа.

— Изглежда Пач е отменил двойната ни среща, така че съм свободна — каза Ви прекалено ентусиазирано. Очаквах да попита какво ще търсим в спалнята на Скот.

— Тършуването в спалнята на Скот няма да е нито опасно, нито вълнуващо — осведомих я, за да съм сигурна, че е наясно по въпроса. — Ти само ще седиш в доджа пред апартамента и ще ме предупредиш, ако го видиш да се връща. Аз ще вляза.

— Само защото няма лично да шпионирам, не означава, че не се вълнувам. Все едно гледам филм. Във филмите добрият никога не го

хващат, но ние сме в действителността и има голяма вероятност да те спипат. Следиш ли ми мисълта? Вълнението си го има и още как.

Аз лично предпочитам Ви да не се вълнува чак толкова от вероятността да ме спипат.

— Ще ме предупредиш, ако Скот се прибере, нали?

— Ама разбира се, скъпа. Ще ти пазя гърба.

След това се обадох в апартамента на Скот. Вдигна госпожа Парнел.

— Нора, много ми е приятно да те чуя! Скот ми каза, че вие двамата доста сте се сблизихи... — сподели тя със заговорнически тон.

— Ами...

— Винаги съм смятала, че ще е прекрасно Скот да се ожени за местно момиче. Не ми допада особено мисълта да се ожени за някоя непозната. Ами ако роднините ѝ се окажат откачалки? Двете с майка ти сме добри приятелки, представяш ли си колко забавно ще бъде заедно да планираме сватбата? Ама какви ги говоря! Всяко нещо с времето си.

Боже мой!

— Скот там ли е, госпожо Парнел? Имам интересни новини.

Чух как госпожа Парнел закри слушалката с ръка и се провикна:

— Скот, вдигни телефона, Нора е.

След малко чух гласа на Скот:

— Можеш да затваряш, мамо. — В тона му се долавяше известна предпазливост.

— Само да се уверя, че си вдигнал, скъпи.

— Да, обадох се.

— Нора има интересни новини — каза госпожа Парнел.

— Ами тогава затвори, за да може да ми ги съобщи.

Чух разочарована въздишка и изщракване.

— Нали ти казах да стоиш далеч от мен — каза Скот.

— Намери ли си група? — попитах с надеждата да съумея да контролирам разговора и да предизвикам интереса му, преди да ми затвори.

— Не — отговори той с предпазлив скептицизъм.

— Споменах пред един приятел, че свириш на китара...

— Свирия на бас.

— ... и той пусна слуха, така че една банда иска да те прослуша.
Тази вечер.

— Как се казва групата?

Не бях очаквала този въпрос.

— Ами... „Пигмент“.

— Звучи като група от шейсетте.

— Ще отидеш ли на прослушването, или не?

— В колко часа?

— В десет. В „Девилс Хендбег“. — Ако знаех някое още по-далечно място, щях да кажа него. Сега трябваше да се задоволя с двайсетте минути, които щеше да му отнеме да отиде дотам и да се върне.

— Дай ми име и телефон за връзка.

Определено не бях очаквала да ме попита това.

— Обещах на приятеля си да ти предам информацията, но не се сетих да попитам за имената и за телефоните на членовете на групата.

— Няма да си профукам вечерта за някакво прослушване, ако нямам представа кои са тези типове, каква музика свирят и къде са забивали. Пънк, инди поп, метал?

— А ти какво свириш?

— Пънк.

— Ще взема телефон и пак ще ти звънна.

Затворих на Скот и веднага се обадох на Ви:

— Казах на Скот, че довечера съм му уредила прослушване, обаче той иска да знае каква музика свири бандата и къде са забивали. Ако му дам твоя номер, ще се престориш ли, че си гадже на някой от групата? Просто вдигаш телефона на гаджето си, докато той репетира. Не се разливай в подробности. Придържай се към фактите: пънк група са, ще бъдат следващата голяма сензация и би било глупаво от негова страна да не отиде на прослушването.

— Цялата тази шпионска работа наистина започва да ми харесва — заяви Ви. — Когато нормалният живот вземе да ми доскучава, трябва само да се хвана с теб.

* * *

Седях на верандата, притиснала колене към гърдите, когато Ви пристигна.

— Мисля, че трябва да спрем в „Скипи“ за хотдог, преди да се заемем с тази работа — заяви тя, когато влязох. — Не знам какво има в тези сандвичи, но веднага ставам с пъти по-смела. Чувствам се способна на всичко, след като изям един хотдог.

— Защото се дрогираш с токсините, с които ги пълнят.

— Както вече отбелязах, мисля, че трябва да спрем в „Скипи“.

— Аз вечерях спагети.

— Те не засищат много.

— Напротив, много засищат.

— Е-е, ама не както горчицата и кренвиршите — възрази Ви.

Петнайсет минути по-късно потеглихме от „Скипи“ с два хотдога, порция пържени картофи и два ягодови млечни шейка.

— Мразя тази храна — казах, когато усетих как мазнината се процежда през восъчната хартия, с която беше увит сандвичът в ръката ми. — Много е нездравословна.

— Връзката ти с Пач също, обаче това не те спира.

Не отговорих.

На четиристотин метра от жилищния комплекс, в който живееше Скот, Ви спря отстрани на пътя. Най-големият проблем, който предвиждах, беше местоположението. Дийкън Роуд свършваше задънено точно в комплекса. Двете с Ви бяхме на показ и ако Скот минеше и забележеше Ви в доджа, щеше да надуши, че нещо не е наред. Не се притеснявах, че ще познае гласа ѝ по телефона, но щеше да познае лицето ѝ. Често ни беше виждал заедно и дори веднъж го бяхме проследили с доджа. Тя беше мой съучастник.

— Махни се от пътя и паркирай до онези храсти — инструктирах Ви.

Тя се приведе и се вгледа към храстите.

— Това между нас и храстите някаква канавка ли е?

— Не е много дълбока. Имай ми доверие, ще се справим.

— На мен ми изглежда дълбока. Това е додж, не е хамър.

— Доджът не е много тежък. Ако заседнем, ще изляза и ще бутам.

Ви даде на скорост, пресече банкета на пътя и отдолу чухме дращенето на прорасналите буренаци.

— Дай газ! — наредих, а зъбите ми изтракаха, когато заподскачахме по каменистия насип. Колата се наклони напред, влезе в канавката и предните гуми спряха, когато се удариха в дъното.

— Няма да успеем — каза Ви, натискайки газта на доджа. Гумите се завъртяха, но не зацепиха. — Трябва да вляза под ъгъл. — Завъртя волана рязко наляво и отново натисна газта. — А така — оповести, когато доджът се стрелна напред.

— Внимавай, камък... — предупредих я, но беше твърде късно.

Ви мина с колата точно над един щръкнал камък, наполовина заровен в пръстта. Натисна спирачката и угаси двигателя. Излязохме да проверим предната гума.

— Нещо не е наред — установи Ви. — Така ли трябва да изглежда?

Ударих глава в ствола на най-близкото дърво.

— Е, добре де, спукахме гума. Сега какво? — попита Ви.

— Ще се придържаме към плана. Ще претърся стаята на Скот, а ти ще пазиш. Когато се върна, ще се обадиш на Риксън.

— И какво ще му кажа?

— Че сме видели сърна и ти си отклонила рязко, за да не я блъснем, а доджът е попаднал в канавката и се е ударил в камъка.

— Историята ми харесва. Представя ме като любител на животните. На Риксън ще му допадне.

— Въпроси? — попитах я.

— Не, схванах. Ще ти се обадя веднага щом Скот излезе. Ще ти са обадя пак, когато се върне и ще те предупредя да се махнеш от там. — Ви погледна надолу към обувките ми. — Сигурна ли си, че ще успееш да се покатериш по сградата и да влезеш през някой прозорец? Понеже за целта е по-добре да си с маратонки като мен. Твоите балетни обувчици са сладки, но не са практични.

— Ще вляза пред входната врата.

— Ами какво ще каже майката на Скот?

— Няма значение. Тя ме харесва. Ще ме пусне вътре. — Подадох ѝ хотдога си, който беше изстинал. — Искаш ли го?

— В никакъв случай. На теб ще ти трябва. Ако се случи нещо, просто отхапи един залък. След десет секунди ще се почувстваш стоплена и щастлива.

Изминах останалата част до Дийкън тичешком и се скрих на тъмно под дърветата веднага щом вече можех да различа движещи се силуети зад прозорците на Скот на третия етаж. Доколкото виждах, госпожа Парнел беше в кухнята и сновеше между хладилника и мивката, най-вероятно приготвяше десерт или нещо за вечеря. Лампата в спалнята на Скот светеше, но завесите бяха дръпнати. После светлината угасна и след малко Скот се появи в кухнята и целуна майка си по бузата.

Останах на мястото си и цели пет минути се борих с комарите, докато Скот излезе от входа с нещо, което приличаше на калъф за китара. Напъха го в багажника на мустанга и излезе на заден от паркинга.

След минутка мелодията, с която ми звънеше Ви, прозвуча от джоба ми.

— Орелът излетя от гнездото — обяви тя.

— Знам. Остани на място. Влизам.

Качих се горе. Звъннах, входната врата се отвори и щом ме зърна, госпожа Парнел се ухили до ушите.

— Нора! — възкликна тя и ме хвана добродушно за раменете. — Изпусна Скот. Отиде на прослушване за някаква група. Не мога да ти опиша колко много означава за него, че си си направила труда да го уредиш. Направо ще им вземе ума. Ще видиш — щипна ме обичливо по бузата тя.

— Всъщност Скот току-що ми звънна. Забравил си партитурата и ме помоли да му я занеса. И сам щял да го направи, но не искал да закъснява за прослушването.

— О! Ама разбира се. Влизай. Каза ли ти коя песен иска?

— Изпрати ми няколко заглавия.

Тя отвори широко вратата.

— Ще те заведа в стаята му. Скот много ще се разстрои, ако прослушването не мине както трябва. Обикновено много внимателно избира музиката, но сега всичко стана много бързо. Явно е бил напрегнат горкичкият.

— Звучеше много притеснен — съгласих се. — Ще побързам.

Госпожа Парнел ме поведе по коридора. Когато влязох в стаята на Скот, най-напред забелязах пълната промяна на обстановката. Стените бяха черни. При първото ми посещение тук бяха бели.

Плакатът на „Кръстника“ и емблемата на „Ню Ингленд Пейтриътс“ бяха свалени. Във въздуха миришеше на боя и на ароматизатор.

— Извинявай за стените — каза госпожа Парнел. — Скот преживява някакъв емоционален срив. Трудно свиква с преместването. Трябва да излиза по-често. — Изглежда ме многозначително, но аз се престорих, че не схващам намека.

— Е, това ли са партитурите? — посочих към купчината листове на пода.

Госпожа Парнел изтри ръце в престилката си:

— Искаш ли да ти помогна да намериш каквото трябва?

— Няма проблем. Не ми се ще да ви задържам. Ще ми отнеме само секунда.

Щом тя си тръгна, затворих вратата. Оставих мобилния си и хотдога на шкафчето до леглото и се приближих към дрешника.

Чифт бели кецове се показваха изпод купчината джинси и тениски на пода. Само три ризи бяха останали да висят по закачалките. Сигурно госпожа Парнел ги е купувала, понеже не можех да си представя Скот с фланелена риза.

Под леглото намерих алуминиева бухалка, бейзболна ръкавица и някакво растение в саксия. Звъннах на Ви.

— Как изглежда марихуаната?

— Има пет листа — обясни тя.

— Скот си отглежда под леглото.

— Изненадана ли си?

Не бях, но това обясняваше ароматизатора. Не можех да си представя Скот да пуши трева, но лесно си го представях да я продава. Трябваша му пари.

— Ще ти звънна пак, ако намеря нещо. — Оставих мобилния си върху леглото на Скот и бавно обиколих стаята. Нямаше никакви скривалища. Бюрото отдолу беше чисто. Вентилационните шахти също. Нищо не беше пришито към килима. Тъкмо щях да се откажа, когато нещо високо в дрешника привлече погледа ми. Имаше нещо на стената.

Придърпах един стол и се качих. Беше пробита средно голяма дупка, но после беше замазана и прикрита. С помощта на една телена закачалка избих мазилката. В тясната дупка беше натъпкана оранжева

кутия от обувки „Найки“. Пресегнах се със закачалката, но само избутах кутията още по-навътре.

Тихо бръмчене привлече вниманието ми — телефонът ми вибрираше, но го чувах приглушено заради завивките на леглото на Скот.

Скочих долу.

— Ви?

— Махай се от там! — изсъска Ви паникьосано. — Скот ми звънна пак и помоли да му обясня как да стигне до склада, но аз не знаех ти за кой склад си му казала. Отговорих му, че не знам в кой склад се провеждат прослушванията. Той попита в кой склад репетират, а аз му казах, че и това не знам. Добрата новина е, че затвори, така че не се наложи да се закопавам с още лъжи. Лошата новина е, че се прибира. В момента.

— Колко време имам?

— Понеже вече прелетя от тук със сто километра в час, не повече от минута.

— Ви!

— Не ме вини — ти не си вдигаше телефона.

— Тръгни след него и го забави. Трябват ми още две минути.

— Да тръгна след него ли? Доджът е със спукана гума.

— Пеша.

— Да тичам?

Притиснах телефона си с брадичка, намерих някакво листче в чантата си и потърсих писалка на бюрото на Скот.

— По-малко от четиристотин метра са. Една обиколка на стадиона. Върви!

— Какво да му кажа, когато го настигна?

— Какво правят шпионите — импровизират. Ще измислиш нещо. Трябва да затварям.

Къде бяха писалките? Как така на бюрото на Скот нямаше нищичко за писане? Накрая намерих писалка в чантата си и надрасках бележка на листчето. Пъхнах го под хотдога.

Навън чух как мустангът спира с рев на паркинга.

Отидох до дрешника и за втори път се качих на стола. Застанах на пръсти и пак опитах да стигна кутията.

Входната врата се затръшна.

— Скот? — обади се госпожа Парнел от кухнята. — Защо се връщаш толкова бързо?

Мушнах куката на закачалката под капака на кутията и я издърпах от дупката. Останалото свърши гравитацията. Кутията падна в ръцете ми. Пъхнах я в чантата си, с една ръка върнах стола на мястото му и точно тогава вратата се отвори.

Погледът на Скот тутакси ме намери.

— Какво правиш? — попита той.

— Не очаквах да се върнеш толкова скоро — заекнах.

— Прослушването е измислица, нали?

— Аз...

— Искаше да изляза от апартамента. — С две крачки стигна до мен, хвана ме за ръката и ме разтърси. — Много си сбъркала, че си дошла тук.

Госпожа Парнел застана на прага.

— Какво има, Скот? За бога, пусни я! Дошла е да вземе партитурите, които си забравил.

— Лъже. Не съм си забравял никакви партитури.

Госпожа Парнел ме изгледа.

— Вярно ли е?

— Излъгах ви — признах с треперещ глас. Преглътнах и се помъчих поне малко да се успокоя. — Работата е там, че исках да поканя Скот на партито в Делфик по случай лятното слънцестоене, но се срамувах да го направя лично. Наистина ми е страшно неудобно. — Приблжих се до бюрото и му подадох хотдога и бележката, която бях надраскала набързо.

— Не бъди такъв кренвирш, ела с мен на партито по случай лятното слънцестоене — прочете той.

— Е? Какво ще кажеш? — помъчих да се усмихна. — Ще дойдеш ли?

Скот изгледа хотдога, бележката, мен.

— Моля?

— О, това е толкова мило! — обади се госпожа Парнел. — Нали ще отидеш на партито, Скот?

— Мамо, остави ни за минутка.

— Официално парти ли е? — попита госпожа Парнел.

— Нещо като танцова забава? Трябва да звънна, за да ти взема под наем смокинг...

— Мамо.

— Добре де. Ще бъда в кухнята. Нора, признавам, нямах никаква представа, че искаш да го поканиш на парти. Наистина мислех, че си дошла за партитурите. Много хитро. — Тя ми намигна, излезе и затвори вратата.

Останах насаме със Скот и цялото ми спокойствие се изпари.

— Какво търсиш тук всъщност? — попита той много по-сърдито.

— Казах ти...

— Няма да се вържа. — Погледът му обходи стаята. — Пипала ли си нещо?

— Дойдох да ти остава хотдога, честна дума. Потърсих на бюрото ти нещо за писане, за да ти напиша бележка, това е.

Скот се приближи до бюрото, издърпа всяко чекмедже и огледа съдържанието.

— Знам, че лъжеш.

Заотстъпвах към вратата.

— Знаеш ли какво? Задръж хотдога и забрави за партито. Просто се опитвах да се държа мило. Да компенсирам онази вечер, понеже ти разбиха лицето заради мен. Забрави какво съм казала.

Той ме огледа мълчаливо. Нямах представа дали се връзва на номера ми, но пет пари не давах. Интересуваше ме единствено как да се махна оттам.

— Държа те под око — предупреди ме той най-накрая с тон, който ми се стори смайващо заплашителен. Никога не бях виждала Скот толкова ледено враждебен. — Не го забравяй. Винаги когато си мислиш, че си сама, всъщност не си. Наблюдавам те. Ако отново те пипна в стаята си, мъртва си. Ясно?

— Напълно — преглътнах мъчително.

На излизане минах покрай госпожа Парнел, която стоеше до камината и пиеше студен чай. Отпи, остави чашата на полицата и ме повика.

— Скот е свястно момче — каза.

— Може и така да се каже.

— Обзалагам се, че бързаш да го поканиш на партито, понеже много други момичета ще опитат да те изпреварят.

Партито беше утре вечер и вече всички си имаха кавалери. Но не можех да кажа това на госпожа Парнел и само се усмигнах. Да си мисли каквото иска.

— Трябва ли да му потърся смокинг? — попита тя.

— Всъщност партито е съвсем неофициално. Джинси и риза е предостатъчно. — Оставих на Скот да й съобщи новината, че вече не движим заедно.

Лицето ѝ малко помръкна:

— Е, обаче ще има събиране на випускниците. Нали ще го поканиш?

— Ами още не съм мислила. Пък и Скот може би няма да иска да отидем заедно.

— О, стига глупости! Вие се познавате от толкова отдавна. Той е луд по теб.

Или просто е луд и толкова.

— Трябва да тръгвам, госпожо Парнел. Радвам се, че се видяхме.

— Карай внимателно! — провикна се тя и ми махна, мърдайки пръсти.

Намерих Ви на паркинга. Беше се привела и дишаше учестено, притиснала юмруци към коленете си. На гърба на ризата ѝ имаше огромно потно петно.

— Страхотна си като примамка — казах.

Тя вдигна поглед с порозовяло като коледна шунка лице.

— Някога да си гонила кола? — попита задъхано.

— Ти си първа в това отношение. Дадох хотдога на Скот и го поканих на партито по случай лятното слънцестоене.

— Какво общо има хотдога с тази работа?

— Казах, че ще е кренвирш, ако не дойде.

Ви се изкиска хрипливо.

— Щях да тичам по-бързо, ако можех да те видя как го наричаш кренвирш.

Четирийсет и пет минути по-късно бащата на Ви се обади на Пътна помощ и дождът беше изтеглен обратно на пътя, а мен откараха вкъщи. Веднага разчистих масата в кухнята и извадих кутията от стаята на Скот от чантата си. Тя беше увита многократно с дебело

тиксо. Каквото и да криеше Скот, явно не искаше никой друг да го вижда.

Разрязах тиксото с нож за пържоли. Освободих капака, отворих го и надникнах в кутията. На дъното имаше най-обикновен бял чорап без пета.

Гледах чорапа и чувствах как сърцето ми се изпълва с разочарование. После се намръщих. Разтворих чорапа, колкото да надникна вътре. И коленете ми омекнаха.

Там имаше пръстен. Един от пръстените на Черната ръка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вперих празен поглед в пръстена. В главата ми нямаше нито една мисъл. *Два пръстена?* Не знаех какво означава това. Явно Черната ръка имаше много пръстени, но защо един от тях беше у Скот? И защо си беше направил труда да го крие в тайник в стената?

И защо, ако толкова се срамуваше от дамгата си, пазеше пръстена, с който тя явно му беше направена?

В стаята си извадих виолончелото от килера и пъхнах пръстена в калъфа с цип до другия, който бях получила с плика миналата седмица. Не знаех какво да си мисля. Бях отишла в стаята на Скот, търсейки отговори, а само се бях почувствала по-объркана от преди. Сигурно щях да поразсъждавам още малко над пръстените и да опитам да сглобя някакви теории, но бях адски объркана. Накрая се примирих, че нищо не съм успяла да узная. Нуждаех се от повече информация.

Когато часовникът в коридора отмери полунощ, проверих ключалките за последен път и си легнах. Изправих възглавниците, седнах и лакирах ноктите си в тъмносиньо. След това лакирах и ноктите на краката си. Включих айпода си. Прочетох няколко глави от учебника по химия. Знаех, че не мога да изкарам цяла вечност без сън, но бях решила да отлагам колкото може по-дълго. Ужасявах се, че Пач ще ме чака от другата страна.

Не бях усетила, че съм се унесла, докато не чух странно драскане. Лежах неподвижно в леглото и се заслушвах да чуя шума отново и да разбере откъде идва. Завесите бяха дръпнати, в стаята цареше полумрак. Измъкнах се от леглото и надникнах през завесите. В задния двор беше спокойно. Съвсем спокойно. Измамно спокойно.

Отдолу долетя тихо проскърцване. Грабнах мобилния си от нощното шкафче и открегнах вратата на спалнята си, колкото да надникна. Коридорът отвън беше празен и когато завих по него, усещах сърцето си да бие толкова силно в гърдите ми, че сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Стигнах до горната площадка, когато

съвсем тихичко проскърцване ми подсказа, че топката на входната врата се завърта.

Вратата се отвори и една фигура пристъпи предпазливо в тъмното фоайе. Скот беше в къщата, само на няколко метра от мен, в основата на стълбите. Стиснах здраво мобилния си, който беше хлъзгав от потта ми.

— Какво търсиш тук? — провикнах се надолу.

Той сепнато отметна глава. Вдигна ръце на нивото на раменете си, за да ми покаже, че не представлява опасност.

— Трябва да поговорим.

— Вратата беше заключена. Как влезе? — Гласът ми прозвуча пискливо и несигурно.

Той не отговори, но нямаше и смисъл — Скот беше нефилим, следователно беше и плашещо силен. Бях почти сигурна, че ако слезех да проверя ключалката, щеше да се окаже, че я е изкривил с голи ръце.

— Проникването с взлом е незаконно — осведомих го аз.

— Кражбата също. Откраднала си нещо мое.

Облизах устни.

— Ти имаш пръстен на Черната ръка.

— Не е мой. Аз... аз го откраднах. — Колебанието го издаде, че лъже. — Върни ми пръстена, Нора.

— Не и преди да ми кажеш всичко.

— Можем да го направим и по трудния начин, ако предпочиташ. — Той се качи на първото стъпало.

— Не мърдай! — наредих му и набрах номера на полицията на мобилния си. — Още една крачка, и ще се обадя на полицията.

— Ще дойдат най-рано след двацет минути.

— Не е вярно. — Но и двамата знаехме, че е вярно.

Скот направи още една крачка.

— Спри — наредих му. — Ще се обадя, кълна се.

— И какво ще им кажеш? Че си влязла с измама в стаята ми? Че си откраднала ценен накит?

— Майка ти ме пусна.

— Не би го направила, ако знаеше, че идваш ли крадеш от мен. — Той направи още една крачка и стълбите изскърцаха под тежестта му.

Трескаво мислех как да го накарам да спре. В същото време исках и да го подмамня да ми каже истината веднъж и завинаги.

— Ти ме излъга за Черната ръка. Голямо представление ми изигра онази вечер в спалнята си. А сълзите за малко да ме убедят.

Виждах, че мисълта му работи усилено, докато се мъчи да прецени колко знам.

— Наистина те излъгах — каза накрая. — Опитвах се да не те намесвам. Не ти трябва да си имаш вземане-даване с Черната ръка.

— Твърде късно. Той е убил баща ми.

— Баща ти не е единственият човек, когото Черната ръка иска да види мъртъв. Той иска и моята смърт, Нора. Нуждая се от пръстена. — Неусетно Скот се оказа чак на петото стъпало. — Важно е.

Смъртта му ли? Черната ръка не можеше да убие Скот. Той беше безсмъртен. Да не би Скот да си мислеше, че не го знам? И защо толкова държеше да си върне пръстена? Нали уж мразеше дамгата си. Хрумна ми нещо ново.

— Черната ръка не те е дамгосал принудително, нали? Станало е по твое желание. Ти си поискал да се присъединиш към обществото. Искал си да се закълнеш във вярност. Затова си запазил пръстена. Той е свещен знак, нали? Черната ръка ти го даде, след като те дамгоса, нали?

Ръката му стисна перилата.

— Не, принудиха ме.

— Не ти вярвам.

Той присви очи.

— Да не мислиш, че ще позволя на някакъв психопат да притисне нагорещен пръстен към кожата ми? Ако толкова се гордея с дамгата, защо я крия?

— Защото вие сте тайно общество. Убедена съм, че дамгата е нищожна цена за ползата от това да принадлежиш към такова тайно общество.

— Полза ли? Да не мислиш, че Черната ръка е направил нещо за мен? — Тонът му беше много остър. — Той е онзи с косата. Не мога да му избягам, а съм опитвал, повярвай ми. Вече не знам колко пъти.

Прецених думите му и го хванах в поредната лъжа.

— Той се е върнал — казах, изричайки на глас мислите си. — След като те е дамгосал. Излъга ме, че си го виждал само веднъж.

— Разбира се, че се върна — сръза ме Скот. — Обаждаше се късно вечер или се промъкваше, докато се връщах от работа, надянал ски маска. Винаги е тук.

— Какво искаше?

Той ме огледа.

— Ако ти кажа, ще ми върнеш ли пръстена?

— Зависи дали ще ми кажеш истината.

Скот ядосано разтри главата си с кокалчетата на пръстите си.

— За пръв път го видях на четиринаisetия си рожден ден. Каза ми, че не съм човек, а нефилим като него. Каза, че трябва да се присъединя към групата, на която принадлежи той. Всички нефилими трябвало да се обединят. Нямало друг начин да се освободим от тиранията на падналите ангели. — Скот гледеше гневно нагоре по стълбите към мен, но в очите му се четеше и известна предпазливост, сякаш се опасяваше да не го помисля за луд. — Реших, че е откачил. Че халюцинира. Продължих да го отблъсквам, но той все се връщаше. Започна да ме заплашва. Каза, че падналите ангели ще ме спипат, когато навърша шестнайсет. Непрекъснато ме следеше — и на училище, и на работа. Твърдеше, че ми пази гърба и че трябва да съм му благодарен. После научи за дълговете ми от залаганията. Плати ги, понеже смяташе, че като благодарност за услугата ще се присъединя към групата. Не стана така — исках той да се махне. Когато го заплаших, че ще накарам татко да издаде ограничителна заповед, ме замъкна в склада, върза ме и ме дамгоса. Заяви, че само така ще бъда в безопасност. Някой ден съм щял да му благодаря. — Съдейки по тона на Скот, този ден явно никога нямаше да настъпи.

— Май е вманиачен по теб.

Скот поклати глава.

— Мисли, че съм го предал. С мама се преместихме тук, за да избягаме от него. Тя не знае нищо за нефилимските глупости, нито за дамгата, мисли го за обикновен преследвач. Преместихме се, но той не може да допусне да избягам и най-вече — да издам всичко за тайния култ.

— Знае ли, че си в Колдуотър?

— Не знам. Затова ми трябва пръстена. Даде ми го, след като ме дамгоса. Каза ми да го пазя и да привличам още членове. Предупреди ме да не го губя. Нещо лошо щяло да се случи, ако го изгубя. — Гласът

на Скот леко потрепери. — Той е луд, Нора. Способен е да ми направи какво ли не!

— Трябва да ми помогнеш да го открия.

Качи се още две стъпала.

— Забрави. Няма да го търся. — Протегна ръка. — А сега ми дай пръстена. Престани да увърташ. Знаем, че е тук.

Без никаква причина, тласкана само от инстинкта си, се обърнах и хукнах. Затръшнах вратата на банята и завъртях ключалката.

— Това вече започва да ми омръзва — обади се Скот зад вратата. — Отвори. Смяташ ли, че тази врата може да ме спре?

Не смятах, но не знаех какво друго да направя. Бях се долепила до задната стена на банята и тогава видях ножа за хартия. Държах го тук, за да отворям разни опаковки с козметика и да махам етикетчетата от новите дрехи. Взех го и насочих острието.

Скот блъсна вратата с тялото си, тя отхвърча и се удари в стената.

Озовахме се лице в лице и аз вдигнах ножа към него.

Скот се приближи до мен, изби ножа от ръката ми и го насочи към мен.

— Сега кой владее положението? — подсмихна се той.

Коридорът зад него беше тъмен, а крушката в банята осветяваше избелелите тапети на цветя. Сянката се промъкна крадешком отзад, едва я забелязах. Риксън се появи зад Скот, стиснал месинговата лампа, която мама държеше на масичката до входната врата. Стовари лампата върху черепа на Скот със съкрушителен удар.

— О-о-ох! — изстена Скот и се обърна, олюлявайки се, за да види кой го е ударил. Тласкан от сляп рефлекс, започна да размахва ножа напосоки.

Не улучи. Риксън стовари лампата върху ръката на Скот, той изпусна ножа и се строполи странично в коридора. Риксън изрита ножа надалеч, за да не може Скот да го стигне. Заби юмрука си в лицето му. Пръски кръв изцапаха стената. Риксън нанесе втори удар и гърбът на Скот се плъзна по стената, докато тялото му не рухна на пода. Риксън го хвана за яката и го изправи колкото да нанесе трети удар. Скот забели очи.

— Риксън!

Отместих поглед от ужасната сцена, когато чух истеричния писък на Ви. Тя хукна нагоре по стълбите, отгласвайки се от

перилата.

— Престани, Риксън! Ще го убиеш!

Риксън пусна Скот и отстъпи.

— Пач ще убие мен, ако не го направя. — После ме попита: — Добре ли си?

Лицето на Скот беше окървавено и на мен едва не ми прилоша.

— Добре съм — промърморих отмаляло.

— Сигурна ли си? Искаш ли да пийнеш нещо? Да ти донеса одеяло? Да си полегнеш?

— Вие какво търсите тук? — попитах, местейки очи от Риксън към Ви.

— Ще се обадя на Пач — каза Риксън, отвори мобилния си и го притисна към ухото си. — Сигурно ще иска да дойде.

Бях в шок и не можех да споря.

— Трябва да повикаме ченгетата — каза Ви. Погледна към Скот, който лежеше пребит в безсъзнание. — Да го вържем ли? Ами ако се събуди и се опита да се измъкне?

— Ще го вържа в пикапа, само да се обадя — каза Риксън.

— Ела, миличка — придърпа ме Ви в прегръдката си. Поведе ме надолу по стълбите, преметнала ръка през рамото ми. — Добре ли си?

— Да — отвърнах механично, все още замаяна. — Вие как се озовахте тук?

— Риксън се отби и се мотаехме в стаята ми, когато изпитах странното усещане, че трябва да проверя как си. Когато дойдохме, видях мустанга на Скот на алеята. Реших, че това едва ли е добър признак, като се има предвид, че ти тършува в спалнята му. Казах на Риксън, че нещо не е наред, а той ми нареди да остана в колата и влезе. Радвам се, че пристигнахме, преди да се случи нещо още по-лошо. Откачена работа. Как така ще ти размахва нож?

Преди да успея да ѝ обясня, че аз първа съм размахала ножа, Риксън дотича и се присъедини към нас долу.

— Оставих съобщение на Пач. Би трябвало скоро да дойде. Звъннах и на ченгетата.

След двацет минути детектив Басо спря на алеята с включена лампа на покрива на колата. Скот постепенно идваше в съзнание, размърдваше се и стенеше в каросерията на пикапа на Риксън. Лицето

му представляваше подута и кървава пихтия, ръцете му бяха вързани отзад. Детектив Басо го изправи и замени въжето с белезници.

— Нищо не съм направил — изломоти Скот с окървавените си и подути устни.

— Проникването с взлом нищо ли е? — попита детектив Басо. — Законът е на друго мнение.

— Тя открадна нещо от мен — посочи ме Скот с брадичката си. — Питайте я. По-рано тази вечер е влизала в стаята ми.

— Какво е откраднала?

— Не мога да говоря за това.

Детектив Басо погледна към мен въпросително.

— Тя беше с нас цяла вечер — намеси се Ви бързо. — Нали, Риксън?

— Абсолютно — потвърди той.

Скот ме прикова обвинително с поглед.

— Бързо се сдушихте!

Детектив Басо не му обърна внимание.

— Да поговорим за ножа.

— Тя първа го размаха.

— Ти влезе с взлом вкъщи — казах. — Беше самозащита.

— Искам адвокат — каза Скот.

Детектив Басо се усмихна, но доста нетърпеливо.

— Адвокат ли? На мен ми се струва, че си виновен, Скот. Защо си я заплашил с нож?

— Нямах да я намушкам. Просто взех ножа от ръката ѝ. Тя ме заплаши първа.

— Добър лъжец е, признавам му го — каза Риксън.

— Скот Парнел, арестуван си — оповести детектив Басо и наведе главата на Скот, докато го настаняваше в полицейската кола. — Имаш правото да мълчиш. Всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб.

Изражението на Скот остана враждебно, но въпреки синините и раните ми се стори доста пребледнял.

— Допускате огромна грешка — каза той, но гледаше право към мен. — Ако отида в затвора, ще бъда като примамка в клетка. Той ще ме убие. Черната ръка ще ме убие.

Звучеше искрено уплашен и аз едва не се възхитих безмълвно на невероятното му представление... Може би наистина не знаеше на какво е способен един нефилим. Но как изобщо беше дамгосан като член на кървавото нефилимско общество, а нямаше представа, че е безсмъртен? Нима от обществото бяха пропуснали да му го споменат?

Скот не откъсваше поглед от мен.

— Това е краят, Нора — каза той умолително. — Ако ме отведат от тук, мъртъв съм.

— Да, да — затръшна вратата детектив Басо. — Ще се постараете ли да не се забърквате в повече неприятности тази нощ?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Отворих прозореца и седнах замислено на рамката. Освежаващият ветрец и нощният хор на насекомите ми правеха компания. Някъде далеч в полето в една къща примигна светлина. Странно спокойствие ме обзе сега, когато съзнавах, че само аз съм будна по това време.

Детектив Басо откара Скот. Ви и Риксън огледаха ключалката на входната врата.

— Уха! — възкликна Ви, вперила поглед в изкривената врата. — Скот как е успял да огъне бравата така? Да не е имал горелка?

Двамата с Риксън се спогледахме.

— Утре ще мина да ти сложа нова ключалка — каза той.

Това стана преди повече от два часа и половина.

Ви и Риксън отдавна си бяха тръгнали и ме бяха оставили насаме с мислите ми. Не исках да разсъждавам за Скот, но въпреки това точно натам се насочиха мислите ми. Дали пресилваше нещата, или утре наистина щеше да се окаже, че е бил загадъчно пребит в ареста? Така или иначе, нямаше да умре. Може би щеше да се сдобие с няколко синини, но нямаше да умре. Не можех да си позволя дори да си помисля, че Черната ръка ще дръзне да стигне по-далеч — ако изобщо Черната ръка представляваше някаква заплаха. Скот дори не беше сигурен, че Черната ръка, когото той познаваше, е в Колдуотър.

Казах си, че засега нищо не мога да направя по въпроса. Скот беше проникнал в къщата ми и ме беше заплашил с нож. Сам си беше виновен, че е зад решетките. Беше под ключ, а аз — в безопасност. Смешното беше, че и аз исках да съм в затвора тази нощ. Ако Скот беше примамката за Черната ръка, исках да бъда там и веднъж завинаги да се изправя пред онзи негодник.

Концентрацията ми беше отслабнала поради липсата на сън, но направих всичко по силите си да подредя сведенията, с които разполагах. Скот беше дамгосан от Черната ръка, нефилим. Риксън ми

каза, че Пач е Черната ръка, ангел. Изглеждаше твърде вероятно да има две различни личности с едно и също име...

Вече отдавна минаваше полунощ, но аз не исках да заспивам. Не и ако това означаваше да се открия за Пач, да усетя мрежите му близо до себе си, да допусна той да ме съблазни с докосването и с думите си, да ме обърка повече, отколкото вече бях объркана. Нуждаех се не толкова от сън, колкото от отговори. Все още не бях ходила в апартамента на Пач и повече от всякога бях сигурна, че там ще намеря някои отговори.

Взех си едни тъмни джинси и черна прилепнала фланелка. Понеже според прогнозата тази вечер щеше да вали, предпочетох маратонки и непромокаемото си тънко яке.

Отидох с такси до най-източния край на Колдуотър. Реката искреше като голяма черна змия. Силуетите на комините на другия бряг въртяха номера в мрака и ми се струваха огромни чудовища, когато ги погледнех с крайчеца на очите си. Когато стигнах на съответния номер в промишления квартал, там имаше две жилищни сгради, и двете триетажни. Влязох във фоайето на първата. Навсякъде беше тихо, явно обитателите си спяха по леглата. Проверих пощенските кутии отзад, но на нито една не пишеше „Киприано“. Не че Пач щеше да си сложи името на пощенската кутия, ако се стараяше да не се набива на очи. Качих се по стълбите догоре. Апартаменти 31, 32 и 33. Нямаше апартамент 34. Слязох тичешком по стълбите и отидох да проверя другата сграда.

Зад входа имаше тясно фоайе с ожулени плочки и тънък слой бяла боя по стените, под който прозираха графити. Както и в предишната сграда, пощенските кутии бяха в дъното. Близо до входа бръмчеше стар климатик, а вратата на асансьорната клетка зееше като огромни челюсти, които ей сега щяха да ме лапнат. Подминах асансьора и предпочетох стълбите. Сградата беше пуста и някак изоставена. Място, където всеки се стреми да не си вре носа в чуждите работи. Място, където никой не познаваше никого и където лесно можеш да опазиш тайната си.

На третия етаж цареше мъртвешко спокойствие. Подминах апартаменти 31, 32 и 33. В дъното на коридора намерих апартамент 34. Изведнъж се запитах какво ще правя, ако Пач си е у дома. Надявах се

да не е. Почуках, но никой не отговори. Натиснах бравата на вратата и за моя изненада тя поддаде.

Надникнах в тъмното. Застинах неподвижно и се послушах.

Натиснах ключа за осветлението точно до вратата, но или крушките бяха изгорели, или токът беше прекъснат. Извадих фенерчето от джоба си, влязох вътре и затворих вратата.

Врълетя ме отблъскващата миризма на развалена храна. Насочих фенерчето към кухнята. На плота имаше тиган със стари бъркани яйца и половин пластмасово шише мляко, надуто до пръсване. Не допусках, че Пач би живял на такова място, но това само доказваше колко много неща не знам за него.

Оставих ключовете си и чантата на плота и вдигнах блузата си над носа, опитвайки се да се предпазя от вонята. Стените бяха голи, мебелировката — оскъдна. Един стар телевизор, вероятно черно-бял, и изкорубено канапе — това бе всичко в дневната. И прозореца, облепен с кафеникава бакалска хартия.

Стараех се да държа лъча на фенерчето насочен надолу и тръгнах по коридора към банята. Вътре беше почти голо — само бежова завеса за душ-кабината, вероятно бяла на времето, и мръсна хотелска хавлиена кърпа, повесена от пръчката. Нито сапун, нито бърснач, нито пяна за бърснене. Подът беше с линолеум, извит по краищата, а шкафчето над мивката беше празно.

Продължих надолу по коридора към спалнята. Завъртях топката и отворих вратата. Във въздуха се усещаше застоялата миризма на пот и на непрани чаршафи. Понеже осветлението не беше пуснато, реших, че е безопасно да вдигна щорите и да отворя прозореца, за да влезе чист въздух. В стаята нахлу светлина от уличната лампа и освети помещението в странно сивкаво.

Върху нощното шкафче имаше чинии със засъхнала храна по дъното и макар че леглото беше застлано с чаршафи, те изобщо не изглеждаха чисти и прани наскоро. Всъщност, ако се съди по вонята, сигурно от месеци не бяха виждали прах за пране. В задния ъгъл стоеше малко бюро с компютърен монитор. Самият компютър го нямаше и аз реших, че Пач доста се е постарал да не оставя следи.

Приклеках пред бюрото и започнах да отварям чекмеджетата едно по едно. Не открих нищо необичайно: моливи и един каталог „Жълти страници“. Тъкмо щях да затворя чекмеджетото, когато

вниманието ми привлече кутийка за бижута, залепена с тиксо от долната страна на плота. Протегнах ръка отдолу и на сляпо отлепих кутийката. Отворих капачето и цялата настръхнах.

Вътре имаше шест пръстена на Черната ръка.

В далечния край на коридора входната врата изскърца.

Скочих на крака. Пач ли се беше върнал? Не биваше да ме намира. Не сега, не и когато тъкмо съм намерила пръстените на Черната ръка в апартамента му.

Огледах се, търсейки къде да се скрия. Между мен и дрешника се намираше двойното легло. Ако опитах да заобиколя леглото, можеше да ме види през вратата. Покатерех ли се на леглото, скриптенето на пружината можеше да ме издаде.

Предната врата се затвори с тихо изщракване. Тежки стъпки прекосиха линолеума в кухнята. Нямах друг изход, затова се качих на рамката на прозореца, праметнах краката си навън и възможно най-тихо скочих на пожарната стълба. Опитах се да затворя прозореца зад себе си, но той заяде и заседна. Приклекнах ниско, само очите ми се подаваха, за да виждам какво става в апартамента. Облизах пресъхналите си устни.

На стената на коридора се появи сянка, която се приближи. Скрих се.

Бях уплашена — щеше да ме спипа, — но стъпките се отдалечиха. След по-малко от минута входната врата се отвори и отново се затвори. В жилището отново се възцари зловеца тишина.

Бавно се изправих. Постоях така около минута, за да се уверя, че апартаментът наистина е празен, после се промъкнах обратно вътре. Изведнъж се почувствах видима и уязвима. Тръгнах по коридора. Какво пропусках? Явно Пач беше Черната ръка, но как бе успял да се промъкне в тайното нефилимско общество? Какви беше ролята му? Какво изобщо се случваше? Метнах чантата си на рамо и тръгнах към изхода.

Ръката ми беше на бравата, когато долових странен шум. Часовник. Тихото ритмично тиктакане на часовник. Намръщих се и се обърнах към кухнята. Звукът не се чуваше, когато влязох — поне така си мислех. Заслушах се съсредоточено и проследих приглушеното тиктакане до другия край на стаята. Коленичих пред шкафа под мивката.

Отворих го с растяща тревога. Обзета от паника и объркване, едва успях да разбера какво се намира на сантиметри от коленете ми. Пръчки динамит. Овързани с тиксо. Бели, сини и жълти жички.

Бързо се изправих и изхвърчах от вратата. Краката ми затрополиха толкова бързо надолу по стълбите, че се наложи да се хвана за перилата, за да не изхвърча. Долу излетях на улицата и продължих да тичам. Обърнах се назад и видях ярка светлина само секунда, преди от прозорците на третия етаж на сградата да избухнат пламъци. Кълба пушек изпълниха нощния въздух. Парчета тухли и дърво, станали оранжеви от огъня, се разлетяха по улицата.

Между сградите отекна далечният вой на сирени и аз се добрах до съседната пресечка ту подтичвайки, ту на бърз ход, ужасена, да не би да привлека нечие внимание, но и твърде разстроена, за да не избягам. След като завих зад ъгъла, хукнах с все сила. Не знаех накъде отивам. Сърцето ми биеше неистово, в мислите ми цареше пълен хаос. Ако бях останала в апартамента още няколко минути, щях да умра.

Ридание разтърси тялото ми. Носът ми течеше, коремът ми се свиваше спазматично. Изтрих очите си с опакото на ръката и опитах да се съсредоточа над формите, които изскачаха пред очите ми: улични знаци, паркирани автомобили, тротоар — измамното отражение на уличните лампи по прозорците. След броени секунди светът се превърна в объркващ лабиринт, истината съществуваше и не съществуваше, измъкваше се изпод краката ми, изчезваше, когато се помъчех да я погледна направо.

Дали някой се беше опитал да взриви доказателствата в апартамента? Например пръстените на Черната ръка? Пач ли беше отговорен?

Пред себе си видях бензиностанция. Залитайки, се добрах до външната тоалетна и се заключих вътре. Краката не ме държаха, а пръстите ми трепереха толкова силно, че едва успях да пусна чешмата. Напръсках лицето си със студена вода, за да се отърся от шока. Подпрях се на мивката и жадно си поех дъх няколко пъти.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Не бях спала вече трийсет и шест часа, с изключение на няколко часа в четвъртък вечерта, когато се срещнах с Пач насън. Не ми беше трудно да остана будна през нощта — затворех ли очи, експлозията отново избухваше в съзнанието ми и аз се сепвах. И понеже не можех да спя, цяла нощ мислих за Пач.

Когато Риксън ми каза, че Пач е Черната ръка, той беше посял в душата ми семето на съмнението, което беше поникнало и разцъфнало в страхотно недоверие, но все още не бе успяло да ме задуши. Още не. Една частица от мен още искаше да се разплаче и яростно да заклати глава, отричайки възможността Пач да е убиецът на баща ми. Силно прехапах устната си и се съсредоточих над болката, за да не си спомням колко пъти той беше докосвал устната ми с пръст или беше целувал извивката на ухото ми. Не можех да мисля за тези неща.

В седем часа дори не понечих да стана от леглото и да отида на лятно училище. Оставих поредица от съобщения на детектив Басо сутринта, после и следобед, и вечерта — по едно на всеки час, но той не ми отговори. Убеждавах се, че звъня, за да проверя как е Скот, но дълбоко в себе си подозирах, че просто исках да усещам присъствието на полицията наблизо. Колкото и да не ми допаднаше детектив Басо, се чувствах малко по-сигурно, като знаех, че е от другата страна им линията. Понеже една мъничка част от мен започваше да си мисли, че може би снощи целта не е била унищожаването на улики.

Ами ако някой се опитваше да ме убие?

Предишната нощ, докато разсъждавах за какво ли не, се опитвах да наместя откъслечните сведения, с които разполагах. Единственото ясно нещо, което все изникваше в съзнанието ми, беше нефилимското кърваво общество. Пач твърдеше, че наследникът на Чонси иска да отмъсти за смъртта му. Кълнеше се, че никой не може да проследи смъртта на Чонси до мен, но аз започвах да се опасявам, че не е така. Ако наследникът знаеше за мен, може би снощи бе направил първия си опит да ми отмъсти.

Малко вероятно беше някой да ме е проследил до апартамента на Пач толкова късно снощи, но знаех едно за нефилимите — че много ги бива да правят най-невероятни неща.

Мобилният ми звънна в джоба и аз го отворих още преди второто позвъняване.

— Ало?

— Хайде да отидем на купона по случай лятното слънцестоене — каза Ви. — Ще хапнем захарен памук, ще се повозим на въртележката, може дори да отидем да ни хипнотизират и да направим наистина откачени неща.

Сърцето ми, което се беше качило в гърлото, отново се върна на мястото си. Значи не беше детектив Басо.

— Здравсти.

— Какво ще кажеш? В настроение ли си за малко екшън? Искаш ли да отидем на Делфик?

Честно казано, не исках. Смятах да звъня на детектив Басо през шейсет минути, докато най-накрая не ми вдигне.

— Земята вика Нора.

— Не се чувствам добре — отговорих.

— В момента ли? Корем ли те боли? Глава? Спазми? Хранително отравяне? Делфик е лекарство за всичко това.

— Ще пропусна, благодаря.

— Заради Скот ли е? Той е в затвора. Не може да те докопа. Ела да се позабавляваме. С Риксън няма да се целуваме пред теб, ако това те притеснява.

— Ще си облека пижамата и ще гледам някой филм.

— Да не се опитваш да кажеш, че филмът е позабавен от мен?

— Тази вечер, да.

— Да бе, няма да спра да те тормозя, докато не се съгласиш.

— Знам.

— Тогава ме улесни и се съгласи.

Въздъгнах. Можех да си седя вкъщи цяла вечер и да чакам детектив Басо да се накани да отговори на обажданията ми, или пък можех да си дам малко почивка и да се заема отново, когато се върна. Пък и той имаше номера на мобилния ми и можеше да ме намери навсякъде.

— Добре — казах на Ви, — дай ми десет минути.

В стаята си се напъхах в чифт прилепнали джинси, извадих графитеносива фланелка и жилетка и обух чифт велурени мокасини. Прибрах си косата на опашка и я пуснах да виси през дясното ми рамо. Не бях спала повече от едно денонощие, затова имах лилави кръгове под очите. Сложих си спирала, сребристи сенки и гланц за устни с надеждата да изглеждам по-свежа, отколкото се чувствах. Оставих бележка на мама на плата в кухнята, че съм на купона по случай лятното слънцестоене на Делфик. Тя щеше да се върне чак утре сутринта, но нерядко ме изненадваше и се прибираще по-рано. Ако се прибереше тази вечер, това сигурно щеше да е единственият път, когато щеше да ѝ се иска да е удължила пътуването си. Репетирах какво ще ѝ кажа. Каквото и да направех, щях да я гледам в очите, докато ѝ съобщавам, че знам за любовната ѝ връзка с Ханк Милар. И нямаше да ѝ дам дума да издума, когато ѝ заявя, че се изнасям. Бях го планирала и възнамерявах в този момент да изляза. Исках да ѝ покажа, че вече е твърде късно за разговори — ако е искала да ми каже истината, разполагала е с цели шестнайсет години. Вече бе късно.

Заклучих и изтичах на алеята да посрещна Ви.

— Още ли искаш да се изнесеш? — попита тя.

— Да.

— Да поговорим?

— Не.

— Както кажеш. — Обаче не звучеше никак доволна.

Един час по-късно Ви паркира доджа между два големи камиона, които навлизаха в нашето паркомясто и от двете страни. Прекосихме паркинга и платихме входните билети за парка. Паркът беше по-претъпкан от обикновено заради лятното слънцестоене — най-дългия ден в годината. Веднага разпознах няколко физиономии от училище, но иначе бях като сред море от непознати. Лицата на повечето хора бяха скрити под маски с формата на пеперуди в златисто и сребристо. Явно някой ги продаваше с огромно намаление.

— Откъде да започнем? — попита Ви. — От игралната зала? От къщата на смеха? От будките за храна? Лично аз предпочитам последното. Така ще ядем по-малко.

— По силата на каква логика?

— Ако спрем там последно, апетитът ни ще е огромен. Или поне моят. Винаги ям повече, когато апетитът ми се е изострил.

Пет пари не давах откъде ще започнем. Бях тук само за да се поразсея за няколко часа. Проверих си телефона, но нямах пропуснати разговори. Кога най-сетне детектив Басо щеше да отговори на обажданията ми? Да не би да му се беше случило нещо? Над мислите ми беше надвиснал черен облак и никак не ми допадеше безпокойството, което ми внушаваше.

— Много си пребледняла — отбеляза Ви.

— Казах ти, че не се чувствам добре.

— Защото не се храниш добре. Сядай. Отивам да взема захарен памук и хотдог. Само си помисли за онази вкусна горчица. Не знам за теб, но на мен вече ми просветва пред очите и пулсът ми се ускорява.

— Не съм гладна, Ви.

— Разбира се, че си гладна. Всеки огладнява. Затова са всичките тези сергии. — И преди да успея да я спря, тя отпраши.

Кречех по алеята и чаках Ви, когато мобилният ми звънна. На екрана се изписа името на детектив Басо.

— Най-накрая — въздъхнах и отворих телефона.

— Нора, къде си? — попита той в мига, в който вдигнах. Говореше бързо и личеше, че е разстроен. — Скот избяга. Измъкна се. Цялата полиция сме вдигнали на крак да го търси, но искам ти да стоиш далеч от него. Ще дойда да те взема, докато тази работа се размине. Веднага тръгвам за къщата.

Гърлото ми се стегна и аз почти не бях в състояние да отговоря.

— Моля? Как е успял да се измъкне?

Детектив Басо се поколеба, преди да отговори.

— Огънал е пръчките на килията.

Разбира се, той е нефилим. Преди два месеца видях как Чонси смачка телефона ми в ръка. Не ми се струваше нереалистично Скот да използва цялата си сила, за да избяга от затвора.

— Не съм си вкъщи, а в увеселителния парк Делфик. — Неволно огледах тълпата за Скот, но той нямаше откъде да разбере, че съм тук. След като е избягал от затвора, вероятно е отишъл право у нас, очаквайки да ме намери там. Испитах огромна признателност към Ви, задето ме измъкна навън тази вечер. Вероятно Скот беше в къщата в момента...

Мобилният леко се плъзна в дланта ми. Бележката. На плота. С която съобщавах на мама, че съм в Делфик.

— Мисля, че той знае къде съм — казах на детектив Басо и усетих първите тръпки на паниката. — Колко бързо можете да дойдете?

— На Делфик ли? След трийсет минути. Иди при охраната. Каквото и да се случи, не изпускай мобилния си. Ако видиш Скот, веднага ми се обади.

— На Делфик няма охрана — казах, а устата ми сякаш беше пълна с прах. Всеизвестно беше, че в парка няма охрана и това бе една от причините мама да не ме пуска там.

— Тогава се махай от там — излая той. — Върни се в Колдуотър и ела в участъка. Можеш ли да го направиш?

Да, можех. Ви щеше да ме закара. Вече вървах по посоката, в която тя изчезна, търсейки я с поглед в тълпата.

Детектив Басо въздъхна:

— Всичко ще бъде наред. Само се върни бързо тук. Ще изпратя останалите в Делфик да търсят Скот. Ще го намерим. — Но тревогата в гласа му не ме успокои.

Затворих. Скот беше на свобода. Полицията идваше насам и всичко щеше да свърши добре... стига да успеех да се махна от тук. Първо да намеря Ви. Освен това трябваше да се скрия. Ако Скот се появеше в този момент, щеше да ме открие.

Почти тичах към будките за храна, когато някой му смушка отзад. Нещо свързано със силата на удара ми подсказа, че не е най-обикновен сблъсък. Обърнах се и преди да направя пълен кръг, цялата настръхнах, понеже зърнах познато лице. Първото нещо, което забелязах, беше сребърната халка на ухото му. След това видях колко насинено е лицето му. Носът му беше счупен — изкривен и силно почервенял. Имаше огромни синини под двете очи, които бяха станали тъмновиолетови.

Преди да се усетя, Скот ме стисна за лакътя и ме помъкна по пътеката.

— Пусни ме — опитах да се освободя аз. Само че Скот беше посилен и не отслаби хватката си.

— Разбира се, Нора, но след като ми кажеш къде е.

— Какво къде е? — попитах нападателно.

Той се засмя мрачно.

Постарах се изражението ми да остане непроницаемо, но мислите ми препусаха бясно. Ако му кажех, че пръстенът е вкъщи, щяхме да напуснем парка. Сигурно щеше да ме замъкне със себе си, а когато полицията пристигне, вече нямаше да сме тук. Не можех да се обадя на детектив Басо и да го осведомя за промяната в плановете. Не и в присъствието на Скот. Трябваше да го задържа тук, в парка.

— На гаджето на Ви ли го даде? Да не би да мислиш, че той ще те защити от мен? Знам, че не е... нормален. — В погледа на Скот е четеше същата ужасена несигурност. — Знам, че той може да прави неща, които другите хора не могат.

— Като теб ли?

Скот ме изгледа гневно.

— Той не е като мен, Нора. Не е същият. Толкова мога да ти кажа. Няма да те нараня. Трябва ми само пръстенът. Дай ми го и няма да ме видиш повече.

Лъжеше. Щеше да ме нарани. Беше достатъчно отчаян, че да избяга от затвора. На този етап вече нищо не му се струваше прекалено — той щеше да си получи пръстена обратно, каквото и да му струваше. Адреналинът пулсираше във вените ми и не бях способна да разсъждавам ясно. Само че инстинктът за самосъхранение ми подсказваше, че трябва да взема нещата в свои ръце. Трябваше да намеря начин да се откъсна от Скот. Последвах инстинкта си слепешката и казах:

— Пръстенът е у мен.

— Знам, че е у теб — нетърпеливо отбеляза той. — Но къде?

— Тук е. Нося го със себе си.

Той се замисли, после дръпна чантата ми и започна да рови.

Поклатих глава:

— Хвърлих го.

Той ми метна чантата обратно и аз я хванах и я притиснах до гърдите си.

— Къде? — попита настойчиво.

— В една кофа близо до входа — отвърнах механично. — В женските тоалетни.

— Покажи ми.

Запътихме се надолу по пътеката и аз си наредих да запазя спокойствие достатъчно дълго, за да измисля следващия си ход. Можех

ли да избягам? Не, Скот щеше да ме хване. Можех ли да се скрия в някоя дамска тоалетна? Да, но само за кратко. Скот не беше от стеснителните и за него изобщо не представляваше проблем да влезе вътре, за да получи каквото иска. Обаче мобилният ми още беше у мен. Можех да се обадя на детектив Басо от дамската тоалетна.

— Ето там — показах към една от дървените бараки. Входът на женските тоалетни беше точно пред нас, на края на една циментова пътека под наклон, а мъжката тоалетна беше отзад.

Скот стисна раменете ми и ме разтърси.

— Не ме лъжи. Ще ме убият, ако го изгубя. Ако ме лъжеш, ще...
— Той се овладя, но аз знаех какво се канеше да каже: *ако ме лъжеш, ще те убия.*

— В тоалетната е. — Кимнах, по-скоро за да убедя себе си, отколкото да успокоя него. — Отивам да го взема. И после ще ме оставиш на мира, нали?

Вместо да ми отговори, Скот протегна ръка и ме удари в корема.

— Дай ми мобилния.

Сърцето ми се сви. Нямах друг избор, затова извадих телефона си и му го дадох. Ръката ми леко трепереше, но аз я овладях, понеже не исках той да разбере, че е развалил плана ми.

— Имаш една минута. Не върши глупости.

В тоалетната бързо се огледах. До едната стена имаше пет мивки, до отсрещната — още пет. Две колежанки стояха пред две от мивките с насапунисани ръце. На отсрещната стена имаше малко прозорче, което се оказа откренато. Без да губя повече време, се покатерих върху последната мивка и се изправих. Прозорчето беше на нивото на очите ми и макар да нямаше мрежа, много трудно щях да се промуша. Усещах, че всички са вперили поглед към мен, но без да им обръщам внимание, се качих на рамката, покрита с птичи изпражнения и паяжини.

Натиснах отворения прозорец и той се откърти и падна отзад с трясък. Притаих дъх, опасявайки се да не би Скот да е чул, но хората навън заглушаваха шума. Прилепих корем до рамката и свих левия си крак към тялото, за да успея да го промуша през прозореца. После се изсулих цялата, като десният ми крак излезе последен. Увиснах от рамката на прозореца на пръстите си и скочих на пътеката отзад.

Останах приклепнала за момент, понеже се боях, че Скот ей сега ще изникне зад сградата.

После хукнах към главната алея на парка и се слях с тълпата.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По небето се стелеше мрак, който затъмняваше бледото зарево, гаснещо на хоризонта. Бързо се запътих към изхода на парка. Виждах изхода пред себе си. Вече почти се бях измъкнала от тълпата, когато забелязах Скот да крачи пред портата. Очите му оглеждаха потока от хора, влизащи и излизащи от парка. Беше се досетил, че съм избягала през тоалетната и сега ми преграждаше единствения изход. Паркът беше ограден от висока телена ограда, увенчана с бодлива тел, така че единственият начин да излезеш беше през портата. Аз го знаех и Скот го знаеше.

Рязко се завъртях и отново се слях с тълпата, като през няколко секунди се обръщах и проверявах дали Скот не ме е забелязал.

Отправих се дълбоко във вътрешността на парка, понеже смятах, че е в мой интерес да стоя колкото може по-далече от Скот. Можех да се скрия в тъмната зала на смеха до идването на полицията, или пък да се кача на виенското колело, откъдето да виждам Скот и да го държа под око. Всичко щеше да е наред, стига да не погледне нагоре. Разбира се, ако ме забележеше, нямаше да имам друг изход — той щеше да ме чака долу. Реших да продължа да се движа, странейки от най-оживените места, и просто да чакам.

Пътеката се разклоняваше на въртележката и едното разклонение тръгваше към водните атракции, а другото — към влакчето на Архангела. Тъкмо завивах натам, когато го забелязах. Скот също ме видя. Бяхме на две успоредни алеи, разделени от катапулта. Момче и момиче тъкмо се настаняваха на столовете и за миг прекъснаха зрителния ни контакт. Възползвах се от този момент и хукнах.

Проправих си път през тълпата, но алеите бяха толкова претъпкани, че се налагаше често да спирам. Още по-лошото беше, че пътеките в тази част на парка бяха оградени от високи храсти, които принуждаваха всички да се движат в лабиринт от завои. Не се осмелявах да погледна назад, понеже знаех, че Скот е някъде наблизо. Нямаше да дръзне нищо да ми направи пред толкова много хора, нали?

Тръснах глава, за да прогоня тези мисли, и вместо това се запитах накъде да поема. Бях идвала на Делфик три-четири пъти и все нощем, затова не познавах добре мястото. Ядосвах се, че на влизане не бях взела карта. Струваше ми се ирония на съдбата, че преди трийсет секунди бягах от изхода, а сега само той ми беше в главата.

— Ей, внимавай!

— Извинете — казах задъхано. — Накъде е изходът?

— Да няма пожар?

Помъчих се да си проправя път през тълпата.

— Извинете, трябва да мина... извинете ме.

Зад храстите светлините на различните атракции проблясваха в тъмното. Спрях на един разклон и опитах да се ориентирам. Наляво или надясно? Откъде щях да стигна до изхода по-бързо?

— Ето те и теб — усетих в ухото си топлия дъх на Скот. Той обхвана шията ми с ръка и остри студени тръпки започнаха да рикошират между костите ми.

— Помощ! — изпищях инстинктивно. — Някой да ми помогне!

— Приятелката ми — обясни Скот на неколцина човека, които спряха. — Играем си такива игрички.

— Не съм му приятелка! — креснах паникьосана. — Пусни ме!

— Ела тук, миличка. — Скот ме придърпа в прегръдката си и ме прикова към тялото си. — Предупредих те да не ме лъжеш — прошепна ми той. — Пръстенът ми трябва. Не искам да те нараня, Нора, но ще го направя, ако ме принудиш.

— Махнете го от мен! — провикнах се, дано да ме чуе някой.

Скот изви ръката ми зад гърба. Заговорих през стиснатите си зъби, опитвайки да се преборя с болката.

— Луд ли си? Пръстенът не е у мен. Дадох го на полицията. Снощи. Вземи си го от тях.

— Престани да лъжеш — изръмжа той.

— Обади им се. Казвам ти истината. Дадох им го. Не е у мен. — Затворих очи и се помолих Скот да ми повярва и да ме пусне.

— Тогава ще ми помогнеш да си го върна.

— Няма да ми го дадат. Той е улика. Казах им, че пръстенът е твой.

— Ще го върнат — бавно изрече той, сякаш обмисляше плана си в крачка. — Ако заменя теб за пръстена.

Всичко се намести.

— Ще ме вземеш за заложница ли? И ще ме замениш за пръстена? Помощ! — извиках. — Някой да го разкара от мен!

Един от хората наблизко се засмя:

— Не е шега — креснах. Усетих кръвта да се вдига към шията ми и да ме обземат страх и отчаяние. — Разкарайте го от мен...

Скот запуши устата ми с ръка, но аз го ритнах по пиццала. Той изпищя от болка и се приведе одве.

Ръцете му се отпуснаха леко от изненадващото нападение и аз успях да се освободя. Отстъпих крачка назад, наблюдавайки как лицето му се разкривява от болка. Трябваше само да успея да се измъкна. Полицията сигурно беше наблизко. И тогава щях да съм в безопасност. В безопасност. Повторих си думата неистово, за да не допусна да изпадна в паника. На небето на запад имаше бледа ивица светлина и с нейна помощ успях да се ориентирам къде е север. Ако тръгнах на север, пътеката в крайна сметка щеше да ме отведе на изхода.

Експлозия избухна в ухото ми. Толкова се стреснах, че се спънах и паднах на колене. Или пък го направих инстинктивно, защото край мен имаше и други хора, които бяха залегнали. За един миг настана зловеща тишина, после хората запищяха и се разбягаха във всички посоки.

— Той има пистолет!

Думите се сляха в ушите ми и прозвучаха някъде от много далеч.

Макар че нито една частица от тялото ми не го искаше, бавно се обърнах. Скот беше притиснал гърдите си отстрани — на ризата му беше цъфнало чернено петно. Устата му беше отворена, очите му бяха ококорени от шока. Строполи се на колене и на няколко метра зад него видях човек с пистолет. Риксън. До него беше Ви, закрила устата си с ръка, пребледняла като платно.

Настана пълен хаос от обезумели ръце и крака и от смразяващи кръвта викове и аз се дръпнах встрани от пътеката, за да не ме стъпчат.

— Той ще се измъкне! — чух да крещи Ви. — Някой да го хване!

Риксън стреля няколко пъти, но този път никой не се строполи. Всъщност напливът към изхода се засили. Изправих се и погледнах натам, където за последен път бях видяла Риксън и Ви. Изстрелите все още отекваха в ушите ми, но разчетох думите, отронили се от устата на

Риксън. *Насам*. Той размаха свободната си ръка във въздуха. Сякаш на забавен каданс преодолях тълпата и хукнах към него.

— Какво ти става, по дяволите? — пищеше Ви. — Защо го стреля по него?

— Граждански арест — обясни Риксън. — Пач ми каза да го направя.

— Не можеш да стреляш по хората, понеже Пач ти е заповядал! — гледаше го обезумяло Ви. — Ще те арестуват! Какво ще правим сега? — застана тя.

— Полицията идва насам — казах. — Знаят за Скот.

— Трябва да се махаме от тук — истерично размаха ръце Ви и направи няколко крачки, но се завъртя и се върна там, откъдето беше тръгнала. — Ще закарам Нора в полицията. Риксън, ти доведи Скот, но не стреляй повече. Вържи го, както го върза предния път.

— Нора не може да излезе през изхода. Той точно това очаква. Знам друг начин да се измъкнем. Ви, докарай доджа и ни чакай в южния край на паркинга до контейнерите за смет.

— Вие как ще стигнете дотам? — попита Ви.

— По подземните тунели.

— Има подземни тунели?

— Побързай, миличка — целуна я той по главата.

Тълпата се беше разпръснала и алеите бяха опустели. Все още чувах паникьосани викове, но ми се струваха страшно далеч. Ви се поколеба, после кимна решително:

— Само побързайте, нали?

— Под къщата на смеха има машинно отделение — обясни ми Риксън, докато се отдалечавахме бързо по противоположната пътека. — Има врата към тунелите под Делфик. Скот може и да е чувал за тунелите, но дори да се досети къде сме, няма как да ни намери. Там долу е същински лабиринт, дълъг километри. — Той ми се усмихна притеснено. — Не се тревожи, Делфик е построен от паднали ангели. Аз не съм участвал, но някои от приятелите ми помагаха. Познавам лабиринта като петте си пръста. Е, в по-голямата му част.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Колкото повече приближавахме ухилената глава на клоуна, през която се влизаше в къщата на смеха, толкова повече далечните писъци се заменяха от зловеща музика от латерна, която отекваше силно от подземията на къщата на смеха. Пристъпих през устата на клоуна и земята под краката ми се отмести. Пресегнах се да се опра на стената, но тя се завъртя под ръката ми. Когато очите ми привикнаха със слабата светлина, която се процеждаше през устата на клоуна зад мен, забелязах, че се намирам във вътрешността на въртящ се барабан, който се простираше до безкрай. Цилиндърът беше боядисан на бели и червени ивици, които се сливаха в шеметно розово.

— Насам — зае се да ме направлява Риксън през тунела.

Поставях едното стъпало пред другото, плъзгах се и вървах слепешката напред. Най-накрая стъпих на твърда почва, но в същия миг от пода се изстреля струя леден въздух и аз отскочих сепнато настрани.

— Не е истински — увери ме Риксън. — Трябва да продължим да вървим. Ако Скот реши да претърси тунелите, трябва да го изпреварим вътре.

Въздухът беше застоен и влажен, миришеше на ръжда. Главата на клоуна вече беше само далечен спомен. Единствената светлина идваше от червените крушки на хлътналия таван, който се освети само колкото да успее да зърна един провесен скелет и някакъв вампир или зомби, който се надигаше от ковчегата си.

— Още колко навътре? — попитах Риксън на фона на зловещите викове, воя и кикота, които се разнасяха от всички страни.

— Машинното е точно отпред. След това сме в тунелите. Скот доста кърви, но няма да умре. Пач ти е разказал за нефилимите, нали? Може обаче да припадне от загубата на кръв. Има вероятност да не успее да намери входа към тунелите, преди да припадне. Ще се върнем горе на земята след нула време. — Увереността му ми се стори малко прекомерна, твърде оптимистична.

Продължихме напред и аз изпитах зловещото усещане, че някой ни следи. Завъртях се, но мракът беше много плътен. Ако зад нас имаше някого, не можех да го видя.

— Мислиш ли, че е възможно Скот да ни е проследил? — попитах Риксън съвсем тихо.

Той спря и се обърна. Ослуша се и след малко каза уверено:

— Няма никого.

Продължихме бързо към машинното, когато изведнъж усетих нечие присъствие зад гърба си. Тилът ми настръхна и аз крадешком погледнах през рамо. Този път от мрака изникнаха очертанията на лице. Едва не извиках, но после очертанията се превърнаха в ясно и познато лице.

Татко.

Русата му коса беше разчорлена, очите му искряха, но бяха тъжни. *Обичам те.*

— Татко? — прошепнах. Направих предпазлива стъпка назад. Не бях забравила последния път — той беше илюзия. Лъжа.

Съжалявам, че трябваше да напусна теб и майка ти.

Със силата на волята си му наредих да изчезне. Не беше реален. Представляваше заплаха. Искаше да ми навреди. Спомних си как беше издърпал ръката ми през прозореца на онази къща и как се опита да ме пореже. Помня и как ме преследва в библиотеката.

Само че гласът му звучеше нежно и подмамващо, както първия път в къщата. Не беше резкият и строг глас, който се беше появил след това. Беше си неговият глас.

Обичам те, Нора. Обещай ми да помниш това, каквото и да се случи. Не ме интересува защо и как се появи в живота ми, важното е, че го направи. Не помня нещата, които не съм направил както трябва. Помня онова, което направих правилно. Ти даде смисъл на живота ми. Ти го направи специален.

Поклатих глава и опитах да прогоня гласа му, чудейки се защо Риксън нищо не казва — нима не виждаше татко? Можехме ли да направим нещо, за да го накараме да изчезне? Истината обаче беше, че не исках гласът му да замлъкне. Не исках да си тръгва. Исках да бъде реален. Имах нужда да ме прегърне и да ме увери, че всичко ще бъде наред. И най-вече копнеех да се върне у дома.

Обещай ми да запомниш.

По бузите ми рукнаха сълзи. *Обещавам*, помислих си в отговор, макар да знаех, че той не може да ме чуе.

Един ангел на смъртта ми помогна да дойда тук да те видя. Тя спира времето заради нас, Нора. Помага ми да разговарям със съзнанието ти. Трябва да ти кажа нещо важно, но нямаме много време. Скоро трябва да се връщам, затова слушай внимателно.

— Не — изрекох задавено. — Идвам с теб. Не ме оставяй тук. Идвам с теб! Не можеш отново да ме изоставиш!

Не мога да остана, скъпа. Сега мястото ми е другаде.

— Моля те, не си отивай — изплаках и притиснах ръцете си към гърдите, сякаш можех да възпра сърцето си да не се пръсне от мъка. Обзе ме отчаяна паника при мисълта, че той отново си тръгва. Усещането, че съм изоставена, се наложи над всичко останало. Татко щеше да ме остави тук, в къщата на смеха, в мрака, само с Риксън. — Защо отново ме изоставяш? Нуждая се от теб.

Докосни белезите на Риксън. Там е истината.

Лицето на татко потъна в мрака. Протегнах ръка да го спра, но лицето му се превърна в мъглява нишка. Сребристите влакна се разтвориха в мрака.

— Нора?

Сепнах се от гласа на Риксън.

— Трябва да побързаме — каза той, все едно не бе изминало никакво време. — Не бива да се срещаме със Скот във външния пръстен на тунелите, докъдето водят всички входни пътища.

Баща ми си беше отишъл. По необясними причини го бях видяла за последен път. Болката и усещането за загуба бяха непоносими. Когато най-много се нуждаех от него, когато се лутах из тунелите, самотна и объркана, той ме остави да се справям сама.

— Не виждам къде стъпвам — изстенах и изтрих сълзите си, мъчейки се да насоча мислите си към главната цел: да минем през тунелите и да се срещнем с Ви от другата страна. — Трябва да се хвана за нещо.

Риксън нетърпеливо пъкна в ръката ми края на ризата си.

— Дръж се за ризата ми и ме последвай. Не изоставай. Нямаме много време.

Стиснах износения памучен плат между пръстите си и сърцето ми заби още по-бързо. На сантиметри беше голата кожа на гърба му.

Татко ми беше казал да докосна белезите му. Вече нямаше да е трудно. Трябваше просто да плъзна ръка и...

Да се подам на мрачната притегателна сила, която щеше цялата да ме засмуче.

Спомних си как докоснах белезите на Пач и как за кратко се пренесох в спомените му. Знаех с абсолютна сигурност, че ако докосна белезите на Риксън, ще се случи точно същото.

Обаче аз не исках да се случва. Исках да усещам твърда почва под краката си, да прекося тунелите на Делфик и да изляза от другата страна.

Но татко беше дошъл да ми каже къде да открия истината. Каквото и да видех в миналото на Риксън, явно беше важно. Колкото и да ми беше мъчно, че татко си беше отишъл, трябваше да го послушам. Трябваше да повярвам, че е рискувал всичко, за да дойде да ме предупреди.

Пъхнах ръка под ризата на Риксън. Усетих гладка кожа... после грапавата следа на белега. Разперих ръка върху белега и зачаках да се пренеса в някакъв странен и непознат свят.

* * *

Улицата беше тъмна, къщите от двете страни бяха същински развалини. Дворчетата бяха малки и с огради. Прозорците бяха или заковани с дъски, или имаха решетки. Гъста мъгла впи зъби в кожата ми.

Две силни експлозии разкъсаха мрака. Завъртях се с лице към къщата от другата страна на улицата. Изстрели, помислих си уплашено. Потърсих мобилния в джоба си, за да се обадя на полицията, но после си спомних, че съм в спомените на Риксън. Всичко, което виждах, се случваше в миналото. Вече нищо не можех да променя.

Шумът от тичащи стъпки отекна в мрака и аз ужасена видях как татко влетява през портата на къщата отсреща и изчезва в страничния двор. Веднага хукнах след него.

— Татко! — извиках, неспособна да се сдържа. — Не отивай там! — Беше облечен с дрехите от нощта на убийството си. Бутнах

портичката и го намерих до задния ъгъл на къщата. Прегърнах го разридана. — Трябва да се върнем. Да се махнем от тук. Ще се случи нещо ужасно.

Татко мина през ръцете ми и прескочи ниския каменен зид, който ограждаше двора. Приклезна до стената, приковал поглед в задната врата на къщата. Наведох се, скрих лицето си с ръце и се разплаках. Не исках да гледам това. Защо татко ми каза за белезите на Риксън? Не исках това. Нима не знаеше колко много бях изстрадала вече?

— Давам ти последна възможност. — Думите бяха изречени от вътрешността на къщата и се чуваха през отворената задна врата.

— Върви в ада!

Още един изстрел и аз паднах на колене, долепих се до облицовката на сградата и горещо пожелах споменът да секне.

— Къде е тя? — Въпросът беше зададен толкова тихо и толкова спокойно, че едва успях да го чуя наскоро плача си.

С ъгълчето на очите си забелязах, че татко се раздвижи. Прекоси двора и се запъти към задната врата. В ръката си държеше пистолет, вдигна го и се прицели. Хукнах към него, стиснах ръцете му и се помъчих да му взема оръжието, а него да избутам обратно в тъмните сенки. Но все едно да опиташ да преместиш привидение — ръцете ми преминаваха през него.

Татко дръпна спусъка. Изстрелът отекна в нощта и раздразни тишината. Стреля пак и пак. Макар против волята си, аз се обърнах към къщата и видях слаб млад мъж, към когото баща ми стреляше в гръб. Зад него друг мъж се беше свлякъл на пода, облегнал гръб на канапето. Кървеше, а лицето му беше разкривено от болка и страх.

След кратко объркване си дадох сметка, че това е Ханк Милар.

— Бягай! — викна Ханк на баща ми. — Остави ме! Бягай и се спасявай!

Татко не побягна. Той насочи пистолета и стреля отново и отново към отворената врата, където младият мъж със синя шапка явно оставаше неуязвим за куршумите. И после много бавно той се извърна към татко.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Риксън стисна силно китката ми.

— Внимавай къде си вреш носа. — Устата му беше гневно разкривена, ноздрите разширени от ярост. — Може би така правиш с Пач, но аз не позволявам на никой да ми докосва белезите — изви той вежди многозначително.

Коремът ми се стегна толкова силно, че се превих на две.

— Видях как умира татко — изломотих ужасено.

— Видя ли убиеца? — попита Риксън, дръпна ме за китката и ме върна в настоящето.

— Видях Пач в гръб. Беше с шапката си.

Той кимна, сякаш се примири, че нищо не може да се направи по отношение на онова, което бях видяла.

— Не искаше да крие истината от теб, но знаеше, че ако ти каже, ще те изгуби. Това се е случило, преди да те познава.

— Не ме интересува кога се е случило — отговорих с писклив и треперещ глас. — Той трябва да се изправи пред правосъдието.

— Не можеш да го изправиш пред съда. Това е Пач. Наистина ли мислиш, че ще допусне ченгетата да го арестуват?

Не, не мислех. Полицията не означаваше нищо за Пач. Единствено архангелите можеха да го спрат.

— Само едно не разбирам. В спомена имаше само трима човека: татко, Ханк Милар и Пач. Само тримата видяха какво се случва. Как така виждам всичко в твоите спомени?

Риксън не каза нищо, но бръчките около устата му хлътнаха по-дълбоко.

Хрумна ми ужасяваща нова мисъл. Цялата ми увереност, че знам кой е убиецът на баща ми, се изпари. Бях го видяла в гръб и бях допуснала, че е Пач, заради шапката. Но колкото повече се замислях, се убеждавах, че убиецът беше твърде дългнест, за да е Пач, и че раменете му бяха прекалено ъгловати...

Всъщност убиецът приличаше много на...

— Ти си го убил — прошепнах. — Не Пач. Не Черната ръка. Ти си бил. Носил си шапката на Пач. Ти си убиецът на баща ми. — Шокът ми бързо отстъпи място на смразяващ страх и ненавист.

— Е, малко неловко се получи — съгласи се Риксън, а по лицето му вече нямаше и следа от доброта и съчувствие.

— През онази нощ си носил шапката на Пач. Взел си я назаем, нали? Не си можел да убиеш баща ми, ако не си присвоиш чужда самоличност. Не си можел да го направиш, ако не се откъснеш от ситуацията — казах аз, привличайки на помощ всичко научено в часовете по психология в училище. — Не, чакай, не е станало така. Престорил си се на Пач, понеже си му завиждал. Така е, нали? Искал си да бъдеш на неговото място...

Риксън стисна лицето ми, за да ме накара да млъкна:

— Затваряй си устата.

Аз се свих, челюстта ме болеше там, където ме беше стиснал. Идеше ми да му се нахвърля и да го удрям, където сваря, но съзнавах, че трябва да запазя спокойствие. Трябваше да узная колкото може повече. Започвах да си мисля, че Риксън не ме беше довел в тунелите, за да ми помогне да избягам. Всъщност заподозрях, че той изобщо не смята да ме върне горе.

— Да му завиждам ли? — ядно каза той. — Разбира се, че му завиждам. Не той се е устремил главоломно към ада. Заедно се забъркахме в тази каша, а сега той успя да си върне крилете заради теб — изгледа ме той с ненавист.

Поклатих глава, нямаше да се хвана.

— Убил си баща ми още преди да знаеш коя съм.

Той се засмя мрачно.

— Знаех, че си някъде там, и те търсех.

— Защо?

Риксън извади пистолета изпод ризата си и ме побутна с него навътре към лабиринта.

— Върви.

— Къде отиваме?

Не ми отговори.

— Полицията ще пристигне всеки момент.

— Майната й на полицията. Ще съм приключил, преди да се домъкнат.

Приключил ли?

Наредих си да запазя спокойствие. Да протакам.

— Понеже научих, че ти си убил баща ми, ще убиеш и мен.

— Харисън Грей не ти беше баща.

Отворих уста да възразя, но не успях да изрека нищо. Образът, който изникна в съзнанието ми, беше как Марси стои на верандата на къщата си и ми съобщава, че е възможно Ханк Милар да е моят баща. Стомахът ми се сви. Означаваше ли това, че Марси казва истината? Че шестнайсет години никой не ми е казал истината за семейството ми? Запитах се дали баща ми е знаел. Истинският ми баща — Харисън Грей. Човекът, който ме отгледа и ме обичаше. А не човекът, който ме беше създал и после изоставил. Не Ханк Милар, който, ако питате мен, можеше да върви по дяволите.

— Баща ти е нефилим на име Барнабас — съобщи Риксън. — В по-ново време е известен с името Ханк Милар.

Не.

Залитнах настрани, понеже от истината ми се зави свят. Сънят. Сънят на Пач. Той беше истински спомен. Не ме беше излъгал. Барнабас — Ханк Милар — беше нефилим.

И мой баща.

Светът ми всеки миг щеше да рухне край мен, но аз се заставих да остана още малко. Започнах да ровя дълбоко в съзнанието и в спомените си, неистово се помъчих да се сетя къде бях чувала името Барнабас. Не се сецах, но знаех, че не за пръв път го чувам. Беше твърде необичайно, за да го забравя. Барнабас, Барнабас, Барнабас...

Опитвах се да сглобя историята. Защо Риксън ми разказваше тези работи. Защо познаваше биологичния ми баща? Защо изобщо му пукаше? И тогава ми просветна. Веднъж, когато докоснах белезите на Пач и се пренесох в спомените му, го чух да говори за своя васал нефилим, Чонси Ланже. Спомена и едни от васалите на Риксън, Барнабас...

— Не — неволно прошепнах.

— Аха.

Отчаяно ми се прииска да избягам, но краката ми все едно е бяха превърнали в дървени стълбове.

— След като майка ти забременя от Ханк, той вече беше чувал всякакви слухове за Книгата на Енох и знаеше, че ще дойда за бебето,

особено ако е момиче. Затова направи единственото възможно нещо. Скри дъщеря си. Скри теб. Когато Ханк каза на приятеля си Харисън Грей, че майка ти е в беда, той се съгласи да се ожени за нея и да се престори, че си негово дете.

Не, не, не.

— Само че аз съм потомка на Чонси по бащина линия. По линия на Харисън Грей. Имам белег на китката, който го доказва.

— Аха. Преди векове Чонси се позабавлява с едно наивно селско девойче. Тя роди син. Никой не обръщаше особено внимание на момчето, нито на неговите синове, нито на синовете на неговите синове, и така векове наред, докато един от синовете не изневерил на съпругата си. Той влял благородната нефилимска кръв на своя предтеча, херцога на Ланже, в друг род. В този род в крайна сметка се родил Барнабас или Ханк, както предпочита да се нарича напоследък. — Риксън направи нетърпелив жест, подканящ ме да събера две и две. Вече го бях сторила.

— Искаш да кажеш, че и Харисън, и Ханк носят в жилите си нефилимската кръв на Чонси.

Ханк, чистокръвен нефилим първо поколение, беше безсмъртен, а нефилимската кръв на баща ми, разреждана през поколенията като моята, вече не го правеше безсмъртен. Ханк, човек, когото почти не познавах и не уважавах, щеше да живее вечно.

А татко си беше отишъл завинаги.

— Точно така, скъпа.

— Не ми викай, скъпа.

— Да не предпочиташ „ангелче“?

Подиграваше ми се. Играеше си с мен, понеже беше постигнал каквото искаше. Веднъж вече бях преживяла това с Пач и знаех какво предстои. Ханк Милар беше биологичният ми баща и васал нефилим на Риксън. Риксън щеше да ме пожертва, за да убие Ханк Милар и да получи човешко тяло.

— Имам ли право на няколко отговора преди края? — попитах леко предизвикателно въпреки страха си.

— Защо не? — сви рамене той.

— Мислех, че само нефилимите от първо поколение могат да се кълнат във вярност като васали. След като Ханк е нефилим първо поколение, трябва родителите му да са човек и паднал ангел. Само че

неговият баща не е бил паднал ангел. Той е бил един от потомците на Чонси.

— Забравяш, че мъжете могат да имат връзка с паднали ангели жени.

Поклатих глава.

— Падналите ангели нямат човешки тела. Жените не могат да раждат. Пач ми каза.

— Само че падналият ангел жена, обладал женско тяло по време на хешван, може да създаде бебе. Човекът ражда бебето много след хешван, но то е омърсено. Заченато е от паднал ангел.

— Това е отвратително.

— Съгласен съм — ухили се той.

— Питам от любопитство, когато ме принесеш в жертва, това ти тяло ли ще стане човешко, или ще обладаеш друго?

— Ще стана човек. — Устните му леко се извиха. — Така че ако дойдеш да ме търсиш от оня свят, да знаеш, че трябва да търсиш същия хубавец.

— Пач може всеки момент да се появи и да опита да те спре — заявих, мъчейки се да бъда смела, но не можех да спра непоносимото треперене на цялото си тяло.

Очите му ми се присмиваха:

— Сигурен съм, че забих клина между двама ви достатъчно дълбоко. Ти сама пусна в ход всичко, като скъса с него — не бих могъл да го планирам по-добре. След това дойде ред на постоянните ви пререкания, на ревността заради Марси и на картичката от Пач, която използвах, за да посея още едно семенце на недоверието. Когато откраднах пръстена от Барнабас и ти го изпратих в пекарната, не се съмнявах, че Пач е последният човек, към когото би се обърнала. Как така ще преглътнеш гордостта си и ще помолиш за помощ? Особено след като смяташе, че той е тръгнал с Марси. Никакъв шанс. Падна ми право в ръчичките, когато ме попита дали той е Черната ръка. Уликите срещу него станаха непоклатими, когато ти казах, че наистина Пач е Черната ръка. След това се възползвах от обрата в разговора ни, за да спомена адреса на едно от скривалищата на нефилима Барнабас като адрес на Пач, понеже прекрасно знаех, че ще отидеш да душиш там и вероятно ще намериш неща, свързани с Черната ръка. Аз отмених ходенето на кино снощи, не Пач. Не исках да съм затворен в някакво

кино, докато ти си сама в апартамента. Трябваше да те проследя. Сложих динамита, докато беше вътре, с надеждата да те пожертвам, но ти се измъкна.

— Трогната съм, Риксън. Бомба. Сложна работа. Защо не подходи просто, не влезе в спалнята ми нощем и не ме застреля?

Той разпери ръце.

— Това е важен момент за мен, Нора. Не ми ли се полага малко блясък? Опитах се да те подмамя с духа на Харисън, понеже реших, че ще е прекрасно да те изпратя в гроба с мисълта, че те е убил собственият ти баща. Само че ти не ми се довери и непрекъснато бягаше.

— Ти си психопат.

— Предпочитам думата „творец“.

— Какво друго беше лъжа? На плажа ми каза, че Пач все още е мой ангел пазител...

— За да ти създам фалшиво усещане за сигурност, да.

— А кървавата клетва?

— Импровизирана лъжа. За по-интересно.

— Значи в основни линии нищо от онова, което си ми казал, не е истина.

— Освен принасянето ти в жертва. За това бях напълно сериозен. Стига приказки. Да се залавяме за работа. — Побутна ме с пистолета да вляза още по-навътре в тунела. Грубият тласък ме извади от равновесие, направих крачка встрани, за да се задържа на крака, и паднах на участък от пода, който започна да се люлее нагоре-надолу. Залитнах. Усетих, че Риксън ме хваща за китката, но нещо се обърка. Ръката му изпусна моята и чух как той тихо тупва на пода. Звукът сякаш се разнесе точно под мен. Една мисъл се стрелна в главата ми — че той беше пропаднал през някоя от многобройните тайни вратички, за които се говореше, че са скрити в къщата на смеха. Не останах да проверя дали съм права.

Хукнах по обратния път, търсейки главата на клоуна. Пред очите ми изникна някаква фигура, която се освети само колкото да видя, че е глава на пират, със забита в нея окървавена брадва. Пиратът ми се ухили, после забели очи и се катурна назад.

Поех си няколко пъти дълбоко въздух и си повторих, че това е просто лунапарк, но просто не можех да запазя равновесие, докато

подът се люлееше под краката ми. Паднах на колене и запълзях през мръсотията, здраво долепвайки длани към пода и мъчейки се да се успокоя, понеже и главата ми се люшкеше с пода. Пропълзях няколко метра, понеже не исках да спирам, в случай че Риксън успее да излезе от тайната вратичка.

— Нора! — разнесе се грубият дрезгав глас на Риксън зад мен.

Изправих се, подпрях се на стената, но тя се оказа хлъзгава. Някъде над мен отекна смях, който постепенно заглъхна. Изтръсках ръце, за да се освободя от лигавата гадост, полепнала от стената. После опипом запристъпвах в непрогледния мрак. Свършено бе с мен. Свършено, свършено, свършено.

Направих няколко крачки напред, завих и присвих очи на оранжевата светлина, която струеше няколко метра по-надолу. Не беше главата на клоуна, но светлината ме привлече, както пламъкът на свещ привлича молец. Когато стигнах до фенера, противната призрачна светлина освети надписа „Тунел на съдбата“. Озовах се на пристан. От двете страни бяха вързани малки пластмасови лодки, а водата в канала се плискаше в корпусите им.

Чух стъпки зад себе си. Без да се замислям, се качих на най-близката лодка. Тъкмо успях да запазя равновесие, когато лодката потегли и аз политнах върху напречната дъска, която служеше за сядане. Лодките се движеха една след друга, а релсите отдолу тракаха, докато насочваха лодките към тунела отпред. Отвориха се две пищно украсени врати и тунелът погълна лодката ми.

Опипом стигнах до предната част на лодката и се покатерих на носа. Останах там за момент: с едната ръка се държах за лодката, а с другата се протегнах напред, опитвайки се да докопам предната лодка. Не ми достигаха няколко сантиметра. Щеше да се наложи да скоча. Примъкнах се колкото може по-напред на носа. Коленичих, скочих и успях да се приземя в задната част на лодката отпред.

Позволих си да си отдъхна за секунда и отново се залових за работа. Пак отидох на носа с намерението да скачам от лодка в лодка напред. Риксън беше по-едър и по-бърз от мен, а и имаше пистолет. Единствената ми надежда да оцелея беше да се движа и да удължавам времето на преследването.

Тъкмо заставах на носа на следващата лодка и се наках да скоча, когато се разнесе воят на сирена и червената светлина горе ме

заслепи. От тавана на тунела се спусна някакъв скелет и се блъсна в мен. Залитнах и усетих как ми се завива свят, докато падам зад борда. Студената вода нахлу през дрехите ми и се затвори над главата ми. Веднага стъпих, подадох се над водата, която ми беше до кръста, и започнах да газя към лодката. Зъбите ми затракаха от студ, хванах се за обезопасителното перило и се качих в лодката.

В тунела се разнесоха няколко силни изстрела, куршумите отскочиха от стените и един от тях изсвистя покрай ушите ми. Сنيших се в лодката, а смехът на Риксън се разнесе няколко лодки по-назад.

— Въпрос на време е — провикна се той.

Над главата ми светнаха още прожектори и между пулсиращите им пристъпи го видях да идва към мен, придвижвайки се по лодките.

Някъде горе се разнесе далечно боботене. Коремът ми се сви. Вниманието ми се отклони от Риксън и се насочи към влажната пара, която изпълни въздуха. Сърцето ми спря за миг, после отново заблъска в гърдите ми.

Стиснах металното перило, за да не падна. Предната лодка се наклони и се спусна по водопада. Приземи се долу и вдигна пръски вода, които ме намокриха цялата. Водата беше студена, но аз и бездруго вече цялата треперех. Изтрих очите си и тогава забелязах малка платформа за поддръжка на съоръжението, издълбана в стената на тунела от дясната ми страна. На вратата имаше знак за опасност — зад вратата имаше кабели с високо напрежение.

Погледнах назад към водопада. Лодката на Риксън още не беше паднала и само за броени секунди взех рисковано решение. Скочих от лодката и възможно най-бързо и тръгнах през водата към платформата, качих се и се помъчих да отворя вратата. Отворих я, отвътре се разнесе силното свистене и тракане на машините. Бях открила машинното отделение на къщата на смеха и входа към подземните тунели.

Затворих вратата почти плътно, оставих си само малък процепа, през който да наблюдавам.

Притиснала едното си око към процепа, видях как и следващата лодка полетя по водопада. Риксън беше в нея. Беше се надвесил над металното перило и оглеждаше водата. Беше ли видял, че скочих? Търсеше ли ме? Лодката му продължи надолу, а той се хвърли във водата. Отметна с ръце мократа си коса от лицето и огледа мътната

водна повърхност. И тогава забелязах, че ръцете му са празни. Не търсеше мен — беше си изпуснал пистолета и търсеше него.

В тунела беше тъмно, не вярвах, че Риксън вижда чак до дъното на канала. Което означава, че трябваше да потърси пистолета опипом. А това отнемаше време, разбира се, на мен ми трябваше нещо повече от време. Трябваше ми невъзможен късмет. Полицията би трябвало пече да е дошла в парка, но дали щяха да се сетят да претърсят подземията, преди да е станало твърде късно?

Тихо затворих вратата и потърсих ключалка отвътре, но такава нямаше. Внезапно ми се прииска да бях рискувала да опитам да се измъкна от тунела преди Риксън, вместо да се крия. Ако Риксън влезеше в машинното, щях да се озова в капан.

Изад едно електрическо табло до мен долетя накъсано дишане.

Обърнах се рязко и се озърнах в мрака.

— Кой е?

— Ти кой мислиш?

Примигах.

— Скот? — Отстъпих неспокойно назад.

— Изгубих се в тунелите. Влязох през някаква врата и се озовах тук.

— Още ли кървиш?

— Да. Учудващото е, че изобщо ми е останала някаква кръв. —

Говореше накъсано и явно му струваше доста усилия.

— Трябва ти лекар.

— Трябва ми пръстенът — засмя се изтощено той.

В момента не знаех колко сериозно е желанието на Скот да си получи обратно пръстена. Беше изтощен от болка и двамата прекрасно съзнавахме, че няма как да ме измъкне от тук като заложница. Раната беше отнела от силите му, но все пак той беше нефилим. Щеше да оцелее. Заедно имахме шанс да се измъкнем. Но преди това трябваше да го убедя да ми помогне да избягам от Риксън, трябваше да ми повярва.

Приближих се до електрическото табло и приклеках до Скот. Беше притиснал ръка отстрани на тялото си, точно под гръдния кош, мъчейки се да спре кръвта. Лицето му беше прежълтяло, а изтерзаният му поглед ми каза нещо, което вече знаех — много го болеше.

— Не вярвам, че ще използваш пръстена, за да набираш нови членове — казах тихо. — Няма да принуждаваш други хора да влизат в обществото.

Скот поклати глава в знак на съгласие.

— Трябва да ти кажа нещо. Помниш ли, когато ти разказах, че през нощта, когато застрелях баща ти, бях на работа?

Смътно си спомнях.

— Защо обсъждаме това? — попитах колебливо.

— Работех в един магазин „Куикис“ само на няколко пресечки от мястото. — Замълча, сякаш чакаше да стигна до някакво адски важно заключение. — Аз трябваше да проследя баща ти през онази нощ. Черната ръка ми нареди да го направя. Каза, че баща ти отивал на среща и че аз трябвало да се погрижа да е в безопасност.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попитах с пресъхнало гърло.

— Не го проследих. — Скот зарови лицето си в ръце. — Искях да покажа на Черната ръка, че не може да ми нарежда. Искях да му покажа, че няма да стана член на това общество. Затова останах на работа. Не излязох. Не последвах баща ти. И той умря. Умря заради мен.

Плъзнах се надолу по стената и седнах до него. Не можех да продумам. Не намирах подходящи думи.

— Мразиш ме, нали? — попита той.

— Не ти си убил баща ми. Вината не е твоя.

— Знаех, че го грози опасност. Защо иначе Черната ръка ще ми нарежда да се погрижа да стигне на срещата си? Трябваше да го послушам. Ако бях изпълнил заповедта на Черната ръка, баща ти щеше да е жив.

— Това вече е минало — прошепнах и се помъчих да не допускам да намразя Скот заради това. Нуждаех се от помощта му. Двамата заедно можехме да се измъкнем. Не биваше да го мразя. Трябваше да му се доверя, а той трябваше да се довери на мен.

— Само защото е минало, не означава, че се забравя лесно. По-малко от час, след като трябваше да последвам баща ти, моят баща се обади и ми съобщи новината.

Неволно изстенах.

— После Черната ръка дойде в магазина. Носеше маска, но познах гласа му. — Скот потръпна. — Никога няма да забравя този глас. Даде ми един пистолет и ми нареди да се погрижа той да изчезне завинаги. Беше пистолетът на баща ти. Полицията трябвало да направи заключението, че баща ти е загинал като невинен и невъоръжен човек. Не искал семейството ти да преживява болката и объркването от това да разбере какво наистина се е случило през онази нощ. Не искаше никой да подозира, че баща ти е имал вземане-даване с престъпници като мен. Искаше да изглежда като най-обикновен обир.

Трябваше да изхвърля пистолета в реката, но го задържах. Искан да напусна тайното общество. Единственият начин да го постигна беше да използвам пистолета, за да изнудвам Черната ръка. Казах му, че ако се опита да ме намери, ще се погрижа полицията да попадне на пистолета на Харисън Грей. Щях да се постарая целия свят да научи, че той е свързан с Черната ръка. Заклех се, че ще очерня името на баща ти колкото пъти си поискам, ако така ще си върна живота. Пистолетът все още е у мен. — Той разпери ръце и оръжието падна между коленете му и изтрополи на цимента. — Все още е у мен.

Тъпа и бясна болка се разбушува в тялото ми.

— Беше ми толкова трудно да съм близо до теб — накъсано каза Скот. — Искан да те накарам да ме намразиш. Бог ми е свидетел, че аз самият се мразех. Всеки път, когато те виждах, си мислех само за това как се бях изплашил тогава. Можех да спася баща ти. Съжалявам — мъчително секна гласът му.

— Всичко е наред. — Казах го колкото на Скот, толкова и на самата себе си. — Всичко ще се оправи. — Само дето това ми се струваше най-ужасната лъжа.

Скот вдигна пистолета и го огледа. Преди да успее да съобрази какво става, той го насочи към главата си:

— Заслужавам да умра.

Ледена връв пристегна сърцето ми.

— Скот... — започнах.

— Заради семейството ти. Не мога да ви погледна в очите. Сам себе си не мога да погледна. — Пръстът му се плъзна върху спусъка.

Нямах време да мисля.

— Ти не си убил баща ми — казах. — Риксън го е направил, гаджето на Ви. Той е паднал ангел. Вярно е. Ти си нефилим, Скот. Не

можеш да се самоубиеш. Не така. Ти си безсмъртен. Никога няма да умреш. Ако искаш да изкупиш вината, която изпитваш заради смъртта на баща ми, помогни ми сега. Риксън е от другата страна на тази врата и ще ме убие. Единственият начин да оцелея, е да ми помогнеш.

Скот ме гледаше мълчаливо. Преди да успее да ми отговори, вратата на сервизното помещение се отвори. На входа застана Риксън. Отметна косата от челото си и огледа тъмната стаичка. Тласкана от инстинкт за самосъхранение, аз се примъкнах по-близо до Скот.

Погледът на Риксън се премести от мен върху Скот.

— Ще трябва да се справиш първо с мен — каза Скот, обгърна ме с лявата си ръка и премести тежестта на тялото си, за да ме закрие. Дишаше учестено.

— Няма проблем. — Риксън вдигна пистолета и стреля няколко пъти в Скот. Скот рухна и тялото му се свлече върху мен.

От очите ми рухнаха сълзи:

— Престани — прошепнах.

— Не плачи, миличка, той не е мъртъв. Да, ще изпитва ужасни болки, когато се свести, но такава е цената, която плащаш, за да имаш тяло. Стани и ела тук.

— Майната ти. — Не знам откъде събрах тази смелост, но ако смъртта ми беше неизбежна, нямаше да се дам без борба. — Ти си убил баща ми. Няма да направя нищо за теб. Щом ме искаш, ела и ме вземи.

Риксън прокара палец по устната си.

— Не знам защо толкова се впрягаш. Формално погледнато, Харисън не ти беше баща.

— Ти уби баща ми — повторих и срещнах погледа на Риксън, изпълнена с толкова остър и режещ гняв, че осезаемо дълбаеше в мен, за да си проправи път навън.

— Харисън Грей сам предизвика смъртта си. Да не се беше изпречвал на пътя ми.

— Опитвал се е да спаси живота на друг човек!

— Човек ли? — Риксън изсумтя и нави ръкавите си до лактите. — Не бих нарекъл Ханк Милар човек. Той е нефилим. По-скоро е звяр.

Засмях се, наистина се засмях, но смехът просто заклокочи като мехурче в гърлото ми и аха да ме задуши.

— Знаеш ли какво? Почти те съжалявам.

— Интересно, понеже тъкмо се канех да ти кажа същото.

— Сега ще ме убиеш, нали? — Очаквах осъзнаването на това да предизвика нов прилив на страх някъде отвътре, но страхът ми се беше изпарил. Изпитвах ледено спокойствие. Времето не забави ход, но и не го ускори. То ме гледаше право в очите студено и лишено от чувства като насочения към мен пистолет на Риксън.

— Не, няма да те убия, ще те пожертвам. — Устните му се извиха нагоре от едната страна. — Огромна разлика.

Понечих да избягам, но палецият огън припламна и тялото ми отскочи към стената. Болката беше навсякъде, отворих уста да изкрещя, но вече беше късно. Невидим покров ме задуши под гънките си. Ухиленото лице на Риксън се замъгли и постепенно изчезна, докато аз безпомощно дращех по покрова. Дробовете ми се разшириха и всеки момент щяха да се пръснат и точно когато си мислех, че не издържам повече, гърдите ми омекнаха. Над рамото на Риксън видях как Пач застана на входа.

Опитах да го извикам, но отчаяната нужда да си поема дъх изчезна.

Всичко свърши.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Нора?

Помъчих се да отворя очи, но макар мозъкът ми да предаваше нареждането, тялото ми не откликваше. От време на време чувах неясни гласове. Някъде дълбоко в съзнанието си усещах, че нощта е топла, но цялата бях обляна в студена пот. И в нещо друго. Кръв.

Моята собствена кръв.

— Добре си — каза детектив Басо, когато проплаках приглушено. — Тук съм. Никъде няма да ходя. Дръж се, Нора. Всичко ще бъде наред.

Понечих да кимна, но имах чувството, че съществувам някъде извън тялото си.

— Парамедиците ще те откарат в спешното. На носилка си. В момента излизаме от Делфик.

Няколко горещи сълзи се търкулнаха по бузите ми, примигнах и отворих очи.

— Риксън. — Езикът ми беше някак хлъзгав и думите звучаха заваляно. — Къде е Риксън?

Детектив Басо сви устни.

— Ш-ш-шт. Не говори. Имаш куршум в ръката. Повърхността рана. Извадила си късмет. Всичко ще се оправи.

— Скот? — спомних си. Опитах да се надигна, но се оказа, че съм вързана. — Скот измъкна ли се?

— Скот с теб ли беше?

— Зад електрическото табло. Ранен е. Риксън простреля и него.

Детектив Басо кресна на един от униформените полицаи до линейката и той скокна и се приближи.

— Да, сър?

— Тя казва, че Скот Парнел е бил в машинното.

Полицаят поклати глава.

— Претърсихме помещението. Нямаше никого.

— Ами потърсете пак! — извика детектив Басо и посочи към портата на Делфик. Обърна се към мен и попита: — Кой, по дяволите, е Риксън?

Риксън. Щом полицията не беше намерила никой друг в машинното, значи той беше успял да избяга. Беше някъде там и вероятно ни наблюдаваше от разстояние и чакаше да получи втори шанс с мен. Напипах ръката на детектив Басо и я стиснах.

— Не ме оставяйте сама.

— Няма да те оставя сама. Какво можеш да ми кажеш за Риксън?

Носилката подскочаше по паркинга и парамедиците ме качиха в линейката. Детектив Басо също се качи и седна до мен. Почти не му обръщах внимание, понеже мислите ми се устремиха другаде. Трябваше да говоря с Пач, трябваше да му кажа за Риксън.

— Как изглежда?

Гласът на детектив Басо ме върна в действителността.

— Беше тук. Снощи. Той върза Скот в багажника на пикапа.

— Този тип ли те простреля? — Детектив Басо заговори по радиостанцията: — Заподозреният се казва Риксън. Висок, слаб, с черна коса. Орлов нос. Приблизително двайсетгодишен.

— Как ме намерихте? — Спомените ми бавно започваха да се възстановяват и аз си спомних, че Пач се бе появил на прага на машинното. Стана само за части от секундата, но той беше там. Сигурна бях. А къде е сега? Къде беше Риксън?

— Анонимен сигнал. Някой се обади, че си в машинното, на дъното на „Тунела на съдбата“. Стори ми се доста невероятно, но не можех да го пренебрегна. Освен това каза, че се е погрижил за типа, който те е прострелял. Мислех, че има предвид Скот, но ти твърдиш, че извършителят е Риксън. Ще ми обясниш ли какво става? Като започнеш от името на този тип, който те покри, и къде мога да го намеря.

* * *

Часове по-късно детектив Басо намали и спря до тротоара пред къщата ни. Наближаваше два часа през нощта и прозорците отразяваха небето без звезди. Бяха ме пуснали от спешното с

почистени и превързани рани. От болницата бяха говорили с мама, но аз не. Знаех, че рано или късно ще трябва да поговоря с нея, но оживената болница не ми се стори подходящо място, затова поклатих отрицателно глава, когато сестрата попита дали да ми даде слушалката.

Дадох и показания в полицията. Бях почти сигурна, че според детектив Басо халюцинирах, че Скот е бил в машинното. Освен това сигурно смяташе, че укривам и информация за Риксън. За последното беше прав, но дори да кажех на детектив Басо всичко, пак нямаше да намери Риксън. Пач обаче явно беше успял или поне бе дал да се разбере, че такъв е планът му. Не знаех нищо повече. Откакто бяхме тръгнали от Делфик, бях адски притеснена и се чудех къде е Пач и какво се е случило с него, след като изгубих съзнание.

Излязохме от колата и Басо ме изпрати до вратата.

— Отново благодаря — казах. — За всичко.

— Обади ми се, ако ти потрябвам.

Щом влязох в къщата, светнах лампите. Съблякох се в банята, но не ми се удаде лесно, понеже горната част на лявата ми ръка беше бинтована. Дрехите ми воняха на страх и паника, затова ги зарязах на купчина на пода. Увих бинтовете с найлон и се пъхнах под душа.

Докато ме обливаха топлите струи, в съзнанието си превъртах сцени от по-рано през нощта. Представих си, че водата отмива всичко. Всичко свърши. Всичко. Само че едно нещо водата не можеше да отмие. Черната ръка.

Ако не беше Пач, тогава кой? И откъде Риксън, един паднал ангел, знаеше толкова много за него?

Двайсет минути по-късно се загърнах с хавлията и проверих домашния телефон за съобщения. Едно от „Енцо“ да питат мога ли да поема смяната тази номер, ирационално обаждане от Ви, която настояваше да узнае къде съм. Полицайте я изгонили от паркинга и затворили увеселителния парк — но преди това й обещаха, че лично ще я уведомят, когато съм в безопасност, но да бъде така добра да се прибере вкъщи.

— Ако съм пропуснала някакъв екшън, адски величествено ще се вбеса! — заканваше се тя накрая.

Третото съобщение беше анонимно, но познах гласа на Скот:

— Ако кажеш на полицията за това съобщение, да знаеш, че ще съм изчезнал много преди да успеят да ме проследят. Искан само да ти се извиня отново. — Замълча и усетих сянка от усмивка в тона му. — И понеже знам, че адски ще се притесниш за мен, искам да те уверя, че раните ми заздравяват и че за отрицателно време ще се оправя. Благодаря ти, че ме светна за... здравето ми.

Вътрешно се усмихнах и свалих от плещите си бремето на неизвестността — Скот беше добре.

— Радвам се, че се познавахме, Нора Грей. Кой знае, може пак да се срещнем. Току-виж пътищата ни се пресекли и в бъдеще. — Още една пауза. — Продадох мустанга. Прекалено бие на очи. Не се вълнувай прекалено, но с част от парите ти купих нещо дребно. Чух, че си харесала един фолксваген. Собственичката ще ти го докара утре. Платих да бъде с пълен резервоар, така че провери.

Това беше краят на съобщението, но аз продължавах да се вирам в телефона. *Фолксвагенът? За мен? Бях опиянена от радост и слисана от изненада. Кола. Скот ми беше купил кола.* За да му върна услугата, изтрих съобщението и така заличих всички улики, че се е обаждал. Ако полицията откриеше Скот, нямаше да е с моя помощ. Само че кой знае защо се съмнявах, че ще го намерят.

Взех слушалката и се обадох на мама. Не биваше да отлагам повече. Тази вечер едва не умрях. Щях да поправа живота си, да започна на чисто и то веднага. Единствената пречка на пътя ми беше този разговор.

— Нора? — обади се тя паникьосано. — Получих съобщението на детектива. В момента пътувам за къщи. Добре ли си? Кажи ми, че си добре!

Поех си дъх треперливо.

— Вече съм добре.

— О, миличка, толкова много те обичам. Знаеш го, нали? — проплака мама.

— Знам истината.

Мълчание.

— Знам истината за случилото се преди шестнайсет години — поясних.

— За какво говориш? Съвсем близо съм до къщи. Цялата треперя, откакто ми се обади детективът. Същинска развалина съм.

Имат ли някаква представа защо този тип Риксън... Какво е искал от теб? Не разбирам как си се забъркала в това.

— Защо просто не ми каза? — прошепнах и в очите ми бликнаха сълзи.

— Миличка?

— *Нора.* Вече не съм малка. Лъгала си ме през всичките тези години. През всичките онези пъти, когато се карах с Марси. Когато се подигравахме на семейство Милар, че са глупави, богати и нетактични... — Гласът ми секна.

Преди преливах от гняв, но в момента не знаех как се чувствам. Разстроена? Изтощена? Изгубена и объркана? Родителите ми бяха понечили да направят услуга на Ханк Милар, но явно са се влюбили един в друг и са заобичали... мен. Бяхме успели. Бяхме щастливи. Татко вече го нямаше, но продължаваше да мисли за мен. Все още се грижеше за мен. Той би искал да съхраня онова, което е останало от семейството ни, а не да бягам от мама.

И аз исках същото.

Поех си дълбоко въздух.

— Когато се прибереш, трябва да поговорим. За Ханк Милар.

* * *

Направих си чаша горещ шоколад и я отнесох в спалнята си. Отначало се изплаших, че оставам сама в къщата, понеже Риксън още беше на свобода. Но после изпитах спокойствие. Не знам защо, но някак усещах, че съм в безопасност. Опитах да си спомня какво се случи в машинното малко преди да изпадна в безсъзнание. Пач беше влязъл в помещението...

И после не помнех нищо. Това ме дразнеше, понеже усещах, че има още. Не можех да си спомня останалото, но знаех, че е нещо важно.

След малко се отказах да ровя из спомените си и мислите ми направиха внезапен остър завой. Биологичният ми баща беше жив. Ханк Милар ми беше дал живот, а след това се бе отказал от мен, за да ме предпази. В момента нямах желание да се свързвам с него. Той явно знаеше коя съм, но дори мисълта да се свържа с него беше твърде

болезнена. Така щях да го призная за баща, а не исках. И без друго трудно успях да съхраня в паметта си лицето на татко. Не исках да измествам този образ, не исках да ускоря избледняването му. Не, щях да оставя Ханк Милар там, където си беше — на разстояние. Зачудих се дали някой ден ще променя решението си, и мисълта ме ужаси. Не само фактът, че имах цял един друг таен живот, но и това, че ако го извадя на бял свят, досегашният ми живот щеше да се промени завинаги.

Нямах никакво желание да се занимавам повече с Ханк, но още едно нещо не се връзваше. Ханк ме беше скрил още като бебе, за да ме предпази от Риксън, понеже бях момиченце. Ами Марси? Моята... сестра. Тя носеше същата кръв като мен. Тогава защо не беше скрил и нея? Опитах се да поразсъждавам над това, но не намирах отговор.

Тъкмо се сгуших под завивките, на вратата се почука. Оставих чашата с шоколада на нощното шкафче. Не бяха много хората, които можеха да се отбият толкова късно през нощта. Слязох долу и надникнах през шпионката. Не се нуждаех от това обаче, за да разбера кой стои на прага. Знаех, че е Пач, понеже сърцето ми просто не бе в състояние да тупти равномерно.

Отворих вратата.

— Казал си на детектив Басо къде да ме намери. Ти попречи на Риксън да ме застреля.

Тъмните очи на Пач ме изгледаха преценяващо. За един миг видях в тях цял наниз от чувства. Изтощение, тревога, облекчение. Миришеше на ръжда, на стар захарен памук и на застояла вода, и разбрах, че е бил наблизко, когато детектив Басо ме е намерил под къщата на смеха. Бил е там през цялото време, за да се увери, че съм в безопасност.

Обгърна ме с ръце и силно ме притисна към себе си.

— Помислих, че съм закъснял. Реших, че си мъртва.

Пъхнах ръце под предницата на ризата му и склоних глава на гърдите му. Пет пари не давах, че плача. Бях в безопасност и Пач беше тук. Нищо друго нямаше значение.

— Как ме намери? — попитах.

— От известно време подозирах, че е Риксън — тихо каза той. — Но трябваше да се уверя.

Вдигнах поглед.

— Знаел си, че Риксън се опитва да ме убие?

— Непрекъснато се натъквах на улики, но не исках да им повярвам. Двата с Риксън бяхме приятели... — Гласът на Пач секна. — Не исках да повярвам, че ме е предал. Докато бях твой ангел пазител, усещах, че някой се опитва да те убие. Не знаех кой, понеже беше много предпазлив. Всъщност не обмисляше точно да те убие, затова не можех да разкрия голяма част от замисъла. Бях сигурен обаче, че не е човек, тъй като не би могъл толкова добре да прикрива мислите си. Хората не знаят, че мислите им изпращат най-различни сведения на ангелите. От време на време получавах някое прозрение. Дребни неща, които ме насочваха към Риксън, макар да не ми се искаше. Свързах го с Ви, за да мога да го наблюдавам по-отблизо. А и защото не исках да му давам причина да си мисли, че го подозирам. Знаех, че единствената причина да те убие може да е желанието му за човешко тяло, затова започнах да ровя из миналото на Барнабас. Така разбрах истината. Риксън беше на две крачки пред мен, но явно го е научил, след като аз те открих и се записах в училището миналата година. Искаше да те пожертва, както исках и аз. Направи всичко по силите си да ме убеди да се откажа от Книгата на Енох, за да не те убия и да може да го направи той.

— Защо не ми каза, че той се опитва да ме убие?

— Не можех. Ти ме освободи като свой ангел пазител. Физически не можех да се намесвам и да се грижа за безопасността ти. Архангелите ме възпираха всеки път, когато опитвах. Само че аз намерих начин да ги заобиколя. Установих, че мога да ти покажа спомените си, докато спиш. Опитах да ти предоставя нужната информация, за да разбереш, че Ханк Милар е биологичният ти баща и че е васал нефилим на Риксън. Знам, че си мислеше, че съм те изоставил, когато си имала най-голяма нужда от мен, но не преставах нито за миг да търся начини да те предупреждавам за Риксън. — Устните му се изкривиха от едната страна, но някак изморено. — Дори ти не ме допускаше.

Осъзнах, че съм притаила дъх и бавно издишах.

— Къде е Риксън сега?

— Изпратих го в ада. Никога няма да се върне. — Пач гледеше право напред и очите му бяха сурови, но не гневни. Може би разочаровани. Искаше му се изходът да е друг. Подозирах обаче, че в

крайна сметка страда повече, отколкото показва. Беше изпратил в дебрите на вечния мрак най-близкия си приятел и единствения човек, който е бил до него във всичко.

— Съжалявам — прошепнах.

Постояхме малко смълчани, и двамата превъртахме в мислите си собствената си представа за съдбата на Риксън. Аз нямах преки впечатления, но картината, която си представих, беше достатъчно зловеща, за да потръпна цялата.

Най-накрая се провиних, Нора, каза Пач в мислите ми. Щом научат, архангелите ще дойдат да ме търсят. Ти беше права. Наистина пет пари не давам за правилата.

Изпитах импулсивно желание да избутам Пач от вратата. Думите му отекваха в главата ми. *Провинил се, така ли? Архангелите щяха да го потърсят най-напред тук. Нарочно ли проявяваше такова безразсъдство?*

— Луд ли си? — попитах.

— Луд съм по теб.

— Пач!

— Не се тревожи, имаме време.

— От къде знаеш?

Той направи крачка назад и положи ръка на сърцето си:

— Липсата на доверие ме наранява.

Аз само го изгледах още по-строго.

— Кога го направи? Кога се разбунтува?

По-рано тази вечер. Отбих се, за да се уверя, че си добре. Знаех, че Риксън е на Делфик, и когато видях бележката на плота, в която съобщавах къде си, разбрах, че той ще действа. Скъсах с архангелите и отидох да те търся. Знаех, че ако не скъсам с тях, ангелче, нямаше да мога да се намеся физически. Риксън щеше да спечели.

— Благодаря ти — прошепнах.

Пач ме притисна по-силно. Искях да остана в прегръдката му и да забравя за всичко друго, да усещам само силното му и здраво тяло, само че някои въпроси не търпяха отлагане.

— Това означава ли, че вече не си ангел пазител на Марси?

Усетих, че Пач се усмихва.

— Сега съм частен предприемач. Сам си избирам клиента, а не обратното.

— Защо Ханк е скрил мен, а не Марси? — Завъртях лице, за да не вижда очите ми. Не се интересувах от Ханк. Никак. Той не значеше нищо за мен, но въпреки това някъде в сърцето си копнеех да ме обича колкото Марси. И аз му бях дъщеря. Обаче единственото, което виждах, беше, че е предпочел Марси пред мен. Мен беше отпратил, а нея обсипваше с грижи.

— Не знам. — Беше толкова тихо, че го чувах как диша. — Марси няма белег като твоя. Ханк има, Чонси също имаше. Според мен това не е просто съвпадение, ангелче.

Погледът ми се плъзна към вътрешната страна на китката, към тъмната черта, която хората често вземаха за белег. Винаги съм си мислела, че родилното петно е нещо уникално. Докато не срещнах Чонси. А сега и Ханк. Имах усещането, че скритото зад белега значение е по-дълбоко от това да ме свърже биологично с рода на Чонси, и тази мисъл ме плашеше.

— С мен си в безопасност — промърмори Пач и ме погали по ръцете.

След кратко мълчание попитах:

— И сега какво ще правим?

— Ще бъдем заедно. — Въпросително изви вежди и преплете пръсти, сякаш се молеше да му провърви.

— Ние много се караме — казах.

— Но и много се сдобряваме. — Пач хвана дланта ми и избута пръстена на татко от върха на пръста си в дланта ми, после склочи пръстите ми около него. Целуна кокалчетата ми. — Щях да ти го върна по-рано, но още не бяхме приключили.

Отворих дланта си и вдигнах пръстена. От вътрешната страна беше издълбано същото сърце, но от двете му стани имаше и две имена. *Нора и Джев.*

— Джев? — вдигнах поглед. — Това ли е истинското ти име?

— Отдавна никой не ме е наричал така. — Прокара пръст по устната ми и ме изгледа с меките си черни очи.

В мен блисна желание — парещо и настоятелно.

Пач явно се чувстваше по същия начин, понеже затвори вратата и заключи. Угаси голямата лампа и стаята потъна в сумрак, осветявана

само от лунната светлина, която проникваше през завесата. Очите ни се стрелнаха към канапето.

— Мама ще си дойде скоро — казах. — Трябва да отидем у вас.

Пач прокара ръка по наболата си брада.

— Имам си правило за това кого да водя там.

Вече започваше да ми писва от този отговор.

— Ако ме заведеш, после ще трябва да ме убиеш, така ли? — предположих, борейки се с раздражението си. — Вляза ли, излизане няма?

Пач се взря в мен, после бръкна в джоба си, измъкна един ключ от ключодържателя си и го пхна в предния джоб на блузата ми.

— Дойдеш ли веднъж, трябва да продължиш да идваш.

* * *

Четирийсет минути по-късно открих коя врата отключва ключът. Пач спря джипа на празния паркинг на увеселителния парк Делфик. Прекосихме паркинга, хванати за ръце, а хладният нощен вятър рошеше косата ми. Пач отвори вратичката, тя проскърца и той я задържа, за да мина.

Делфик беше съвсем различно място без гълчавата и карнавалните светлини. Тихо, призрачно, вълшебно място. Празна кутийка от сода дращеше по настилката, подмятана от ветреца. Вървах по пътеката и не откъсвах поглед от тъмния скелет на Архангела, който се извисяваше на фона на черното небе. Въздухът миришеше на дъжд. Някъде над нас се разнесе далечна гръмотевица.

На север от Архангела Пач ме поведе по тясна пътечка. Качихме се по стълбите на едно бунгало. Той отвори вратата точно когато първите дъждовни капки се посипаха от небето и затанцуваха по паважа. Вратата се затвори зад гърба ми и отвсякъде ни обгърна мрак. Паркът беше зловещо притихнал, чуваше се само трополенето на дъжда по покрива. Усетих Пач зад себе си, ръцете му на кръста и тихия му шепот в ухото си:

— Делфик е построен от паднали ангели и е единственото място, до което архангелите не смеят да припарят. Тази вечер сме само ти и аз, ангелче.

Обърнах се и се потопих в топлината на тялото му. Пач вдигна брадичката ми и ме целуна. Целувката беше топла и предизвика горещи тръпки по цялото ми тяло. Косата му беше влажна от дъжда, долових и лек мирис на сапун. Устните ни се плъзгаха едни върху други, кожата ни беше влажна от дъжда, който се процеждаше от ниския покрив и ни пръскаше с хладни капки. Ръцете на Пач ме обгърнаха и ме притиснаха толкова силно към него, че ми се прииска да потъна още по-надълбоко в тялото му.

Той смукна малко дъждовна влага от долната ми устна и усетих, че се усмихва, долепил устни до моите. Отметна косата ми и ме целуна малко над ключицата. Гризна ухото ми, после зъбите му потънаха в рамото ми.

Увесих върховете на пръстите си на колана му и го придърпах към себе си.

Пач зарови лице в извивката на шията ми и ръцете му зашариха по гърба ми. Тихо изстенах.

— Обичам те — промърмори той в косата ми. — Никога досега не съм бил толкова щастлив.

— Колко трогателно — прозвуча плътен глас някъде от най-тъмния ъгъл на бараката до задната стена. — Уловете ангела.

Група много високи млади мъже, несъмнено нефилими, се показаха от тъмното, обградиха Пач и извиха ръцете му зад гърба. За мое смайване Пач им позволи да го направят, без да се съпротивлява.

Когато започна да се бия, бягай, каза Пач в мислите ми и аз осъзнах, че е отложил схватката, за да говори с мен, да ми помогне да избягам. *Ще отвлека вниманието им. А ти бягай. Вземи джипа. Помниш ли как да дадеш на късо? Не се прибирай у вас. Остани в джипа, докато не те намеря...*

Мъжът, който се спотайваше в дъното на бараката и командваше другите, пристъпи напред в ивица бледа светлина, която се процеждаше през една от многото пукнатини на бараката. Беше висок, слаб, красив, неестествено младолик за възрастта си и облечен безукорно с бяло поло и памучни панталони.

— Господин Милар — прошепнах. Не знаех как иначе да го нарека. „Ханк“ беше прекалено свойски, а „татко“ ми се стори отблъскващо интимно.

— Нека се представя както му е редът — каза той. — Аз съм Черната ръка. Познавах добре твоя баща Харисън. Радвам се, че не е тук, за да види колко ниско си паднала чрез връзката си с едно дяволско изчадие. — Поклати глава. — Не очаквах от теб да станеш такова момиче, Нора. Да се сдружаваш с врага, да се подиграваш с наследството си. Дори ми се струва, че снощи си взривила едно от скривалищата на моите нефилими. Но няма значение. Мога да ти простя това. — Той направи пауза, за да подчертае думите си. — Каж ми, Нора, ти ли уби моя скъп приятел Чонси Ланже?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.